

บทนำ

นี่คือเรื่องราวตลกเศร้าเป็นพิมพ์อย่างเป็นจังหวะ ดวงตากลมสวย
ไปอ่านเนื้อหาบนจออีกครั้ง แล้วจึงใช้มือกดปุ่มบนที่กึ่งเมืองงานตรงหน้า
เสริ์จลัน กอหญ้าเหลือบมองนาฬิกา ระบายยิ้มบางๆ เมื่อทุกอย่าง
เรียบร้อยทันเวลาเลิกงานอย่างฉิวเฉียด หญิงสาวกดปิดคอมพิวเตอร์
เก็บสัมภาระส่วนตัวใส่กระเป๋าถือ พลังคิดถึงหน้าคนรักของตนอย่าง
มีความสุข ไบหน้าของแทนไท...ที่เธอมีนัดพบกับเขาในคำคืนนี้ คำคืน
แห่งความรักที่คู่รักแทบทุกคู่ต่างรอคอย

“มีงานด่วนนะหญ้า ขอภายในคืนนี้นะ”

กอหญ้าชะงักมือ มองหน้าคนพูด แล้วจึงมองเอกสารกองโต
ที่ถูกยกมาวางบนโต๊ะของเธอ

“แต่ตอนนี้หมดเวลางานแล้วนะคะ” กอหญ้าห้วงพลังมองไปทาง
นาฬิกาบนฝาผนัง แต่คนสั่งทำเพียงยกไหล่ ไม่สนใจแม้แต่จะมองตาม

“งานสำคัญนะ เลี่ยงไม่ได้” นุชรีเน้นเสียง “แต่ถ้าหญ้าไม่ทำ...
ก็ได้นะ พี่จะได้ไปบอกคุณลุงให้”

นุชรีส่งสายตาดูเย้ยและท้าทายมาให้ กอหญ้าจึงทำได้เพียง
หลุบตาลงอย่างอดกลั้น คุณลุงของนุชรีคือผู้จัดการแผนกที่มีอำนาจ
ซึ่งเป็นพี่ตายของหลายๆ คนรวมถึงตัวของกอหญ้าที่อยู่ใต้บังคับบัญชา
ของเขา

“พอดีพี่เพิ่งคิดได้นะ ว่าคุณลุงให้งานนี้มา แต่พี่กับเพื่อนๆ
มีนัดกินข้าว เลยกงานนี้ต่อไม่ได้ ถ้ายังไงหญ้าก็ทำแทนพวกพี่หน่อย
แล้วกันนะ หญ้าหนะเก่งอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ แถมวันนี้หญ้าคงจะว่าง
อยู่แล้วนี่” นุชรีหัวเราะน้อยๆ พลังกวาดตามองกอหญ้าอย่างดูแคลน

ว่ากอหญ้าต้องยังไม่มีคนรักเพราะบุคลิกที่ไม่น่าสนใจของหญิงสาว กอหญ้าอดก้มมองตัวเองไม่ได้ เมื่อคนอื่นๆ ต่างพากันใช้สายตาเดียวกัน จับจ้องมาที่เธอ

กอหญ้าชอบแต่งตัวเรียบง่ายด้วยเสื้อเชิ้ตตัวใหญ่และกระโปรง ทรงสอบสีเรียบๆ ใบหน้าของเธอไร้การแต่งแต้มสีสันทัน ผมสีดำขลับ ถูกมัดรวบไปข้างหลังแบบที่เธอชอบทำทุกวันเพราะไม่ต้องดูแลมาก แม้ใบหน้าของกอหญ้าจะซ่อนความงดงามที่ชวนให้หลงใหล แต่การ แต่งกายที่แสนธรรมดา ก็ทำให้หญิงสาวดูจิตซืด ไร้ชีวิตชีวา และเมื่อ หญิงสาวได้เจอกับปัญหาต่างๆ ที่โถมเข้ามา ก็ทำให้บุคลิกของกอหญ้า ดูไม่สดใสเท่าที่ควร

“ว่ายังไงหญ้า หรือหญ้าจะให้พี่ไปบอกคุณลุง” นุชรีถามย้ำอีกครั้ง ทำให้กอหญ้าเงยหน้ามองอีกฝ่าย ก่อนจะตัดสินใจเอื้อมมือไปเปิด คอมพิวเตอร์ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

“ขอบใจมากนะจ๊ะน้องรัก ยังไงๆ ก็ว่างอยู่แล้ว ก็เสียสละหน่อย แล้วกันนะ” นุชรีเย้ยหยัน ก่อนจะหันไปทักณิชา เพื่อนสนิทของกอหญ้า ที่เดินกลับมาจากห้องน้ำ

“อ๊วยน้องณิชา แต่งหน้าสวยเชียว แต่งตัวก็สวย วันนี้มีนัด ใช่มั๊ยจ๊ะ” นุชรีมองเด็กใหม่ในแผนกอีกคนอย่างชื่นชม ต่างจาก ที่พูดคุยกับกอหญ้าอย่างสิ้นเชิง ณิชายิ้มรับอย่างเขินอาย แต่ก็ทำท่า ถ่อมตัว

“ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะพี่นุช”

“แหม ไม่เห็นต้องอายเลย พี่พูดจริงๆ” นุชรีกล่าวย้ำ มองณิชา อย่างนឹกเอ็นดู เพราะณิชา นั้นเอาใจเก่ง แถมยังหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้ม รู้จักแต่งหน้าและแต่งตัวให้ดูดีเสมอ

“แต่ณิชา ก็ยังสวยสู้พี่นุชไม่ได้หรอกค่ะ ณิชาพูดจริงๆ นะคะ” ณิชายิ้มประจบ ทำเอา นุชรียิ้มออกมาอย่างพอใจทันที

“เรื่องนั้นพี่ก็ไม่เถียงหรอกนะ” นุชรีตอบรับทันที เพราะเธอเองก็หลงใหลในรูปโฉมของตัวเองมากเช่นกัน และคำพูดที่ได้ยินนั้นก็ทำให้เธอรักใคร่ในตัวนิชามากขึ้น

“เอาละ เสียเวลามากมาแล้ว ไปกันเถอะพวกเรา เตียวพวกหนุ่มๆ ที่พวกเราจะไปดูตัวจะคอย ฝากงานด้วยนะจ้ะ” นุชรียิ้มกับกอหญ้า แล้วหันไปบอกกลุ่มเพื่อน ทุกคนจึงพากันหยิบกระเป๋า เดินออกจากห้องทำงานไปอย่างอารมณ์ดี หลายคนเหล่มองกอหญ้า ทั้งสุมเพศ ทั้งสนุกสนานเมื่อเห็นสิ่งที่กอหญ้างำลังเผชิญ กอหญ้าพยายามเมินสายตาเหล่านั้น แต่ยังคงไม่ชิน แม้จะถูกกลั่นแกล้งแบบนี้มานานแล้ว

“นี่พี่นุชชี้หางหญ้าก่อนเลิกงานอีกแล้วหรือ” นิชารีบถามกอหญ้า พร้อมกับทำท่าเป็นห่วงทันทีที่คนอื่นๆ เดินออกจากห้องไปหมดแล้ว

“อืม ก็ใช่ล่ะสิ เราไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเขาต้องแกล้งเราขนาดนี้” กอหญ้าเปรยออกมาเมื่อนี่คือสิ่งที่เธอแอบคาใจ ตอนเข้ามาทำงานใหม่ๆ นุชรีและกลุ่มเพื่อนไม่ได้มีท่าทีต่อต้านเธอมากขนาดนี้ แม้จะไม่ได้สนิทสนมกันก็ตาม แต่หลังจากทำงานร่วมกันเพียงแค่เดือนเดียว ทุกๆ คนในแผนกก็เริ่มเปลี่ยนไป และนุชรีก็เริ่มกลั่นแกล้งเธอ

“ให้เราช่วยไหมหญ้า” นิชาถามขึ้นมาอย่างห่วงใย แต่กอหญ้าส่ายหน้าทันที

“ไม่เป็นไรหรอก นิชาไปเถอะ แต่งตัวแบบนี้วันนี้มันติดกับคุณอาอีกใช้ไหม” คุณอาที่กอหญ้าพูดถึงคือบิดาของนิชา นิชามักจะไปกินข้าวกับคุณอาที่มาจากต่างจังหวัดในวันสำคัญเสมอ เมื่อครอบครัวของนิชาเหลือแค่เพียงสองคนพ่อลูกเท่านั้น

“อะ...อืม” นิชาตอบรับเสียงแผ่ว

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบไปเถอะ เตียวคุณอาจะรอนาน งานแค่นี้เราจัดการได้ สบายอยู่แล้ว” กอหญ้ารบบายยิ้มกว้าง เพื่อให้เพื่อนของเธอคลายกังวล ในใจของกอหญ้ารู้สึกดีขึ้นมาบ้าง ที่อย่างน้อย

เธอก็ยังมีเพื่อนสนิทคนนี้เคียงข้าง เพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย จนถึงช่วงที่ทำงานที่นี้กว่าสี่เดือนหลังจากเรียนจบแล้ว ณิชาทำทำจะพูดบางอย่าง แต่เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นทำให้ณิชาท้องรีบวิ่งออกไปรับสายที่ภายนอกห้องทำงาน แล้วจึงกลับเข้ามาบอกลากอฮอล์ที่เริ่มลงมือทำงานต่อ

“ถ้าอย่างนั้นเราไปก่อนนะหนุ่ย” ณิชาทำทำรู้สึกผิดที่ไม่ได้ช่วยจนกอฮอล์ต้องส่งยิ้มให้อีกครั้งพร้อมกับโบกมือลา ณิชาเลยมีสีหน้าดีขึ้น โบกมือตอบกลับ แล้วเดินออกจากห้องไป

กอฮอล์หันไปมองกองเอกสารอีกครั้ง ถอนหายใจออกมาอย่างเห็นดเห็น้อย แต่ก็พยายามบอกตัวเองให้อึดทน เพราะอายุงานของเธอยังน้อยเกินกว่าที่จะหาหนทางเริ่มต้นทำงานที่ใหม่ ยิ่งคิดถึงเรื่องความมั่นคงและผลตอบแทนที่สูงของที่นี่ด้วยแล้ว การตัดสินใจย้ายที่ทำงานจึงเป็นเรื่องยากยิ่งขึ้น

กอฮอล์สูดลมหายใจเข้าลึก พยายามยิ้มให้กับตัวเองและเก็บกอดความรู้สึกไม่ดีเอาไว้ เธอพยายามบอกให้ตัวเองคิดถึงแต่โอกาสดีๆ ต่างๆ พลังคำว่าโทรศัพท์มากดส่งข้อความหาคนรัก

‘ขอโทษนะแทน... หนูคงไปช้าหน่อยนะ’

กอฮอล์กดส่งรูปการ์ตูนร้องไห้พร้อมกับคำขอโทษ และเธอเชื่อว่าแทนไทย่อมเข้าใจเหตุผลของเธอดี เมื่อเขาคืออีกหนึ่งในความโชคดีในชีวิตของเธอ ที่เป็นทั้งเพื่อน ทั้งคนรักที่เข้าใจและอยู่เคียงข้างเธอเสมอมา

กว่างานทั้งหมดจะเสร็จ ดวงอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้าไปนานแล้ว กอฮอล์รีบปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ เก็บของใช้ส่วนตัวอย่างรวดเร็ว แล้วยกโทรศัพท์ขึ้นดูเพื่อจะส่งข้อความหาคนรัก ตัวเลขแจ้งเตือนมากมายทำให้เธอรีบกดเข้าไปดู แล้วจึงพบว่าหน้าสนทนาของแทนไทยันั้น

ยังไม่มีมีการตอบกลับ แต่ตัวเลขแจ้งเตือนข้อความนั้นเป็นข้อความที่แม่ของเธอส่งเข้ากลุ่มของครอบครัว ที่มีเธอ พ่อ และน้องชายอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

‘คืนนี้รีบกลับบ้านนะหนึ่ง หม่าม้าทำกับข้าวเยอะเลย’

‘วันนี้มีข่าหมุขของโปรดของหนึ่งด้วยนะ เรียนเหน้อยใหม่ลูกรีบกลับมากินนะ’

‘ป้าบอกว่าหนึ่งบ่นอยากกินต้มยำด้วยเธอลูก เดี่ยวหม่าม้าทำเผื่อนะ’

‘หม่าม้าทำต้มยำเสร็จแล้วนะหนึ่ง รีบกลับมากินเร็ว หม่าม้าคิดถึงแล้วด้วย’

กอกัญญาดวงตาจูบไหว เมื่อเธอบัดหน้าจ้องจนถึงข้อความล่าสุด ก็ยังไม่พบเรื่องใดที่เกี่ยวข้องกับตัวเธอ ริมฝีปากบางเปลือยยิ้มเข้าหากันพยายามบอกกับตัวเองว่าควรจะชินได้แล้ว กอกัญญาเก็บโทรศัพท์ทิ้งในกระเป๋าส่วนตัว แล้วเร่งเดินออกจากบริษัทเพื่อไปที่ป้ายรถเมล์ด้วยความเร่งรีบทำให้เธอตัดสินใจมองหารถแท็กซี่ที่ปกติไม่ค่อยได้ใช้บริการบ่อยนัก ลมเย็นที่พัดผ่านทำให้กอกัญญารีบกระชับเสื้อคลุมขณะกวาดสายตา แต่แล้วเธอก็ต้องสะดุดลงที่ภาพของเด็กก้น้อยกับหญิงสูงวัยในชุดมอมแมมที่กำลังยืนอยู่ริมถนนอย่างละล้าละลัง

กอกัญญามองรถยนต์ที่วิ่งผ่านไปมาไม่หยุด แล้วจึงตัดสินใจวิ่งไปหาคนทั้งสองที่ทำท่าจะก้าวลงไปบนถนนอยู่หลายครั้งเพื่อข้ามไปยังฝั่งตรงกันข้าม

“จะข้ามถนนหรือคะ” กอกัญญาเอ่ยถาม หญิงชราจึงหันมามองเธอแล้วพยักหน้า “เดี๋ยวหนูช่วยนะคะ”

กอกัญญาส่งยิ้ม แล้วใช้มือข้างหนึ่งรวบตัวเด็กหญิงอายุราวสามขวบมาไว้ใต้วงแขน มืออีกข้างจับจูงหญิงชราแล้วพากันก้าวลงไปในบนทางม้าลาย รถยนต์คันทรูที่กำลังแล่นมาชะลอตัวลงจอดเพื่อ

เปิดทางให้กับคนทั้งสาม กอหญ้าหันไปค้อมศีรษะให้ แล้วจึงหันกลับไปมองบนถนน ค่อยๆ พาหญิงชราไปด้วยเด็กน้อยไปส่งยังจุดหมายปลายทาง “ขอบใจมากนะหนู” หญิงชราส่งยิ้มขอบคุณ หลังจากที่กอหญ้าวางเด็กน้อยลงบนพื้น เด็กน้อยในเสื้อตัวบางมองเธอตาแป๋ว ก่อนจะจามออกมาสองสามที

“โอ...ท่าทางจะหนาว” กอหญ้ามองเด็กหญิงอย่างเห็นใจ แล้วจึงถอดเสื้อคลุมของเธอออกมาคลุมร่างเล็ก “พี่ให้ไว้สินะ จะได้อุ่นๆ”

“ไม่เป็นไรหรอกหนู เก็บไว้เถอะ อากาศหนาวมาแบบๆ เดียวก็ไป” หญิงชราทำท่าจะถอดเสื้อบนตัวเด็กน้อยออก แต่กอหญ้ารีบเอามือแตะลงบนมือที่ยาวอย่างแผ่วเบา

“รับไว้เถอะค่ะ น้องจะได้อุ่นๆ ตอนนี่เริ่มมีน้ำมูกแล้วด้วย” กอหญ้าลูบใบหน้าเด็กน้อยอย่างเอ็นดู

“ขอบใจหนูมากนะ ขอบใจมากๆ หนูเป็นคนมีน้ำใจจริงๆ” หญิงชราทำท่าจะยกมือไหว้จนกอหญ้าต้องรีบไปรวบมืออีกฝ่ายไว้อย่างตกใจ

“ไม่เป็นไรค่ะ อย่าทำแบบนี้เลยนะคะ เดี่ยวหนูอายุสั้น หนูไปก่อนนะคะ พอตีมีนัดต้องรีบไปแล้ว ไปก่อนนะคะ” กอหญ้าหันไปยิ้มให้เด็กน้อยอีกครั้ง ก่อนจะรีบวิ่งไปโบกรถแท็กซี่แล้วบอกจุดหมายปลายทาง หญิงสาวหันไปมองคนทั้งสองอีกครั้ง หลังจากที่ขึ้นมานั่งบนรถเรียบร้อย เมื่อเห็นภาพของหญิงชราที่กำลังช่วยจัดเสื้อให้กับเจ้าตัวเล็ก ก่อนจะพากันจูงมือเดินต่อ กอหญ้าเลยระบายยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน

กว่าจะไปถึงร้านอาหารเจ้าประจำที่นัดแทนไทไว้ห้องฟ้าภายนอกก็มีติดดำเนินิท กอหญ้าผลักประตูเปิด แล้วเดินไปยังมุมที่คุ้นเคย แต่ก็ต้องแปลกใจเมื่อไม่เห็นเงาของคนรักของตน กระเป๋าเอกสารที่วางอยู่ทำให้รู้ว่าเขายังคงรอเธออยู่ที่นั่น กอหญ้าจึงทรุดตัวลงนั่งเพราะคิดว่า

แทนไทคงไปห้องน้ำ และรอไม่นานเขาคงกลับมา

กอหล้ามองไปรอบๆ และเห็นเงาของตัวเองในกระจกสะท้อนมา จึงคิดถึงสายตาของนุชรีที่เพิ่งใช้มองเธอ กอหล้าเปลือยก็มีข้อขึ้นลูป ไบหน้าที่ดูเหนียวล้าจากการทำงาน ก่อนจะสับบัตรศิระะแรงๆ เพื่อให้ตัวเองเลิกคิดฟุ้งซ่านในหัว

แทนไทไม่สนใจเรื่องพวกนี้หรอก คนรักของเธอไม่ใช่คนที่มองใครจากภายนอก...

กอหล้าย้ำกับตัวเอง แล้วมองไปอีกด้าน ที่เห็นด้านนอกของตัวร้าน จึงหันได้เห็นแผ่นหลังอันคุ้นเคยที่กำลังตรงไปทางสวนเล็กๆ ที่อยู่หลังร้านอาหารแห่งนี้

“แทน...” กอหล้าพึมพำอย่างแปลกใจ แล้วกดโทรศัพท์หาอีกฝ่ายทันที แต่สายกลับถูกตัดทิ้ง คิวเรียวยาวดมุ่น ขณะที่กอหล้าตัดสินใจเดินตามคนรักของตนออกไป แสงไฟจากถนนใหญ่และด้านหน้าของร้านอาหารเริ่มเลือนราง มีแต่ความมืดที่รายล้อม พร้อมกับลมหนาวที่พัดกรูจนเกิดเสียงใบไม้เสียดสีกัน

“ปล่อยเราเถอะแทน เราไม่อยากทำผิดกับหล้าไปมากกว่านี้”

เสียงหวานคั่นหูที่ลอยมาตามลมทำให้จังหวะการเดินของกอหล้าสะดุด กอหล้าเริ่มเดินช้าลง ในจังหวะที่เบาขึ้น ผิดกับจังหวะของหัวใจที่กำลังเต้นรัวกระหน่ำ

“ไม่ถิชา อย่าทำแบบนี้เลยนะ อย่าทิ้งเราไปเลยนะ”

เสียงของแทนไทร้องขอบางอย่าง พร้อมกับเอ่ยชื่อของถิชา เพื่อนสนิทของกอหล้าที่ควรจะไปกินข้าวกับที่บ้าน กอหล้ามือไม้เริ่มสั่น เมื่อเดินเข้าไปเจอจังหวะที่แทนไทดึงร่างของถิชาเข้ามาโอบกอด คนรักของเธอก็มลงจูบเพื่อนสาวของเธออย่างโหยหา ในขณะที่อีกฝ่ายไม่ได้ขัดป้อม แถมยังโอบกอดร่างสูงราวกับว่ากำลังหวงแทน

“อย่าทิ้งเราไปเลยนะถิชา เราชักถิชานะ” แทนไทพร่ำบอก

คนในวงแขนที่กำลังซบอกรำให้ “วันนี้เราจะซบอเล็กกับหญ้า เราเลือก
นิชานะ นิชานะจะได้ไม่ต้องหลบซ่อนอีกแล้ว”

คนฟังแทบยืนไม่อยู่ ยิ่งได้เห็นแทนไทก้มลงจูบนิชานีกครั้ง
หัวใจของเธอก็แตกร้างเป็นเสียงๆ สองคนนี้ร่วมมือกันหักหลังเธอ
พวกเขาทรยศต่อความรักและความไว้วางใจที่เธอมอบให้อย่างเลือดเย็น

“นะ...นี่มันหมายความว่ายังไง มันคืออะไร...แทน...นิชานะ” กอหญ้า
เอ่ยถามเสียงแผ่ว แทบไม่เหลือเรี่ยวแรงยามที่ก้าวออกไปเผชิญกับ
คนทั้งสองตรงหน้า นิชาร้องตกละเสียงหลง จนแทนไทต้องรีบกระชั
บวงแขนเพื่อกอดตหญิงสาวไว้อย่างปกป้อง กอหญ้าได้แต่มองท่าทาง
ของเขาอย่างรวดเร็ว เมื่อคนที่เจ็บจนแทบจะขาดใจ คนที่เขาควรจะ
คิดถึงคือเธอที่กำลังถูกเขานอกใจไม่ใช่หรือ

“แทน...นิชานะ...บอกเราซิว่ามันคืออะไร” กอหญ้าเริ่มสะอื้น
ในขณะที่คนทั้งสองเอาแต่ก้มหน้าหนี เธอเดินถอยหลังไปสองสามก้าว
แล้วจึงหมุนตัวกลับหลัง หวังที่จะเดินหนีจากภาพบาดตาตรงหน้า

“เราขอโทษหญ้า เราขอโทษ” นิชานะโกนไล่หลังก่อนจะสะอื้นหนัก
“เราขอโทษนะหญ้า เราไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้”

“เราผิดเองแหละหญ้า” แทนไทขัดขืนราวกับทนเห็นนิชานะแบกรับ
ความผิดแทนเขาไม่ได้ “เรานอกใจหญ้ามาหานิชานะเอง ถ้าจะโทษนิชานะ
ก็โทษเราเถอะนะ”

กอหญ้าหันกลับไปมองคนทั้งสอง ที่ยังโอบกอดกันราวกับกลัวว่า
เธอจะเข้าไปทำร้าย กอหญ้าสบตากับคนรัก แววตาของเขาฟ้องทุกอย่าง
ว่าความรู้สึกของเขาเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ

“เมื่อไรหรือแทน...” กอหญ้ากลืนใจถาม “ตอบมาสิว่ามันเป็น
แบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร”

กอหญ้าเริ่มเสียงดังขึ้น พยายามรวบรวมกำลังทั้งหมดที่มี
เพื่อเผชิญหน้าความจริงต่างๆ ที่ใจแตกสลาย แทนไทหลบสายตา แต่

ก็ยอมตอบคำถามไขข้อข้องใจของเธอ

“คืนวันนี้ใหม่...” แทนไทเม้มปากก่อนจะพูดต่อ “ปีใหม่...ปีที่แล้ว”

“อะ...อะไรนะ”

กอหญ้าตกตะลึง มองคนทั้งสองไปมาอย่างคาดไม่ถึง หนึ่งปีกว่าที่คนทั้งสองหลอกวงเธอราวกับคนโง่ ส่งยิ้มให้เธอ ทั้งๆ ที่กำลังร่วมมือกันแทงข้างหลัง พวกเขาทำกันได้อย่างไร ทำแบบนี้กับเธอได้อย่างไรกัน

“หญ้าไม่คิดเลยนะว่าแทนกับธิดาจะเลวได้ขนาดนี้ คิดไม่ถึงจริงๆ” กอหญ้าพูดทั้งน้ำตา มองคนทั้งสองราวกับคนแปลกหน้า คำต่อว่าของเธอทำให้ธิดารำไห้หนักขึ้น จนแทนไทชักสีหน้า เริ่มไม่พอใจกอหญ้าขึ้นมาทันที

“ใจเย็นๆ ก่อนสิหญ้า เรื่องแค่นี้เอง ทำไมต้องว่ากันรุนแรงขนาดนี้ด้วย”

“เรื่องแค่นี้ แทนพูดออกมาได้ยังไงว่าเรื่องแค่นี้ แทนนอกใจหญ้า แถมยังไปคบกับธิดาที่เป็นเพื่อนสนิทของหญ้าอีก แทนบอกว่าเรื่องแค่นี้ อย่างนั้นหรือ พูดออกมาได้ยังไง” กอหญ้าตะโกนใส่อีกฝ่ายอย่างเจ็บปวด

“ก็ความรักมันเป็นเรื่องห้ามกันไม่ได้นี่หญ้า เรื่องแบบนี้มันไม่มีคนผิดหรอกนะ หญ้าต้องเข้าใจสิ อย่าทำตัวเป็นคนเข้าใจอะไรยากเลย” แทนไทสวนกลับ ไม่ได้มีท่าทางรู้สึกผิดในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น กอหญ้ามองเขาอย่างแทบไม่เชื่อสายตา เมื่อสุดท้ายกลายเป็นเธอที่เป็นคนผิดในสายตาของเขา

“ไหนๆ เรื่องก็มาถึงขั้นนี้แล้ว วันนี้หญ้าก็รู้แล้วว่าเรากับธิดารักกัน เพราะฉะนั้น หญ้าก็หลีกเลี่ยงให้พวกเราเถอะนะ” แทนไทพูดต่อทำเอากอหญ้าเจ็บจุกจนพูดไม่ออกอีก หญิงสาวหมุนตัวแล้วออกเดินอย่างไม่คิดเหลียวหลัง ไม่สนใจเสียงเรียกชื่อที่ตั้งตามมา เพราะไม่อาจ

ทนฟังคำพูดที่ทำร้ายจิตใจไปได้มากกว่านี้

กอหญ้าเดินมาจนถึงสวนสาธารณะ หยุดยีนที่ริมสระน้ำ แล้วทรุดตัวลงนั่งรำไหบนพื้น เธอส่งเสียงดังอย่างหมดความอดกลั้น เมื่อตอนนี้รอบกายว่างเปล่า มีแค่เธอกับความอ้างว้าง และความเดียวดายในความมืด ภาพความทรงจำเก่าๆ ไหลเวียนอยู่ในหัว พร้อมกับคำถามมากมายว่าทำไมเธอถึงต้องมาเจอกับเรื่องราวเลวร้ายแบบนี้ คนเพียงสองคนบนโลกที่เธอเชื่อเสมอว่าพวกเขาจะอยู่ข้างเธอ กลับเป็นคนทำร้ายเธอให้เจ็บปวดอย่างถึงที่สุดในชีวิต สองคนนั้นทำแบบนี้กับเธอได้อย่างไร ร่วมมือกันทำร้ายเธอได้อย่างไรกัน

กอหญ้าซบใบหน้าลงกับฝ่ามือ ไม่สนใจเวลาที่ผ่านพ้น เนื้อตัวของเธอยังคงลั่นเทาจากแรงสะอื้น ลมหนาวที่มาปะทะ ที่ยังทำให้หัวใจของเธอเย็นเยียบ เสียงจิ้งหรีดร้องระงม แต่กอหญ้ายังคงปิดกั้นตัวเองจากสิ่งรอบข้าง หญิงสาวทิ้งตัวในความเศร้า ไม่สนใจหยาดน้ำค้างพร่างพรमที่ทำให้พื้นเริ่มชื้นแฉะ รวมถึงเสียงผีเท้าแผ่วเบา ที่ค่อยๆ เข้ามาใกล้แล้วหยุดอยู่ข้างๆ เธอ

“คุณก็ชอบดูเหมือนกันเธอ” คนที่เพิ่งมาถึงถามขึ้น แล้วทิ้งตัวนั่งลงข้างๆ หญิงสาว “เงาของพระจันทร์เวลาสะท้อนบนน้ำแบบนี้ดูสวยจังเลยเนอะ”

กอหญ้าค่อยๆ เงยหน้าขึ้น เมื่อมองไม่เห็นคนอื่นนอกจากเธอ และคนพูดก็กระเถิบตัวหนี หญิงสาวพยายามยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาลงๆ แล้วหันหลังให้คนแปลกหน้าอย่างไม่อยากต่อบทสนทนาด้วย อีกฝ่ายก็เหมือนรู้ จึงเงยบลงไป จนเมื่อกอหญ้าหยุดสะอื้น เธอก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของเขาจากด้านหลัง

กอหญ้าแอบมองร่างสูง แม่ได้เห็นเพียงด้านหลังข้างก็สัมผัสได้ถึง ความโดดเด่นเป็นสง่าของเขา ใบหน้าที่ดูหมดจด ผิวพรรณที่สะอาด

สะอื้น กอหญ้าเหมือนเห็นชายหนุ่มยกยิ้มที่มุมปาก จึงรีบหันหน้ากลับ
และไม่ได้หันไปมองชายแปลกหน้าคนนั้นอีก

กอหญ้านั่งอยู่อีกสักพัก จนเนื้อตัวสิ้นเทาขึ้นมาอีกหนเพราะ
ความเหน็บหนาว หญิงสาวตัดสินใจลุกขึ้นยืน บัดเศษหญ้าที่เปียกชื้น
ออกจากกระโปรง ก่อนจะสังเกตเห็นเสื้อคลุมตัวหนาที่ถูกวางทิ้งเอาไว้

กอหญ้าคว้าเสื้อขึ้นมาถือ คิดถึงชายแปลกหน้าแล้วรีบเหลียวมอง
ไปรอบข้าง เธอเดินไปรอบๆ สวนสาธารณะ แต่สุดท้ายความมืดและ
ความว่างเปล่าก็ทำให้เธอต้องตัดใจ แล้วเปลี่ยนเป็นเดินตรงไปทาง
ป้ายรถเมล์เพื่อกลับบ้านแทน

“ฮัดเซ๊ย” กอหญ้าจามออกมา ก่อนจะก้าวขึ้นรถเมล์ที่เพิ่งมาถึง
ความหนาวจากเครื่องปรับอากาศทำให้เธอต้องนั่งห่อตัวอยู่นานจน
เริ่มทนไม่ไหว กอหญ้ามองเสื้อในมืออย่างซึ้งใจ แล้วหยิบมันขึ้นมา
สวมใส่ในที่สุด

ความอุ่นวาบทำให้กอหญ้ารู้สึกดีขึ้นมา เสื้อคลุมเนื้อหนาย่างดี
ทำให้ร่างของเธอหายสิ้นเทา กอหญ้าจึงนั่งเอนลงบนเก้าอี้ได้อย่าง
สะดวกสบาย เมื่อความหนาวเหน็บที่เข้ามาปะทะตัวเธอไม่หยุด
ไม่สามารถทำอะไรเธอได้อีกแล้ว

1

กอหญ้าเดินก้มหน้าลงจากรถเมล์ ก้าวไปตามทางที่มีเพียงแสงไฟสลัวเพื่อกลับไปยังบ้านของตัวเอง หญิงสาวหยุดยืนอยู่ตรงประตูรั้วของตึกแถวตึกirimสุดในซอยเล็กๆ แล้วรีบไขกุญแจพร้อมกับพยายามไม่มองไปยังบ้านฝั่งตรงกันข้าม ห้องแถวที่เธอพักอยู่ด้านในสุดของซอย ซึ่งหันหน้าชนกับบ้านเดี่ยวที่มีเพียงหลังเดียวในละแวกนี้ บ้านหลังใหญ่ของแทนไทที่เธอสนิทสนมและเติบโตมาพร้อมกันกับเขา จากเพื่อนกลายเป็นคนรู้จัก ก่อนที่ทุกอย่างจะจบลงไปโดยที่เธอยังตั้งตัวไม่ทัน

กอหญ้าที่ก้าวเข้าไปในรั้วรีบหันกลับไปล็อกประตูทันที และก้าวไวๆ เข้าไปในตัวบ้าน จึงได้เจอกับมารดาของตัวเอง

“อ้าว กลับมาแล้วเหรอ ไปเถลไถลที่ไหนมาล่ะ” นฤมลเอ่ยถามกอหญ้า แต่ไม่ได้หันมามองหน้าบุตรสาว เพราะกำลังตั้งใจรินนมสดใส่แก้วใบใหญ่อยู่

“แถวนี้แหละหม่าม้า ว่าแต่หม่าม้ากำลังทำอะไรอยู่เหรอ ดึกแล้วทำไมยังไม่นอน” กอหญ้าถามทิ้งๆ ที่รู้คำตอบ

“หม่าม้าลงมาเอานมให้หนึ่งนะ ส่วนเราถ้าจะกินอะไรก็ทำเองแล้วกัน พอเอานมให้หนึ่งเสร็จ หม่าม้าก็จะนอนแล้ว” นฤมลบอกกอหญ้าแล้วก้าวขึ้นไปบนชั้นสามของตัวบ้านทันที กอหญ้ามองตามเพ็งคิดได้ว่าเธอเองก็ยังไม่ทำอะไรตถึงห้อง แต่ความปวดร้าวในอกทำให้เธอแทบกินอะไรไม่ลง จึงตัดสินใจเดินตามมารดาขึ้นไปบนบ้าน และเห็นว่ามารดากำลังเคาะประตูห้องของน้องชาย ที่อยู่ตรงกันข้ามกับห้องของเธอ

“หนึ่ง หม่าม้าเอานมมาให้ เปิดประตูให้หม่าม้าหน่อยสิ”

“เสียงดังอะไรนะหม่าม้า” กฤตยชญ์เปิดประตูออกมา มองหน้า นฤมลอย่างหงุดหงิด แต่นฤมลกลับยิ้มอย่างไม่ถือสา

“ขอโทษที่หม่าม้ามากวนนะ แต่หม่าม้าเห็นว่าหนึ่งต้องอ่าน หนังสือเรียนจนดึก เลยเอานมมาให้ หรือว่าหนึ่งหิวไหม เตี้ยวหม่าม้า ลงไปทำอะไรให้กิน”

กอหญ้าที่ยืนฟังอยู่รู้สึกจุกในอก จึงรีบเปิดประตูห้องนอนของตัวเอง แล้วปิดลงอย่างรวดเร็วราวกับไม่อยากได้ยินถ้อยคำหว่านไย เหล่านั้นอีก ความหวังใยจากมารดาที่เธอไม่ค่อยได้สัมผัส แต่กลับ ถูกส่งไปให้น้องชายของเธออย่างสิ้นเหลือ

กอหญ้ายกมือขึ้นปาดน้ำตา ความเสียใจผิดหวังจากเรื่องทุกอย่าง ทั้งคนรัก เพื่อน และครอบครัว ทำให้อารมณ์ของเธออ่อนไหวง่าย ยิ่งกว่าทุกครั้ง หญ้าสาวยืนสะอื้นอยู่เพียงลำพัง อยู่ท่ามกลางความมืด จนเมื่อมีแสงแสงหนึ่งสว่างวาบก็ทำให้กอหญ้ายืนตัวชา

แสงไฟจากหน้าต่างห้องนอนของบ้านตรงกันข้ามที่เป็นห้องนอน ของแทนไททำให้กอหญ้าต้องรีบก้าวเร็วๆ ไปตรงหน้าต่าง กอหญ้า กำลังจะปิดม่าน แต่เงาบางอย่างทำให้เธอแทบทรุด เงาของคนสองคน ที่กำลังกอดจูบกัน ก่อนที่อยู่ๆ ผ้าม่านของห้องห้องนั้นจะถูกเปิดออก จนทำให้เธอเห็นคนในห้องอย่างเต็มสองตา กอหญ้ารีบหลบไปด้านหลัง พยายามปิดม่านทุกๆ ที่มีกำลังสู้ แล้วจึงร้องไห้โฮทรุดตัวลงนั่ง กับพื้น

ทำไมถึงได้ใจร้ายกับเธอนัก ทำไมกัน

กอหญ้าเฝ้าแต่ถามตัวเอง เมื่อภาพกอดจูบของแทนไทและณิชา ยังคงวนเวียนไปมาอยู่ในความคิด ความรัก มิตรภาพ และความผูกพัน ที่เธอมอบให้ มันคงไม่มีความหมายอะไรกับคนทั้งสองอีกแล้ว เมื่อ ตอนนี้พวกเขายังตามมาทำร้ายเธอซ้ำๆ ราวกับต้องการให้หัวใจของเธอ

แหลกลาญอย่างไม่มีขึ้นดี

๒๖ สงสว่างที่ลอดมาตามช่องเล็กๆ ระหว่างผ้า่านปลุกให้กอหญ้ำที่ยังคงนั่งอยู่ที่พื้นตื่นขึ้นมา กอหญ้ำค่อยๆ ขยับตัวอย่างปวดเมื่อย คราบน้ำตายังคงเประอะเปื้อนใบหน้าของหญิงสาว กอหญ้ำเงยหน้ามองดูนาฬิกา พยายามย่นตัวลุกขึ้นยืนเมื่อรู้ว่าตื่นสายกว่าทุกวัน ถึงตอนนี้หัวใจจะบอบช้ำสักแค่ไหน แต่เธอก็ต้องพยายามผืนและยืนให้ไหว เมื่อยังมีอีกหลายเรื่องในชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนต่อไป

“หญ้ำ ทำไมปานนี้ยังไม่ลงไปช่วยหม่อมมาทำกับข้าวข้างล่างไปเที่ยวจงดึกจนตื่นก็ต้องมีความรับผิดชอบบ้างนะ ไม่ใช่นอนกินบ้านกินเมืองแบบนี้” เสียงนฤมลที่มาพร้อมกับเสียงเคาะประตูรัวๆ ทำให้กอหญ้ำที่เกือบจะเซถลาถอนหายใจออกมาก่อนจะรีบตอบกลับ

“อีกสิบนาทีหญ้ำลงไปช่วยนะหม่อมมา”

“ลงมาให้ไวเลยนะ หม่อมมาจะรีบไปเตรียมข้าวกล่องให้หนึ่ง”

กอหญ้ำก๊อสนก๊อสนสะอื้นลงในอก แล้วรีบเดินเข้าห้องน้ำจัดการธุระส่วนตัวอย่างรวดเร็ว กอหญ้ำรวบผมลวกๆ หยิบเสื้อเชิตและกระโปรงทรงสอบสีพื้นอย่างที่ชอบใส่ในทุกๆ วันมาสวม มือบางคว้าเข็มกลัดสัญลักษณ์ของบริษัทมาติดตรงหน้าอกขณะที่เดินลงบันไดไปชั้นล่าง หญิงสาวรีบเดินตรงไปทางห้องครัว หยิบผ้ากันเปื้อนมาสวมและช่วยนฤมลทำกับข้าวที่เหลือ

“ไม่ว่า ป้าบอกแล้วไซ้ใหม่ว่าโตแล้วอย่าทำตัวซีเกียจ แบบนี้ชีวิตจะเจริญได้ยังไง” เดชาพ่อของกอหญ้ำที่กำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตรงเก้าอี้หัวโต๊ะกินข้าว ออกปากบ่นบุตรสาว ตอนที่กอหญ้ำนำอาหารเข้าไปจัดวางบนโต๊ะ กอหญ้ำหลุบตา ไม่ได้พูดอะไรออกมาและเร่งทำงานของตนให้เสร็จ หญิงสาวพยายามไม่ใส่ใจอาการปวดหน่วงในศีรษะ รวมถึงเรื่องที่เริ่มซึมมาตามไรผมต่างๆ ที่อากาศค่อนข้างเย็น จนเมื่อ

จัดโต๊ะอาหารเรียบริ้ว กอหญ้าจึงนั่งลงในที่ประจำของตนเอง ตั้งใจว่าจะกินข้าวและรีบไปทำงาน แต่เมื่อได้ยินเสียงวิ่งดังดังมาจากทางหน้าบ้านทุกคนก็หันไปมอง

“ป้า หม่าม๊า เกิดเรื่องใหญ่แล้ว” กฤตยชญ์ร้องโวยวายออกมาจนผู้เป็นพ่อต้องลดหนังสือพิมพ์ในมือลง “เมื่อไหร่เห็นพีธินชากับพีแทนออกจากบ้านไปด้วยกัน เมื่อคืนสองคนนี้ต้องนอนด้วยกันแน่ๆเลย เพราะพ่อแม่พีแทนไม่อยู่บ้านด้วย”

กอหญ้าแหบกลืนอาหารไม่ลงจริงๆ ที่ห้องกำลังประจักษ์กับความเจ็บปร่าที่ตืดขึ้นขึ้นมาในอกก็ทำให้เธอวางซ้อนในมือลงทันที และยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

“แสดงว่าแทนกับธินาเป็นแฟนกันแล้วนะสิ ดินะ เหมาะสมกันดี” นฤมลพูดออกมา ในขณะที่เดชาภักย์ยกหน้าเห็นด้วย กอหญ้าซ่อนสีหน้าเพราะที่ผ่านมาเธอไม่ได้บอกให้คนในครอบครัวรู้เรื่องที่ทำให้เธอกับแทนไทคบหากัน ความสนิทสนมนับสิบปีระหว่างเธอกับแทนไททำให้ครอบครัวของเธอไม่ระแคะระคายเรื่องนี้ หรือบางที...อาจจะเป็นเพราะไม่มีใครใส่ใจในเรื่องของเธอ

“ก็คงจะอย่างนั้นแหละหม่าม๊า อย่างว่าแหละ พีธินานะน่ารักจะตาย รู้จักแต่งตัว จนดูโดดเด่นและเก๋ไปได้เป็นดาวคณะ ไม่เหมือนเจ้าทรอก ไม่หัดดูแลตัวเองซะบ้าง แต่งตัวแบบเดิมทุกวัน ทำทางจิตซิดน่าเบื่อจะตาย หน้าก็ไม่แต่ง ผมก็ไม่ทำ พีแทนเลยเมินทุกอย่าง ที่รู้จักกันมาตั้งนาน” กฤตยชญ์หัวเราะขบขัน ทำเอากอหญ้าหน้าชาหันไปมองน้องชายตาขวาง แต่อีกฝ่ายก็ไม่สะทกสะท้านเพราะรู้ดีว่ามีบิดาและมารดาคอยให้ท้ายเขาอยู่

“ป้ากับหม่าม๊ารู้ไหม เพื่อนหนึ่งยังแอบชอบพีธินาตั้งหลายคน เพราะถึงพีธินาจะโตกว่า แต่ก็ดูบอบบาง น่าทะนุถนอม นี่หนึ่งยังงงๆอยู่เลยว่าพีธินามาสนิทกับผู้หญิงที่อ้อๆ แบบเจ้าได้ยังไง แต่อย่างว่าแหละ

แถวนี้ผู้หญิงน้อย ตอนที่พักพิงย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ใหม่ๆ เพื่อเรียนต่อมหา'ลัย ก็เลยต้องมาสนิทกับเจ้”

ตึ้ง!

กอดหญ้าวางแก้วน้ำในมือลงบนโต๊ะจนเสียงดัง แต่กฤตยชญ์กลับยังไม่สำนึก แถมมองหน้ากอดหญ้าอย่างหาเรื่อง

“อะไรกันหญ้า อยู่ๆ ก็ทำเสียงดัง ไม่มีมารยาทเลยนะ” เดชาต่อว่าบุตรสาว ทำให้กฤตยชญ์ส่งยิ้มเยาะเย้ยมาให้กอดหญ้า กอดหญ้ามองหน้าบิดาอย่างตัดพ้อ มองหน้านฤมลที่ดูไม่ใส่ใจจะปกป้องเธอ แล้วลุกขึ้นยืนเดินไปทางบันไดเพื่อขึ้นไปยังห้องนอนของตัวเอง

“จะไปไหนนะหญ้า หญ้า” เสียงเดชาดังไล่หลังมา

“อย่าไปสนใจเลยป้า สงสัยจะแวงใจดำนะ” กฤตยชญ์พูดติดตลก ทำให้กอดหญ้าที่ได้ยินยิ่งเร่งฝีเท้า กอดหญ้าเปิดประตูห้องนอน มองไปทางหน้าต่างที่เธอเคยเปิดไว้ตลอดเพื่อส่งยิ้มทักทายแทนไท่ในทุกๆ วัน แม้จะแทบไม่มีเวลาพูดคุยกัน หญิงสาววิ่งไปหาเทปกาวยามาปิดม่านหน้าต่าง ป้องกันไม่ให้มันพลั่วไหวแม้จะมีสายลมพัด ดวงตาของกอดหญ้าร้อนผ่าว ขณะที่คว่ำกระเป๋าและโทรศัพท์ลงไปยังชั้นล่างเพื่อออกไปทำงาน กอดหญ้าทำเป็นเมินเสียงพูดคุยอย่างสนุกสนานบนโต๊ะอาหาร ทั้งที่อารมณ์ภายในใจกำลังบีบรัดอย่างรุนแรง

กอดหญ้าเดินก้มหน้า คำพูดของกฤตยชญ์ทำให้เธอยิ่งสูญเสียความมั่นใจในตัวเอง แต่เธอก็พยายามทำใจแข็ง เดินตรงไปทางป้ายรถเมล์ที่มีผู้คนเบียดเสียดและหาทางแทรกตัวเองขึ้นไปยืนอยู่ในกลุ่มคนบนรถเพื่อเดินทางไปทำงาน

กอดหญ้าพยายามประคองสติที่ค่อยแต่จะพร่าเลือนเพราะอาการปวดหัวที่เริ่มหนักขึ้น หญิงสาวสะบัดใบหน้า รีบๆ ลงจากรถเมล์เมื่อไปถึงจุดหมาย อากาศที่ปลอดโปร่งขึ้นทำให้เธอสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะต้องชะงักฝีเท้าเมื่อเห็นรถยนต์คันคันพุ่งเลี้ยวเข้าซอยที่ทำงาน

ของเธอ

กอหลัวรีบเดินอ้อมไปอีกด้าน นึกเอาได้ว่าแทนไทคงมาส่งนิชทำงานในเช้านี้ กอหลัวยิ้มขึ้น ที่ผ่านมาแทนไทไม่เคยมาส่งหรือรับเธอกลับจากที่ทำงานสักครั้ง แต่เพียงแค่วันเดียวนับจากที่เลิกกรากับเธอ แทนไทก็ดูแลนิชเป็นอย่างดีมากกว่าที่เคยทำกับเธอเสียแล้ว

กอหลัวพยายามสลัดความคิดฟุ้งซ่าน แต่ความผูกพันที่ยาวนานทำให้เธออดน้อยใจอดีตคนรักไม่ได้ มีบางอย่างขึ้นซบหน้าตา ก่อนที่อู่ๆ ดวงตาของเธอจะเริ่มพร่า ฐีสีกวบบโหวงขึ้นมาจนร่างบอบบางทรุดฮวบลงไป

“คุณ เป็นอะไรหรือเปล่า”

กอหลัวพยายามเพ่งสายตามองชายหนุ่มที่เข้ามาประคองตัวเธอไว้ได้ทัน แต่เพียงไม่นานสติของเธอก็ดับวูบ ไม่รับรู้เสียงเรียกของชายคนนั้นอีกต่อไป

ความเย็นจากผืนผ้าขนหนูเปียกน้ำ ทำให้ร่างบอบบางที่กำลังหลับไหลเริ่มขยับตัวตื่น กอหลัวกะพริบตาถี่ มองไปรอบๆ ห้องสีขาวที่เธอไม่เคยเห็น กอหลัวหันไปด้านข้าง จึงเห็นหญิงวัยกลางคนที่กำลังส่งยิ้มให้เธออย่างใจดี กอหลัวค่อยๆ ขยับตัวลุกขึ้นมา หญิงคนนั้นจึงเอื้อมมือมาช่วยพยุงตัวเธอขึ้นหนึ่งฟิงกับพนักหัวเตียง

“ที่นี่ที่ไหนคะ” กอหลัวถามหญิงคนนั้น เสียงของเธอแหบแห้งมากจนอีกฝ่ายต้องรีบเอาก้อนน้ำอุ่นมาให้เธอดื่มพลางให้คำตอบ

“ที่นี่ห้องพยาบาลของบริษัทจ๊ะ หนูคงไม่เคยมาเพราะเราเพิ่งเจอกันครั้งแรก” หญิงวัยกลางคนส่งยิ้ม ขณะที่กอหลัวเพิ่งสังเกตเห็นเข็มกลัดสัญลักษณ์แบบที่เธอมีติดบนหน้าอกของอีกฝ่าย กอหลัวจึงนึกขึ้นได้ว่าตรงชั้นล่างสุดของตึกที่เธอทำงานมีห้องพยาบาลตั้งอยู่ เพียงแต่ที่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเพิ่งมีโอกาสได้มาจริงๆ

“มีคนพาหนูมาที่นี่นะ หนูเป็นลมไปเพราะใช้ขึ้น ตอนนี้อาการเป็นยังงัยบ้าง ดีขึ้นบ้างไหม หลังจากกินยากับฉีดตัวแล้ว”

“ดีขึ้นแล้วค่ะ” กอหญ้าตอบไปตามจริง เพราะตอนนี้อาการปวดหัวของเธอแทบไม่หลงเหลือแล้ว มีแค่ความอ่อนเพลียเท่านั้น

“ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยดูแลหนู” กอหญ้ายกมือขึ้นไหว้อีกฝ่าย “เดี๋ยวหนูขอตัวไปทำงานก่อนนะค่ะ”

“ไม่ต้องไปแล้วจ๊ะ” เจ้าของห้องรีบร้องห้าม “มีคนทำเรื่องกลางานให้หนูแล้ว และนี่ก็บายแก่แล้วด้วย กลับบ้านไปพักผ่อนเถอะจ๊ะ”

กอหญ้าทำตาโตรีบยกนาฬิกาข้อมือมาดูทันที เธอจึงได้รู้ว่าตอนนี้เป็นเวลากว่าบ่ายสามโมงแล้ว กอหญ้านึกห้วงงานขึ้นมา ทำเอาคนมองสายหน้าน้อยๆ

“ไม่สบายก็ต้องพักผ่อนนะ ถ้าป่วยหนักจะยิ่งเสียนงานไปมากกว่าเดิม นี่หมอบเตรียมยาไว้ให้แล้ว กินตามที่เขียนบอกไว้นะ จนกว่าจะหายดี”

กอหญ้ายกมือขึ้นไหว้อีกครั้ง รับถุงสีขาวยี่สิบห้าชิ้นให้ หญิงสาวสัมผัสได้ถึงความห่วงใยของคนพูด น้ำตาเลยรินขึ้นมาขณะที่ค่อยๆ ลุกออกจากเตียง

“ขอบคุณจริงๆ นะค่ะที่ช่วยดูแลหนูจนดีขึ้น” กอหญ้าไหว้ลา หมอบประจำห้องด้วยความซึ่งใจ “ว่าแต่พอจะรู้ไหมคะ ว่าใครเป็นคนพาหนูมาที่นี่”

กอหญ้าถามต่อ ถึงคนสำคัญอีกคนที่ช่วยเหลือเธอไว้

“อ้อ คนของท่านรองประธานจ๊ะ” หญิงวัยกลางคนตอบยิ้มๆ “เดี๋ยวหนูคงจะได้เจอเขาอีกนั่นแหละ”

“คนของท่านรองหรือคะ” กอหญ้าทวนคำอย่างแปลกใจ เมื่อเท่าที่เธอจำได้ ตอนนี้อยู่ที่ท่านรองประธานและคนติดตามเดินทางไปประชุมที่ต่างประเทศ กอหญ้าย้ำกำลังจะถามเพิ่มเติม แต่มีคนเดินเข้ามาในห้อง

เสียก่อน แพทย์เจ้าของห้องจึงต้องไปดูแลอีกฝ่าย ทำให้กอหมู้ต้องรีบ ปลีกตัวออกมา

เมื่อก้าวออกมาจากห้อง กอหมู้มองไปทางลิฟต์ที่เธอใช้ขึ้นไป ยังห้องทำงานทุกวันอย่างซึ้งใจ ก่อนจะหันหน้าหนี เมื่อคิดถึงถ้อยคำ แสดงความห่วงใยที่เพิ่งได้ยินมา กอหมู้เดินไปทางออกของบริษัท พลางคิดว่าถ้าเพียงแค่เรื่องงานเธอคงไม่เห็น้อยใจมากนัก หากแต่พอคิดถึงกลุ่มคนที่ต้องไปเจอด้วยแล้ว หัวใจของเธอก็ปลิ้นไ้รื้อราวแรง ขึ้นมา ตอนนั้นเธอจึงอยากขอเวลาพักบ้าง เพื่อให้หัวใจของเธอได้ฟื้นตัว ขึ้นมาอีกครั้ง

กอหมู้ตัดสินใจไปเดินเล่นที่สวนสาธารณะ เพราะแม้แต่บ้าน ก็ไม่ใช่ที่พักใจของเธอเช่นกัน หญิงสาวทรุดตัวนั่งที่ริมน้ำ หอดสายตามองไปข้างหน้าแต่ไม่ได้จดจ่อกับสิ่งใด ความคิดของเธอลอยคว้าง รู้ตัวอีกทีหยาดน้ำตาก็เริ่มไหลจนเปรอะเปื้อนใบหน้าแล้ว

“บ้าจริง” กอหมู้รับเช็ดน้ำตา เมื่อเริ่มรู้ตัวว่าปล่อยให้อารมณ์อ่อนไหวครอบงำตัวเองมากจนเกินไปอีกครั้ง หญิงสาวเก็บของ แล้วลุกขึ้นยืนเพื่อจะออกไปจากที่นี่ แต่แล้วสายตาของเธอก็สะดุดลงที่แผ่นหลังของใครบางคน แผ่นหลังที่ดูคุ้นตาจนทำให้เธอต้องรีบ ก้าวเข้าไปหาชายคนนั้น

“คุณ คุณ” กอหมู้ส่งเสียงเรียกชายหนุ่มที่กำลังจดจ่ออยู่กับการคุยโทรศัพท์จนไม่ได้ยินเสียงของเธอ กอหมู้กึ่งเดินกึ่งวิ่ง แล้วไปหยุดยืนที่ตรงหน้าของชายคนนั้น

“ใช้คุณจริงๆ ด้วย” กอหมู้ร้องขึ้นเมื่อได้เห็นหน้าอีกฝ่ายชัดเจน มันใจว่าเขาคือคนคนเดียวกันกับที่เธอเจอเมื่อคืน ชายคนนั้นเบิกตาขึ้นเล็กน้อย บอกลาคนในสาย แล้วจึงสบตากับกอหมู้

“คุณจำฉันได้ไหม เราเจอกันเมื่อคืน ที่ตรงริมสระน้ำ” กอหมู้ถามขึ้น เมื่ออีกฝ่ายเอาแต่เงยบ “เมื่อวานคุณลืมเสื้อกันหนาวไว้ที่นี่

ฉันพยายามมองหาคุณ แต่ก็ไม่เจอแล้ว เลยเก็บเสื้อไว้ให้ คุณพักอยู่แถวนี้หรือว่าทำงานแถวนี้ละ วันหลังฉันจะได้เอเสื้อมาคืน”

กอหญ้าพูดต่อ แต่ชายหนุ่มก็ยังคงเงียบไม่ตอบอะไรออกมา กอหญ้าคิดว่าเขาคงจำเธอไม่ได้ จึงทำผมให้ดูยุ่งๆ เหมือนตอนที่เจอเขาเมื่อคืน

“จำฉันได้ไหม ที่นั่งระ...นั่งดูพระจันทร์ตรงริมสระน้ำไง” กอหญ้าเงยหน้าขึ้นเพื่อให้เขามองหน้าเธอชัดๆ แต่อีกฝ่ายยังคงไม่พูดอะไร และยังมีเอื้อมมือมาแตะที่หน้าผากของเธอ

“คุณไม่สบายนี้ หน้าคุณแดงหมดแล้ว”

กอหญ้าหลบมือของเขาอย่างตกใจ แล้วยกมือทั้งสองข้างขึ้นจับใบหน้าที่ของตัวเองจึงรับรู้ได้ถึงความร้อนผ่าว ตอนนี้น้ำเธอคงจะแดงอย่างที่เขบอกจริงๆ เพราะเธอเองก็รู้สึกเหนื่อยมากกว่าปกติทุกๆ ที่เดินตามเขามาไม่ไกลนัก

“นี่ก็เย็นแล้ว ผมหิว คุณไปกินข้าวเป็นเพื่อนผมหน่อยสิ”

จู่ๆ ชายแปลกหน้าก็พูดออกมา ด้วยประโยคที่ทำให้กอหญ้าต้องเงยหน้ามองเขาอย่างแปลกใจ

“ผมจำได้ว่ามีร้านข้าวราดแกงแถวนี้ อร่อยมาก เราไปกินข้าวร้านนั้นกันเถอะ” ชายคนนั้นพูดสรุปจนกอหญ้ายิ่งงงหนัก ได้แต่มองตามคนที่ทำท่าจะเดินนำออกไป

“เดี๋ยวสิคุณ” กอหญ้ารีบวิ่งมืออีกฝ่ายให้หันมามอง แล้วก็รีบปล่อยเมื่อรู้ตัว “คือฉันยังไม่หิวเท่าไร คุณ...”

โครกก

กอหญ้าหยุดพูดทันที เมื่ออยู่ๆ ท้องของเธอก็ร้องขึ้นมาเสียงดังราวกับจะประท้วง หญิงสาวก้มหน้างุด หากแต่ชายแปลกหน้าก็ไม่ได้แสดงอาการอะไรให้เธอเงินอาย และยังคงชวนเธอให้ไปพร้อมกับเขา

“ไปกินข้าวกันเถอะคุณ ร้านข้าวแกงเจ้านี้ ถ้าไปช้าเดี๋ยวคิว

จะเยอะนะ” ชายหนุ่มทอดน้ำเสียงอย่างอ่อนโยน แล้วเดินนำหญิงสาวไป
 กอหญาแม่ริมฝีปาก ก่อนจะตัดสินใจก้าวตามอีกฝ่ายไปยังร้านอาหาร
 ตามที่เขาชักชวน

ร้านอาหารที่ชายคนนั้นพาไปตั้งอยู่ในตึกแถวธรรมดา
 การตกแต่งเรียบง่าย แต่กลับมีผู้คนพลุกพล่าน กลิ่นอาหารที่โชยมา
 ทำให้ภายในห้องของกอหญ้ายิ่งปั่นป่วน และทำให้เธอคิดได้ว่าเธอ
 แทบไม่ได้กินอะไรมาหลายชั่วโมงแล้ว ชายหนุ่มสั่งกับข้าวไปสามสี่อย่าง
 และสั่งข้าวเปล่าสองจานก่อนจะบอกให้กอหญ्याไปนั่งรอที่โต๊ะที่เฟื่องว่าง
 หลังจากที่มีคนลุกออกไป

“ดื่มน้ำก่อนนะคุณ” ชายหนุ่มเดินไปตักน้ำมาให้กอหญ्या ก่อนจะ
 พับแขนเลื้อยเซตีสีขาวขึ้นไปอยู่ระดับข้อศอกทั้งสองข้าง กอหญ्याลอบมอง
 ท่าทางของเขา บุคลิกของอีกฝ่ายดูจะไม่เข้ากับสถานที่แห่งนี้เลยสักนิด
 ทุกท่าทางของเขาดูโดดเด่น ชวนมอง แต่ในขณะเดียวกันก็ดูเป็นมิตร
 เข้าถึงง่าย ไม่ได้มีท่าทีถือตัว

กอหญ्याยังรับรู้ได้ถึงสายตาของผู้หญิงหลายๆ คนที่ส่งมาให้เขา
 ซึ่งเธอก็ไม่แปลกใจเมื่อใบหน้าและรูปร่างของชายตรงหน้ายังคงดูดีจน
 แทบไม่มีที่ติ ทั้งคิ้วที่คมเข้ม จมูกที่เป็นสันชัด ดวงตาที่มีทั้งแววของ
 ความอบอุ่นและมีอำนาจ รวากับกำลังดึงดูดให้ทุกคนที่เปลื้องจ้องตากับ
 เขาแทบจะถอนสายตากลับมาไม่ได้ ผิวพรรณขาวเนียนที่เธอได้
 ด้รับการดูแลเป็นอย่างดี ทุกอย่างในตัวของผู้ชายคนนี้นั้นล้วนแต่ดึงดูด
 ให้คนรอบข้างพากันมองตาม

“ทำไมมองหน้าผมแบบนี้ล่ะคุณ มีอะไรหรือเปล่า” ชายที่กำลัง
 ถูกกอหญ्याมองอย่างพิจารณาถามขึ้น กอหญ्याสะดุ้งขึ้นมาน้อยๆ แล้ว
 รีบก้มหน้า

“ปะ...เปล่า ไม่มีอะไรหรอกคุณ” กอหญ्याแสร้งทำเป็นยกแก้วน้ำ

ขึ้นมาตีมัน ไม่กล้าบอกกับอีกฝ่ายตรงๆ ว่าเธอเพลอหลงไหลไปกับไบหน้าอันแสนคูดีของเธอ

“เข้ามาแล้ว กินกันเถอะคุณ” ชายคนนั้นพูดขึ้น ทำให้กอหญ้ารีบหันไปให้ความสนใจกับอาหารที่เพิ่งมาวางบนโต๊ะทันที กอหญ้าตักข้าวเข้าปาก รสชาติที่กลมกล่อมทำให้เธอแทบไม่สนใจอะไรอีก ประกอบกับความหิวโหยทำให้เธอลืมรสชาติที่ตั้งใจจะพูดกับอีกฝ่ายไปชั่วขณะ จนคนร่วมโต๊ะที่กำลังแอบมองหญิงสาวลอบยิ้มให้กับท่าทางของเธอ

“อร่อยใช่ไหมคุณ ในกรุงเทพฯ ผมก็รู้จักแค่นี้แหละ” ฝ่ายชายเริ่มชวนคุย ทำให้กอหญ้าเงยหน้าขึ้นมองเขาแล้วพยักหน้าก่อนจะกินต่อ ทั้งสองคนไม่ได้พูดอะไรกันอีก จนเมื่อข้าวหมดจาน กอหญ้าจึงรวบซ้อนแล้วนำยาหลังอาหารขึ้นมากิน

“ตกลงว่าพรุ่งนี้คุณจะมาแถวนี้อีกหรือเปล่า ฉันจะได้เอาเสื้อมาคืนให้” กอหญ้าเริ่มเข้าเรื่อง หลังจากที่ได้มีน้ำเรียบร้อยแล้ว คนถูกถามไม่ตอบ หากแต่ยื่นมือของเขามาขำงำหน้าแทน

“เอาโทรศัพท์ของคุณมาสิ” ชายหนุ่มพูด กอหญ้าเลิกคิ้วแทนคำถาม

“หรือไม่ก็บอกเบอร์คุณมา ผมจะได้นัดเวลาไปอีกที” ฝ่ายชายเสนอทางเลือกเลยทำให้กอหญ้าเข้าใจมากยิ่งขึ้น กอหญ้าจึงบอกเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองให้คู่สนทนาที่รีบหยิบโทรศัพท์ของตัวเองออกมา

“เอาเป็นว่าถ้าคุณสะดวกวันไหน ก็โทร.บอกฉันแล้วกัน เตียวฉันจะซักเสื้อเก็บไว้ให้” กอหญ้าบอกกับชายหนุ่มที่เอาแต่ก้มหน้า ก่อนจะสะดุ้งน้อยๆ เมื่อโทรศัพท์ของเธอมีเสียงแจ้งเตือนดังขึ้น กอหญ้าหยิบขึ้นมาดู จึงเห็นรูปตัวการ์ตูนในแอปพลิเคชันสนทนาถูกส่งมาจากคนไม่คุ้นเคย กอหญ้าเงยหน้าขึ้นมองคนที่นั่งตรงกันข้าม ที่กำลังส่งยิ้มและยกหน้าจอบอกเขาให้เธอดู

“เอาไว้ถ้าผมมาแถวนี้วันไหน ผมจะบอกคุณไปแล้วกัน แต่คุณไม่ต้องชักเลื้อให้ผมก็ได้ เดี่ยวผมจัดการเอง”

“ไม่ได้หรอก ก็ฉันแอบสะ...เอ่อ...มันเบื่อนนะ เดี่ยวฉันชักให้” กอหญ้าหลบตา รีบคว้าแก้วน้ำมาดื่ม ไม่กล้าบอกคนตรงหน้าว่าเธอแอบเอาเลื้อของเขามาใส่หลังจากที่เก็บได้ หญิงสาวมองออกไปนอกร้านดวงตาเบิกขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าใครที่หนึ่งกินข้าวในร้านอาหารหรูฝั่งตรงกันข้าม

“เอาไว้คุณโทร.หาฉันอีกทีแล้วกันนะ วันนี้ฉันต้องไปแล้ว ส่วนนี้ค่าข้าว” กอหญ้าหยิบเงินออกมาจากกระเป๋าสตางค์ยื่นให้ชายหนุ่ม แล้วลุกขึ้นยืนหันที่จนอีกฝ่ายตั้งตัวแทบไม่ทัน

“อ้าว เดี่ยวสิคุณ ผมยังไม่รู้เลยนะ ว่าคุณชื่ออะไร” ชายหนุ่มคว้ามือของกอหญ้า จนหญิงสาวต้องหันกลับไปมอง

“ฉันชื่อกอหญ้า ไปก่อนนะ” กอหญ้ารีบเดินหลบไปทางป้ายรถเมล์ ส่วนคนที่ยืนอยู่ได้แต่มองตาม ชายหนุ่มอมยิ้มมุมปาก จดจำชื่อของหญิงสาวเอาไว้ในใจ

กอหญ้ารีบเดินไปที่ป้ายรถเมล์ ยืนรออย่างกระวนกระวายเพราะไม่อยากเจอคนสองคนที่เธอเพิ่งเห็นในร้านอาหาร แต่คำภาวนาของเธอก็ไม่เป็นผล เมื่อรถยนต์ของแท็กซี่ค่อยๆ เลียบจอดตรงฟุตปาธ ก่อนที่ประตูด้านข้างคนขับจะเปิดออก

“หญ้า เราเป็นห่วงหญ้ามากเลยนะที่วันนี้ลาป่วย นี่เป็นยังไงบ้าง อาการดีขึ้นหรือยัง” ณิชาดินเข้ามาจับมือกอหญ้า แต่กอหญ้ารีบสะบัดแขนทันที ณิชาน้ำหน้าเสียทำท่าจะร้องไห้ แท็กซี่ที่มองเหตุการณ์รีบเดินลงมาจากรถและเข้าประคองณิชา

“กลับกันเถอะณิชา อย่าไปสนใจเขาเลย” แท็กซี่ใหม่มองกอหญ้าอย่างตำหนิ แต่กอหญ้าเป็นอนหน้าหน้าทำเป็นไม่รับรู้สายตาของเขา

“แต่ถ้าเราเป็นห่วงหญ้านี้ กลับด้วยกันนะหญ้า” นิชาทำท่าจะคว่ำมือกอดหญ้าอีกครั้ง จนกอดหญ้าต้องรีบถอยห่าง

“เกินไปแล้วนะหญ้า นิชาอุตสาห์เป็นห่วง ทำไมต้องทำท่ารังเกียจด้วย” แทนไทต่อว่ากอดหญ้าเมื่อเห็นนิชาน้ำตาคลอ “คนเป็นเพื่อนกันเขาไม่ทำกันแบบนี้หรอกนะ”

แทนไทอ้างคำว่าเป็นจนกอดหญ้าต้องหันไปมองอย่างแทบไม่เชื่อหูว่าเขาจะกล้าพูดแบบนี้ แทนไทจะทำท่าจะต่อว่าอีก แต่เสียงบีบแตรบนถนนทำให้เขาต้องรีบหันไปมองและพบว่ามิตซูบิชิกำลังจะจอดเข้าเทียบป้าย

“ไปกันเถอะนิชา เราไม่ต้องไปสนใจคนที่เขาไม่แคร์เราหรอก” แทนไทโอบเอวนิชา พาหญิงสาวกลับไปขึ้นรถ และรีบวิ่งไปนั่งตรงที่คนขับแล้วออกรถทันที กอดหญ้าสุดลมหายใจเข้าลึก เมินหน้าจากพวกเขา เดินขึ้นไปบนรถโดยสารที่ตอนนี้พอจะมีที่นั่งให้เธอได้พักบ้าง

กอดหญ้าถอนหายใจเฮือก นึกถึงคำพูดของแทนไทแล้วก็คิดไม่ถึงว่าเขาจะเอาแต่กล่าวโทษและไร้เยื่อใยกับเธอได้มากขนาดนี้ จากคนที่เคยยิ้มให้กันในทุกๆ วัน เพียงแค่เขาอยากทิ้งร้าง เขาก็กลับกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว มองไม่เห็นความผิดของตัวเอง

กอดหญ้าหลับตา คิดถึงอดีตที่ผ่านมาระหว่างเขากับเธอ ด้วยความที่แทนไทเป็นลูกชายคนเดียวของบ้านที่มีฐานะร่ำรวย ชายหนุ่มจึงค่อนข้างเอาแต่ใจ และเป็นเธอที่เป็นฝ่ายตามใจเขามาตลอด แต่แทนไทก็ยังมึ่มที่เอื้อเฟื้อดูแลต่อเธอบ้าง หากแต่วันหนึ่งมันไม่มีให้เธออีกต่อไป หญิงสาวถอนหายใจอีกครั้ง เมื่อคิดดูดีๆ แล้ว บางทีแทนไทอาจจะไม่ได้เปลี่ยน หากแต่ความรักที่บังตา ทำให้ที่ผ่านมามีเธอต่างหากที่มองข้ามข้อเสียทุกอย่างของเขาไป

กอดหญ้าลืมหูลืมตาขึ้น ทอดสายตามองไปยังภาพวิวข้างทาง ในใจยังคงเจ็บหนึบจนชา แต่เธอก็พยายามข่มความรู้สึกและบอกกับตัวเองว่าให้เข้มแข็งเอาไว้

เมื่อรถโดยสารไปถึงจุดหมาย กอหญ้าก็ก้าวลงจากรถ เดินกลับ
ไปทางบ้านของตนเอง กอหญ้าหยุดยืนที่ประตูรั้ว ที่ยังไม่ได้ล็อกกุญแจ
เมื่อวันนี้เธอกลับเร็วกว่าทุกๆ วัน หญิงสาวรีบปิดประตูและจัดการ
ปิดล็อกจนเรียบร้อย แล้วเดินเข้าไปในบ้าน มุ่งตรงไปยังห้องนอน
ของตน

“ทำอะไรนะหนึ่ง” กอหญ้าเอ่ยถามน้องชายที่มาทำทางลับๆ ล่อๆ
อยู่หน้าห้องของเธอ กฤตยชญ์สะดุ้ง หันมามองกอหญ้าอย่างตกใจ
แล้วรีบปรับสีหน้า

“เปล่า หนึ่งก็แค่จะออกมาหาอะไรกินแค่นั้นแหละ” กฤตยชญ์
ตั้งท่าปฏิเสธ แต่กลับไม่ยอมสบตากับกอหญ้า กอหญ้ารับรู้ได้ถึงท่าทาง
ไม่ปกติของอีกฝ่าย แต่ยังไม่ทันได้ซักไซ้ นฤมลก็เดินขึ้นมาเสียก่อน

“หนึ่ง หม่าม้าเอานมมาให้ลูก กินหน่อยนะ” นฤมลยื่นแก้วนม
ในมือให้กับบุตรชาย ที่รีบทำท่าออดอ้อน ยกแก้วนมขึ้นมาดื่มทันที

“อร่อยมากๆ เลยหม่าม้า” กฤตยชญ์ยิ้มประจบ

“งั้นก็ดื่มเยอะๆ นะลูกนะ” นฤมลยิ้มปลื้ม ที่ทำให้ลูกชายคนโปรด
มีความสุขได้ ก่อนจะหันมาทางกอหญ้า ที่มองคนทั้งสองอยู่เงียบๆ

“อ้าว ทำไมวันนี้กลับเร็วได้ล่ะหญ้า ทำงานเสร็จแล้วเหรอ”

“พอดีหญ้าไม่ค่อยสบายนะหม่าม้า ก็เลยได้กลับเร็วหน่อย”

“เธอ อ้ออย่างนั้นก็นอนเยอะๆ ละ จะได้ไม่เสียการเสียนาน”
นฤมลบอกกับบุตรสาว แล้วจึงหันกลับไปรับแก้วนมในมือของบุตรชาย
คืนมา

“นี่หนึ่งก็ซักปวดหัวเหมือนกันนะหม่าม้า สงสัยจะพักผ่อนน้อย”
กฤตยชญ์แกล้งบ่นขึ้นมาบ้าง

“อ้าวจริงเหรอหนึ่ง อ้ออย่างนั้นเดี๋ยวหม่าม้าลงไปเอายามาให้
หนึ่งเข้าไปพักก่อนเถอะนะ” นฤมลโอบเอวกฤตยชญ์ ที่แอบหันกลับมา
ยักคิ้วให้กอหญ้าแล้วเดินเข้าห้องไป กอหญ้าได้แต่มองตาม แม้จะ

นี่ก็น้อยใจขึ้นมา แต่ก็ทำได้แค่กลับเข้าไปในห้องนอนและดูแลตัวเอง
เงียบๆ กอหญ้าใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดไปตามตัว เปลี่ยนเสื้อผ้า กินยาแล้ว
ล้มตัวลงนอน หญิงสาวกระชับผ้าห่มขึ้นกอดแน่น พยายามดับ
ความฟุ้งซ่านในใจ และบอกกับตัวเองซ้ำๆ ว่าไม่เป็นไร เดี่ยวทุกอย่าง
ก็จะผ่านพ้นไปในอีกหนึ่งวัน

เสียงไก่ขันและเสียงนกร้องที่ดังมาจากช่องหน้าต่างทำให้กอหญ้า
สะดุ้งตื่นแล้วรีบลุกขึ้นมาทำกิจวัตรอย่างที่เคยทำทันที วันนี้อาการไข้
ดีขึ้นมาก กอหญ้าไม่รู้สึกร้อนหรือครั่นเนื้อครั่นตัวอีกแล้ว ยาที่กินไป
ก่อนนอนช่วยให้เธอได้นอนหลับสนิทแม้ก่อนนอนจะมีเรื่องให้คิด
ว่าวุ่นใจมากมาย กอหญ้าจึงกลับมามีท่าทางกระปรี้กระเปร่าอีกครั้ง
ขณะที่ช่วยนฤมลทำอาหารเช้าอย่างที่เคยทำมาเสมอ

“ตกเพื่อหนูธิดาด้วยสิ หม่าม้จำได้ว่าไชยัดไล่เป็นของโปรด
หนูธิดา” นฤมลบอกกับกอหญ้าที่กำลังตักกับข้าวใส่กล่องของตัวเอง
เพื่อนำไปกินที่ทำงาน นฤมลเอ็นดูธิดาราวกับบุตรสาวอีกคน เพราะ
สมัยเรียนธิดาชอบมาหากอหญ้าที่บ้านอยู่บ่อยๆ

“ธิดาเขาคงไม่กินแล้วละหม่าม้ เขาไม่เหมือนเดิมแล้วละ”
กอหญ้าบอกปิดเสียงเรียบ

“อ้าวเธอ หนูธิดาเขาไม่ชอบกินไชยัดไล่แล้วเธอ” นฤมลเข้าใจ
ไปอีกด้าน “เออ แล้วตกลงหนูธิดากับแทนเป็นแฟนกันแล้วจริงๆ สินะ
เมื่อเช้าหม่าม้ก็เห็นพวกเขาออกไปด้วยกันอีก แต่อย่างว่าแหละ
หนูธิดาน่ะช่างพูด แถมยังเอาใจเก่ง ถ้าแทนจะชอบก็คงไม่แปลก”

“แทนเคยเป็นแฟนหญ้า...” กอหญ้าตัดสินใจพูดเรื่องที่เธอปิดไว้
มาตลอด “ธิดาต่างหากที่แย่งแทนไปจากหญ้า”

นฤมลหันมามองกอหญ้าอย่างตกใจ แต่แค่ไม่นานก็หัวเราะ

“พูดอะไรนะหญ้า เกิดหวงเพื่อนขึ้นมาละสิเรา” นฤมลสายตีสระ

ทำท่าอ่อนใจกับคำพูดของกอหญ้าที่เธอไม่เชื่อเลยสักนิด กอหญ้าหน้าเสี้ย จิตใจบอบช้ำอย่างรุนแรงยิ่งกว่าครั้งไหนๆ หญิงสาวก้มหน้าซ่อนหน้าตาที่รีนขึ้นมา รีบปิดกล่องใส่กับข้าว จัดโต๊ะอาหาร และไม่พูดอะไรอีกเลย

“ทำไมหนึ่งยังไม่ลงมาอีก ไม่สบายหรือเปล่า” เดชาที่นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะลดหนังสือพิมพ์ในมือลงพร้อมกับดูนาฬิกาที่ข้างฝา คิ้วของเขาขมวดเข้าหากัน ในขณะที่นฤมลทำท่าร้อนใจขึ้นมา

“นั่นสิ เมื่อวานเห็นลูกบ่นว่าปวดหัวด้วย เดี่ยวหามาฆ่าขึ้นไปดูก่อนนะ” นฤมลรีบเดินไปตรงบันได แต่เจอกฤษฎิ์ที่เดินลงมาพอดี

“อ้าวหนึ่ง ไม่สบายหรือเปล่าลูก หมามาฆ่าล้างจะขึ้นไปดูพอดี”

“เมื่อคืนอ่านหนังสือตึกกะหม่อมมา ก็เลยตื่นสาย” กฤษฎิ์ตอบด้วยน้ำเสียงจ้วเจีย แล้วท้าวขึ้นมาหนึ่งครั้ง

“นอนต่ออีกหน่อยไหม เดี่ยวให้หมามาเก็บอาหารไว้ให้” เดชาพูดขึ้นมา

“นั่นสิ เดี่ยวหมามาคอยอยู่กับข้าวให้ หนึ่งไปนอนก่อนเถอะ”

กฤษฎิ์พยักหน้าแล้วเดินกลับขึ้นไปบนบ้าน นฤมลจึงรีบเดินไปทางห้องครัว เดชาบอกภรรยาให้ทำอาหารเผื่อกฤษฎิ์อีกสองสามอย่าง ส่วนกอหญ้านั่งกินข้าวต่อไปเรื่อยๆ ไม่สนใจความวุ่นวายเบื้องหน้า ราวกับว่าตอนนี้เธอไม่มีตัวตน

ผู้คนพากันเดินอย่างรีบเร่งเมื่อตอนนี้ใกล้เวลาเช้างานของหลายๆ บริษัท แต่กอหญ้ากลับก้าวช้าๆ รู้สึกเหนื่อยขึ้นมาเพียงแค่ว่าคิดถึงบรรยากาศการทำงานที่เธอจะต้องไปพบ คงเพราะความอ่อนแอที่มากกว่าปกติทำให้เธอไม่สามารถเรียกกำลังใจให้กับตัวเองได้มากเท่าที่เคยเป็นมา ก่อนหน้านี้เวลานี้เธอจะต้องนั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานแต่ในตอนนี้เธอกลับอยากใช้เวลาค่อยๆ เดินไปช้าๆ แล้วค่อยกลับมา

หมุนอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาทำงานเพื่อให้วันๆ นี้จบไปโดยไว

“หมู้อามาแล้ว อากาการดีขึ้นแล้วใช้ใหม่หมู้อา” นิชาเดินเข้ามาทักทายทันทีที่กอกหมู้อาเปิดประตูเข้าไปในแผนก ทุกสายตาดูใจพากันจับจ้องมาที่กอกหมู้อา ทั้งๆ ที่เธอไม่ยอมเป็นจุดสนใจเลยสักนิด

“แต่วันนี้หน้าตายังดูซีดอยู่เลย หมู้อาไปพักอีกหน่อยใหม่” นิชายังทำท่าเป็นห่วง กอกหมู้อากลอกตา แล้วเดินเลี้ยวไปนั่งที่โต๊ะจนนิชาหน้าเฉือน

“เขาไม่ยอมตอบก็อย่าไปสนใจเขาเลยคะน้องนิชา ปกติกอกหมู้อาเขาก็หน้าสดดูจิตใจๆ โทรมๆ อยู่แล้ว ไม่ได้เป็นอะไรหรอกคะ” นุชรีพูดเห็บพลางหัวเราะ หลายๆ คนจึงหัวเราะคิกคัก “อีกอย่าง คนป่วยที่ไหนจะยังมีเวลาออกมาเดินเล่นตอนหัวค่ำ พี่ว่าคงจะไม่ได้ป่วยจริงหรอกคะ”

นุชรีกระแทกเสียง ขณะที่กอกหมู้อาเงยหน้าสบตากับอีกฝ่ายทันทีที่พูดจบ กอกหมู้อาเลื่อนสายตามองไปทางนิชาที่พบกับเธอโดยบังเอิญเมื่อคืนวาน แต่อีกฝ่ายกลับทำท่าปกติ ไม่ได้มีพิรุณอะไร

กอกหมู้อาหลบสายตาลง นึกเอะใจบางอย่าง แต่ก็เลือกที่จะเงยบและไม่ตอบโต้

“พี่ๆ คะ เมื่อเข้านิชาแะร้านกาแฟข้างๆ เลยซื้อขนมมาฝากด้วยจะได้กินคู่กับกาแฟตอนเช้ากันนะคะ” อยู่ๆ นิชาก็พูดขึ้นพร้อมกับเดินแจกจ่ายขนมให้ทุกคนในห้องอย่างที่เราชอบทำอยู่บ่อยๆ หลายคนยิ้มกว้าง มองนิชาอย่างเอ็นดูและพอใจ ในขณะที่กอกหมู้อาไม่ได้หันไปมองขนมที่ถูกวางลงบนโต๊ะของเธอเช่นกัน

“แหม พี่เห็นแล้วละจ๊ะว่าวันนี้้องนิชาไปร้านกาแฟมา แอ้มยังเห็นแฟนน้องนิชาด้วย เดียวนี้เปิดตัวแล้วสินะ ไม่ต้องแอบมารักกันแค่ตอนเย็นเหมือนเมื่อก่อน”

กอกหมู้อาเงยหน้ามองนุชรีอย่างตกใจอีกครั้ง แล้วหันไปทางนิชา

ที่ทำหน้าเลือนลง ในใจของกอหญ้าเจ็บแปลบ เมื่อได้รู้ว่าที่ผ่านมา แทนไทแอบมารับนิชากลับไปด้วยกันทุกๆ ที่เธอกำลังนั่งทำงานอยู่บนนี้ ในที่ที่มีแต่คนคอยกลั่นแกล้งเธอตรงนี้

“ที่บอกแล้วใช่ไหมหมะจะน้องนิชา อะไรที่มันเป็นของเรา คนของเรา ยังไงก็ต้องเป็นของเรานั้นแหละจะ ใครจะพยายามแย่งแค่นั้นก็ทำไม่ได้หรอก ยิ่งน้องนิชาหน้าตาน่ารักมากกว่า ผู้ชายคนไหนกลั่นแกล้งไปคว่ำเอาของธรรมดาที่บ้าแล้ว” นุชรีพูดขึ้นมาอีกครั้ง และทำให้หลายๆ คนส่งยิ้มเยาะเย้ยมาทางกอหญ้า กอหญ้ามองไปทางนิชา ที่ทำท่าทางดูน่าสงสาร รวากับว่าเธอกำลังมองคนแปลกหน้าที่เธอไม่เคยรู้จักอีกต่อไป

งานมากมายที่ถูกส่งมา เมื่อเจอกับจิตใจที่ยังสับสนทำให้ กอหญ้าทำงานได้ช้าลงกว่าที่เคย เมื่อเวลาใกล้เที่ยงที่ทุกคนเตรียมตัวไปกินข้าว กอหญ้าจึงยังคร่ำเคร่งกับงานตรงหน้า ไม่สนใจผู้คนที่กำลังทยอยออกจากห้อง จนเมื่อห้องทั้งห้องเงียบลงไปสักพัก กอหญ้าจึงได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนดังใกล้เข้ามา กอหญ้าพยายามไม่สนใจคนคนนั้น หากว่าอดีตเพื่อนรักไม่ได้ตั้งใจตรงมาที่โต๊ะทำงานของเธอ

“เที่ยงแล้ว ไปกินข้าวด้วยกันนะหญ้า”

นิชาส่งรอยยิ้มหวาน ที่กอหญ้าเริ่มมองเห็นยาพิชที่เคลือบอยู่ในนั้น กอหญ้าจึงหันหน้าหนี ไม่อยากเสวนากับอีกฝ่ายที่ตั้งหน้าตั้งตามาคอยทวงใจเธอ

“หญ้า...หันมามองเราหน่อยสิ อย่าทำแบบนี้กับเราเลยนะ”

“คนที่ควรหยุดคือนิชาต่างหาก” กอหญ้าหันไปพูดกับนิชาอย่างเหลืออด “นิชาจะทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร เพื่อให้คนอื่น ๆ มองเราแย่งอย่างนั้นหรือ ทั้งๆ ที่นิชาก็รู้อยู่แก่ใจ ว่าคนที่นี่ไม่ชอบเรา และเรื่องราวระหว่างเรามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ นิชายังจะมายุ่งกับเราอีกทำไม”

กอหญาาระเบิดอารมณ์และทำท่าจะเดินหนี นิชาเลยรีบคว้ามืออีกฝ่ายไว้

“หญา...เราไม่ได้ตั้งใจเลยนะ เราไม่ได้อยากทำให้ใครมองหญาไม่ดีเลยนะ”

นิชาพูดเสียงสั้น กอหญาแม่้มปาก คิดถึงสิ่งที่ได้ยินนุชรีพูดก่อนหน้านี้ แล้วค่อยๆ ดึงมือออกมา

“เราชักไม่เชื่อแล้วละ ว่านิชาจะไม่ได้ตั้งใจ”

กอหญาพูดเสียงเข้ม จับผิดท่าทางคนตรงหน้าอย่างเริ่มรู้เท่าทันมากขึ้น จากคำพูดของนุชรี ทำให้กอหญาเริ่มสงสัยว่าลับหลังเธอ นิชาคงเล่าเรื่องของเธอให้นุชรีฟังหลายอย่าง และบางเรื่องอาจจะเป็นเรื่องไม่จริงที่ทำให้เธอดูแย่ง

“หญา...” นิชาครางเสียงออกมาราวกับตกใจ แต่อยู่ๆ หญิงสาวก็ยกยิ้มมุมปาก และพูดเสียงเบาลง “ฉลาดขึ้นมาบ้างแล้วสินะ”

“นิชา” กอหญาเรียกชื่ออดีตเพื่อนรักอย่างคาดไม่ถึง เพราะท่าทีของอีกฝ่ายแสดงให้เห็นว่าข้อสันนิษฐานของเธอเป็นจริง ที่ผ่านมาเธอถูกคนตรงหน้าแทงข้างหลัง ไม่เพียงแค่เรื่องคนรัก แต่ยังรวมถึงเรื่องคนที่ทำงานด้วย ที่แท้เธอก็มีส่วนที่ทำให้ทุกคนที่นับถือติดตัวกับเธอเปลี่ยนไป

“นิชาทำแบบนี้ทำไม ทำไมต้องแย่งแทนไปจากเรา ต้องทำให้รุ่นพี่ไม่ชอบเราด้วย ที่ผ่านมาเราไปทำอะไรให้เธอ ถึงต้องมาทำร้ายกันลับหลังแบบนี้”

“เปล่าหรอก เราก็แค่คิดว่าผู้หญิงธรรมดาๆ อย่างหญาไม่คู่ควรกับแทนเลยสักนิด” นิชากวาดตามองกอหญาที่แต่งกายด้วยชุดที่แสนธรรมดา ไม่ดูสวยสดใสเหมือนเธอ “ถึงแทนจะไม่ได้หล่อมากมาย แต่พอเทียบกับคนเฉิ่มๆ แบบหญา ยังไงแทนก็ดูดีเกินกว่าที่หญาจะไปคบด้วย ยิ่งพอมาคิดถึงเรื่องฐานะของแทนที่ร่ำรวยที่สุด

ในละแวกบ้านที่พวกเราอยู่ เราก็ยังคิดว่าหญ้าไม่คู่ควรกับแทน
เข้าไปใหญ่ เราก็เลย...เสนอตัวเป็นตัวเลือกให้แทนดูบ้าง แล้วแทน
ก็เลือกเรา แค่นั้นเอง”

ณิชาขกยืมมมุปาก พุดความในใจของตนเองออกมาอย่าง
เปิดเผย เมื่อไม่มีความจำเป็นที่จะต้องปิดบังอะไรอีกต่อไปแล้ว

“ส่วนเรื่องรุ่นพี่ ถ้าหญ้าเข้ากับพวกเขาได้ดี แล้วยังทำงาน
เก่งกว่าเราอีก เราก็แย่นะสิ เราก็เลยต้องหาทางเอาตัวรอด ดีนะ...
ที่ชีวิตการทำงานมันใช้แค่ฝีมือไม่ได้ แต่ต้องใช้ปากด้วย แค่นั้น
พุดประจบ เราก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ใต้เงาของหญ้าเหมือนตอนที่เรียน
อีกต่อไป”

กอหญ้ายืนตัวชาเมื่อได้ฟังถ้อยคำทั้งหมด เพราะคิดไม่ถึงว่า
อดีตเพื่อนรักจะแอบดูถูกเรื่องรูปลักษณ์ของเธอในใจแบบนี้ และกอหญ้า
ยังคิดไม่ถึงว่าณิชาจะคบกับเธอเพียงเพื่อหาผลประโยชน์จากเรื่องเรียน
เท่านั้น เนื่องจากณิชาไม่ใช่คนเรียนเก่ง แต่เพราะการพยายามทำงาน
และเรียนร่วมกับกอหญ้าตลอดทำให้ณิชาได้รับประโยชน์จากผลงาน
ต่างๆ ไปด้วย ถึงแม้ว่าคะแนนสอบของเธอจะไม่สูงมาก แต่เธอก็สามารถ
เรียนจบภายในสามปีครึ่งเหมือนกอหญ้า จนทำให้เพื่อนร่วมรุ่นหลายคน
อิจฉาได้

“ชีวิตมันก็แบบนี้แหละหญ้า ต้องใช้เล่ห์เหลี่ยมแย่งชิงเท่านั้น
ถึงจะชนะ”

ณิชากระซิบที่ข้างหูกอหญ้า แล้วรีบถอยออกมาทำท่าทางเหมือนว่า
กำลังผิดหวังและเสียใจ กอหญ้ามองท่าทางนั้นอย่างไม่เข้าใจ จนกระทั่ง
นุชรีที่เดินมาทางด้านหลังของกอหญ้า เริ่มเดินเข้ามาใกล้จนได้ยิน
เสียงฝีเท้า

“นี่เธอแกล้งอะไรน้องณิชาอีก”

นุชรีถามขึ้นแล้วรีบเข้ามาโอบณิชา ณิชาที่ทำท่าจะร้องไห้ เกาะแขน

ของนุชรีทันที

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ นิชาแค่มาชวนหญ้าไปกินข้าวเที่ยงด้วยกัน แต่หญ้าเขา...ไม่ออกไปนะคะ” นิชาก็มึนหน้าตา นุชรีจึงยิ่งออกโรงปกป้อง

“ถ้าเขาไม่ออกไปก็ไม่ต้องไปชวนเขาหรอกคะน้องนิชา คนที่ชอบคิดว่าตัวเองเก่งอยู่คนเดียวจนชอบพูดดูถูกคนอื่นลับหลัง แถมยังคิดจะแย่งแฟนเพื่อนอีก ปล่อยให้ได้อยู่คนเดียวแบบนี้ดีแล้วค่ะ”

“พูดดูถูกคนอื่นลับหลังหรือคะ พี่นุชหมายความว่ายังไง” กอหญ้า โพล่งขึ้นมา

“ก็เธอชอบแอบดูถูกพวกกรุ่นพี่ที่นี่ไม่ใช่หรือยังไง ว่าไม่ได้จบมาจากมหาวิทยาลัยดังๆ ด้วยเกรดเฉลี่ยสูงๆ แบบเธอ น้องนิชา เขาเล่าให้พวกฉันฟังหมดแล้ว ว่าเธอมันอวดดีแค่ไหน”

กอหญ้ามองนิชาที่ทำหน้าซีดขึ้นมาอย่างตกใจ ที่อีกฝ่ายบ่นเรื่องใส่ร้ายเธอได้มากมายขนาดนี้

“แล้วพี่ก็เชื่อนิชาหรือคะ”

“ไอ้สิ! ก็น้องนิชาเป็นเพื่อนเธอไม่ใช่หรือ เขาจะใส่ร้ายเธอทำไม หรือว่าเธอแกล้งอะไรน้องนิชาจนเขาต้องใส่ร้ายเธอหรือยังไง” นุชรีตอบกลับด้วยคำพูดที่ยังคงโยนความผิดมาให้กอหญ้า

“แต่หญ้าไม่...”

“พอเถอะคะพี่นุช หญ้า อย่าทะเลาะกันเลยนะ นิชาผิดเอง นิชา...นิชาไม่น่าพูดให้พี่นุชฟังจนพี่นุชโกรธหญ้าเลย นิชาผิดเองคะที่เล่าให้พี่นุชฟัง หญ้า...นิชาขอโทษนะ” นิชาบิบน้ำตาจนทำให้นุชรีรีบออดเด็กสาวที่ยืนข้างๆ จนแน่น

“พอเถอะน้องนิชา น้องนิชาไม่ผิดเลยนะ” นุชรีปลอบแล้วหันไปตวาดกอหญ้า “ไม่ต้องคิดจะมาแก้ตัวอะไรเลยนะหญ้า ยังไงฉันก็เชื่อ น้องนิชามากกว่าเธอ ไปคะน้องนิชา เราออกไปหาอะไรกินด้วยกันดีกว่า ทิ้งเพื่อนแย่ๆ ไว้ที่นี่แหละ”

นุชรีจูงมือธิดาให้เดินตามตน ซึ่งกอหม้ายก็หันได้เห็นรอยยิ้มที่มุมปากของคนที่ทำตัวเหมือนลูกเธอกลับแก้ง กอหม้ายถอนหายใจหนัก เดินไปทрудนึ่งที่เก้าอี้ตรงโต๊ะทำงาน ในใจเต็มไปด้วยคำถามว่าเพื่อนของเธอเป็นไปได้ถึงขนาดนี้เสียหรือ

“เราชื่อธิดา เพิ่งย้ายมาอยู่หอพักแถวนี้ ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

กอหม้ายคิดถึงวันที่ธิดาเข้ามาทักทายเธอตอนที่อีกฝ่ายเพิ่งย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ใหม่ๆ จากนั้นทั้งสองก็ค่อยๆ สนิทสนมกันพร้อมๆ กับแทนไทที่เรียนที่เดียวกันแม้จะอยู่ต่างคณะ ความสัมพันธ์ของพวกเขาต่างราบรื่น ไม่เคยมีปัญหาขัดแย้ง ทำให้กอหม้ายไม่เคยระแคะระคายเลยว่าแท้จริงแล้วธิดาจะมีเล่ห์เหลี่ยมมากมายที่ใช้ทำร้ายเธอแบบนี้

แท้จริงแล้วทูกอหม้ายหวังดีที่ธิดามอบให้เธอ ก็เป็นแค่การหลอกลวง เพื่อหลอกใช้เธอเท่านั้น

เวลาดูจะเดินช้ากว่าทุกวัน เมื่อบรรยากาศการทำงานในวันนี้เต็มไปด้วยความอึดอัดกว่าที่เคย กอหม้ายจ้องคอมพิวเตอร์ตรงหน้าแต่นิ้วมือกลับไม่ค่อยขยับ เพิ่มงานใหม่ๆ ยังคงถูกวางอย่างต่อเนื่องจากรุ่นพี่ที่เริ่มทยอยเตรียมตัวกลับบ้าน รวมถึงของนุชรีที่ถือเอกสารปีกใหญ่มาวางบนโต๊ะ ก่อนเวลาเลิกงานเพียงเล็กน้อยอย่างที่เธอเสมอ

“งานทั้งหมดนี้ที่ขอเข้าวันจันทร์นะหม้าย หยุดเสาร์อาทิตย์นี้น่าจะทำทัน” นุชรีฉีกยิ้มกว้าง “ส่วนพวกเรากลับบ้านกันเถอะ วันนี้คืนวันศุกร์ด้วย ไปหาอะไรอร่อยๆ กินกันดีกว่า”

นุชรีหันไปชวนคนอื่นๆ ที่รีบลุกออกจากโต๊ะ เดินตามคนชวนออกไปอย่างอารมณ์ดี ธิดาลุกขึ้นยืนเป็นคนสุดท้าย แล้วเดินมาหยุดยืนที่หน้าโต๊ะของกอหม้ายพร้อมกับพูดเสียงหวาน

“สู้ๆ นะหม้าย เราเป็นกำลังใจให้เสมอนะ”

นิชาส่งยิ้มมุมปาก แล้วกดรับสายโทรศัพท์ที่ร้องขึ้นมา โดยพูดเสียงดังๆ ให้กอหญ้าได้ยินด้วย

“จ๊ะแทน นิชากำลังลงไปนะ แทนรอที่เดิมที่มารับนิชาทุกวันเลยนะ”

นิชาหันมาโบกมือให้กอหญ้า แล้วเดินออกไปด้วยท่าทางมีความสุข กอหญ้าพยายามไม่มองตาม มือบางกำเข้าหากันแน่น ก่อนที่หญิงสาวจะพยายามข่มใจ บอกตัวเองว่าให้อดทนและไม่หวั่นไหว อย่างที่เธอทำมาเสมอ

กอหญ้าก้มหน้าทำงานต่อ แต่จนพ้ามืดงานก็ยังไม่คืบหน้าเลยสักนิด กอหญ้าถอนหายใจออกมา พุบหน้าลงบนโต๊ะขณะที่หยาดน้ำตาเริ่มปรึ่ม หญิงสาวพยายามทำใจแข็ง รีบยกมือขึ้นปาดน้ำตาออกไปให้พ้นจากใบหน้า อารมณ์หลากหลายต่อสู้อยู่ในใจจนเริ่มจะรับไม่ไหว ก่อนที่ร่างบอบบางจะสะดุ้งเมื่อเสียงโทรศัพท์ของเธอร้องดัง

มือบางควานหาโทรศัพท์แล้วจึงกดรับสาย

“กอหญ้าค่ะ”

“นี่คุณอยู่ที่ไหนเหรอ”

เสียงทุ้มที่ดังมาตามสายทำให้กอหญ้าขมวดคิ้ว แล้วยกหน้าจ่อขึ้นมาดู หมายเลขที่ยังไม่ได้ถูกบันทึกไว้แต่ดูคุ้นตาทำให้เธอเริ่มจำได้ว่าคนที่โทร.เข้ามาเป็นใคร

“ฉันอยู่ที่ทำงานนะ ทำงานอยู่ คุณจะโทร.มาตามเรื่องเลื้อยเหรอ ฉันยังไม่ได้ซักให้เลย ขอโทษด้วยนะ”

“ทำงานเหรอ แต่นี่มันจะสองทุ่มแล้วนะคุณ”

ต้นสายดูจะไม่สนใจเรื่องเลื้อยของตนเท่าไรนัก แต่กลับมีน้ำเสียงแปลกใจเรื่องงานของกอหญ้ามากกว่า กอหญ้ามองดูนาฬิกา จึงได้รู้ว่าเวลาล่วงเลยมานานอย่างที่เขาวางใจจริงๆ

“แล้วงานของคุณใกล้เสร็จหรือยัง ผมรอคุณอยู่ที่หน้าบริษัท

มาลั๊กพักแล้ว ตั้งใจจะมาชวนไปกินข้าวด้วย”

“รอฉันที่หน้าบริษัทอย่างนั้นเหอะ” กอหญาทวนคำเสียงสูง ยึดตัวขึ้นมา นั่งหลังตรงทันที “คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันทำงานที่ไหน”

“ก็เข็มกลัดบนหน้าอกคุณไง”

กอหญาก็มองเข็มกลัดของตัวเอง จึงนึกขึ้นได้ว่ามันเป็น สัญลักษณ์ของบริษัทแห่งนี้

“ว่ายังไงคุณ สนใจไปกินข้าวกับผมไหม” ต้นสายถามกลับมาอีกครั้ง ทำให้กอหญ้าเหลือบมองงานที่กองอยู่บนโต๊ะ หญิงสาว เข้มปากแน่น แล้วตัดลิ้นใจปิดคอมพิวเตอร์ เก็บเอกสาร แล้วลุกขึ้น เดินออกจากโต๊ะทำงานทันที

“ได้สิ เตียวฉันลงไปนะ”

คนในสายทำเสียงตอบรับอย่างยินดีขณะที่กอหญ้าเดินไปปิดไฟ หญิงสาวพยายามไม่หันกลับไปมองงานที่ตั้งอยู่ ราวกับต้องการเวลา ไปปลดเบรคความหนักอึ้งในใจให้คลายลงไปบ้าง เมื่อลงมาถึงข้างล่าง เธอจึงได้เจอชายหนุ่มที่เพิ่งโทรมาชวนเธอไปกินข้าวด้วย

“ไงคุณ งานเสร็จพอดีเลยเหอะ ถึงได้ลงมาไวจัง”

“ยังหอรก แต่เอาไว้ก่อนเถอะ ว่าแต่คุณจะมาชวนฉันไปกินอะไร เหอะคี่นี่”

กอหญ้าพยายามส่งยิ้มให้อีกฝ่าย แต่รอยยิ้มของเธอกลับดู ไม่สดใสจนคนมองสังเกตได้ หากเขาก็ไม่ได้พูดอะไร และส่ายหน้า แทนคำตอบของตัวเอง

“ผมเองก็ยังไม่รู้เหมือนกัน อย่างที่ผมบอกว่าผมรู้จักแต่ร้าน ที่พาคุณไปเมื่อวาน”

“อย่างนั้นเหอะ...” กอหญาก็พิมพ์ ทอดสายตาคิดบางอย่าง แล้ว จึงหันกลับมาสบตากับคู่สนทนา “ถ้าอย่างนั้นฉันจะพาคุณไปที่ร้านโปรด ของฉันบ้างดีไหม”

“ได้สิ ที่ไหนล่ะ”

กอหญาอมยิ้ม ไม่ตอบคำถาม จึงทำให้คนมองเลิควิวขึ้นมาอย่าง
แปลกใจ

2

เสียงเนื้อที่นาบลงไปบนกระทะร้อนๆ มาพร้อมกับกลิ่นหอม เย้ายวนทำให้อารมณ์ของกอหญ้าผ่อนคลายขึ้นบ้าง แม้จะยังมีความ อึดอั้นบางอย่างซ่อนอยู่ภายใน กอหญ้าคอยพลิกเนื้อบนเตาไปมา ขณะที่คนร่วมโต๊ะพยายามเลียนแบบท่าทางของเธอ แต่ยังคงดู เงอะๆ ะๆ กอหญ้ามองท่าทางของเขา แล้วค่อยๆ ช่วยอีกฝ่ายคืบเนื้อ และวางให้เขาบนจาน หญิงสาวยังล้างมือ และแกะกุ้งที่สุกแล้ววางแยก เอาไว้ แล้วบอกกับชายหนุ่มที่นั่งมองเธออย่างตั้งใจ

“คุณจะกินกุ้งพวกนี้กับฉันก็ได้นะ ถ้าคุณไม่ถือ” กอหญ้าหมายถึง เรื่องที่เธอใช้มือแกะกุ้งเหล่านี้

“ขอบคุณนะคุณ คุณทำไวจ้ง แถมยังนำกินอีก ดูของผมลี แกะออกมาไม่เป็นตัวเลข” ฝ่ายชายโชว์ผลงานของตัวเองบ้าง กอหญ้า ถึงกับหัวเราะ

“เวลาอยู่บ้าน ฉันกับหม่าม้าต้องคอยเป็นคนแกะกุ้งให้ป้ากับ น้องชายนะ ก็เลยมีเทคนิคเยอะหน่อย” กอหญ้าเฉลยบอกเล่าเรื่อง ในครอบครัวออกไปอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งคู่สนทนาก็ตั้งใจฟังก่อนจะมองไป รอบๆ

“ที่นี้บรรยากาศดีจังเลยนะคุณ” ชายหนุ่มมองไปยังบริเวณ รอบข้างของร้านหมูกระทะข้างทาง ที่ด้านหนึ่งเป็นสวนสาธารณะที่เขา และกอหญ้าได้พบกันเป็นครั้งแรก ส่วนอีกด้านเป็นแม่น้ำสายใหญ่ ที่ยามนี้มีแสงไฟส่องบนผิวน้ำระยิบระยับอย่างงดงาม “ผมไม่เคยมา ฟังนี้ของสวนเลยไม่รู้ว่าร้านนี้ตั้งอยู่ด้วย คุณมาที่นี้บ่อยเหรอ”

“อืม...ก็เดือนละครั้งได้ละมัง” กอหญ้าทำท่านี้

“เดือนละครึ่ง แสดงว่าคุณต้องชอบกินมากๆ เหมือนกันนะเนี่ย แล้วคุณมากับใคร อย่าบอกนะว่ามาคนเดียว” ชายหนุ่มถามขึ้นยิ้มๆ แต่คนฟังกลับทำท่าชะงัก ดวงตาของกอหญ้าไหววูบ ก่อนที่เธอจะก้มหน้าหลบตาของคนที่นั่งตรงกันข้าม

“ก็...เปล่าหรอก แต่จากนี้ไปถ้าไม่มีคุณ ฉันก็คงต้องมาคนเดียวแล้วละ” กอหญ้าหลุบตาลง อารมณ์สิ้นไหวขึ้นมาเมื่อคิดถึงแทนไทกับณิชาที่เธอเคยชวนมาที่นี่ยู่เสมอ คนมองใจหายวาบ แม้จะยังไม่รู้ถึงสาเหตุที่ทำให้รอยยิ้มของกอหญ้าเลือนหาย แต่เขาก็รู้สึกไม่ดีที่มันเป็นแบบนี้

“ถ้าอย่างนั้น คุณคงไม่ได้มาคนเดียวอีกแล้วละ” ฝ่ายชายพูดขึ้นมา และทำให้กอหญ้ามองเขาอย่างแปลกใจ “ก็ร้านนี้อร่อยมาก ถ้าคุณไม่ชวนผมมาอีก ผมโกรธคุณจริงๆ ด้วย”

กอหญ้าหลุดยิ้มเมื่ออยู่ๆ คนตัวโตก็ทำท่าคาดโทษเธอราวกับเด็กๆ ทหญิงสาวส่ายหน้า ออดแวงเขากลับไม่ได้

“คุณนี่ เห็นแก่กินเหมือนกันนะ มิน่าล่ะ คุยกันครั้งแรกอยู่ๆ ก็มาชวนฉันกินข้าวซะอย่างนั้น”

คนถูกว่าส่งยิ้ม แฝมยังยกไหล่อย่างไม่คิดโต้แย้ง

“ก็อาหารที่ไทยอร่อยนี่นา ผมก็ต้องเห็นแก่กินแบบนี้แหละ เออ...เมื่อกี้ผมเห็นร้านน้ำตรงนั้นขายน้ำผลไม้สีสวยๆ ทั้งนั้นเลย ร้านนี้เขาให้ชื่อน้ำจากที่อื่นมากินได้ไหมคุณ ถ้าได้ ผมอยากจะลองน้ำร้านนั้นสักหน่อย”

“ก็ได้ล่ะคุณ เจ้าของร้านนี้เขาใจดี”

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมมานะ”

กอหญ้าพยักหน้า มองตามร่างสูงที่ลุกขึ้นเดินไปทางร้านขายน้ำตามที่เขาบอก แล้วดึงสายตากลับมาสนใจหมูอย่างตรงหน้า ก่อนที่จะมีน้ำสีแดงและสีเขียวแก้วใหญ่กว่าปกติมาวางบนโต๊ะ พร้อมกับชายหนุ่ม

ที่กลับมาหนึ่งที่เดิม

“แก้วนั้ผมซื้อมาเพื่อคุณ” ชายหนุ่มยื่นแก้วนั้สีแดงมาให้ “แต่เห็นเขาบอกว่าใส่แอลกอฮอล์นิดหน่อย คุณกินได้ไหม ถ้ากินไม่ได้เดี๋ยวมกินเอง”

“ไม่เป็นไรหรอกคุณ นิดหน่อยคงไม่เป็นไร ขอคุณนะ” กอหญ้ารับน้ำแก้วนั้มาจากเขาแล้วยกขึ้นดื่ม “หืม อร่อยจัง”

กอหญ้าส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม แล้วดื่มต่ออีกหลายอีก คนมองจึงยกแก้วนั้มาดื่มบ้าง สลับกับกินอาหารตรงหน้าต่ออย่างเอร็ดอร่อย

หลังจากกินเสร็จ กอหญ้าก็ชวนฝ่ายชายไปนั่งเล่นที่สวนสาธารณะตรงริมสระน้ำที่เธอชอบนั่ง ตอนนี้ใบหน้าของกอหญ้าเริ่มแดงก่ำ ดวงตาฉ่ำปรือ ความคิดเริ่มล่องลอย เหมือนกับสติที่เริ่มไม่อยู่กับตัวแล้ว

“พระจันทร์คืนนี้ดูเร้ากว่าคืนที่เราเจออีกนะคุณ ดูลึ เหลือแค่ครึ่งดวงแล้ว” กอหญ้าพูดขึ้นขณะที่เหม่อมองไปบนผิวน้ำ “อีกไม่กี่วันก็คงจะหายไปทั้งดวง กลายเป็นคืนเดือนดับ คืนนั้นคงจะมีตมมาก...มากกว่าตอนนี้อีก ไซ้ใหม่คุณ”

เสียงหวานเริ่มขาดหาย ขณะที่กอหญ้าก้มใบหน้าลงต่ำ ชายหนุ่มที่นั่งด้านข้างเริ่มรับรู้ได้ถึงความไม่ปกติของหญิงสาว จนเริ่มมั่นใจว่าแอลกอฮอล์เพียงเล็กน้อยในน้ำแก้วนั้ดูจะส่งผลกับหญิงสาวข้างกายเขาแล้ว

“คุณ เป็นอะไรหรือเปล่า คุณไหวไหม” ร่วงสูงถามขึ้นมาอย่างเป็นห่วง กอหญ้าที่ได้ยินส่ายหน้า เมื่อความมีนเมาทำให้เธอกล้าที่จะเปิดเปลือยอารมณ์ทุกอย่าง ไม่คิดปิดบังหรือกดทับมันไว้ในใจอีกแล้ว

“ไม่ไหว...จริงๆ แล้วฉันไม่ไหวเลยคุณ” กอหญ้าเริ่มสะอื้น พลงยกมือขึ้นปาดน้ำตา “ทำไมทุกคนถึงใจร้ายกันไปหมด ทั้งป้า ทั้งหม่ามี้ ทั้งน้อง ไหนจะพี่ๆ ที่ทำงานอีก เมื่อก่อนฉันยังพอทนได้ แต่ตอนนี้แม้แต่เพื่อนกับแฟนของฉันยังใจร้ายกับฉันเลย พวกเขาทำกับฉัน

แบบนี้ได้ยังไง แอบไปคบกันลับหลังฉันได้ยังไง”

กอหญ้าสะอื้นหนัก หยาดน้ำตาพรุ่งพรูลงมาไม่หยุด คนฟังมองเธออย่างตกใจ เมื่อได้รู้ว่าภายใต้รอยยิ้มของเธอได้ซ่อนอะไรไว้บ้าง

“ฉันพยายามบอกตัวเองว่าไหว ฉันต้องอดทนให้ไหวแบบนี้ ปีกกับหม่อมมาของฉันชอบบอกให้ฉันทำมาตลอด พยายามอยู่เรื่อยๆ ไม่มีปากมีเสียงจนแทบจะไม่มีตัวตนในบ้านอยู่แล้ว ที่ทำงานก็เหมือนกัน ไม่ว่าจะถูกแก้งจากพี่ที่เป็นหลานสาวของหัวหน้าแคไหน ฉันก็ไม่เคยตอบโต้ เอาแต่คิดว่ามันจะผ่านไปได้ แต่สุดท้ายฉันกลับต้องทำงานหนักขึ้นเรื่อยๆ โดยที่พวกเขาก็ยังคงเกลียดฉัน แล้วมาตอนนี้ ทั้งเพื่อน ทั้งแฟนฉัน ยังจะคบกันแบบไม่สนใจฉันอีก คุณรู้ไหม วันนี้ฉันเพิ่งได้รู้ว่าที่ผ่านมาจากเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของฉันเขาหลอกใช้ฉัน เขาแอบแก้งฉันลับหลังตลอด ทั้งๆ ที่ฉันจริงใจกับเขา ตามใจเขา ตอนสมัครงานเขาขอให้ฉันเลือกที่เดียวกับเขาฉันก็ยอม แต่เขากลับมาแทงข้างหลังฉัน ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเขาถึงต้องทำกับฉันขนาดนี้ ฉันไม่เข้าใจ”

ชายหนุ่มดึงร่างเล็กมากอด ซึ่งกอหญ้าก็ยอมและร้องไห้อยู่ในอ้อมแขนของเธอต่อ มือหนาลูบไปตามแผ่นหลังบอบบาง เพื่อหวังปลอบใจหญิงสาวที่ยังพุ่มพวยตัดพ้อ

“พวกเขาแอบคบกันตั้งแต่ปีใหม่ที่แล้ว แต่ฉันไม่เคยรู้ เป็นคนโง่มาได้ตั้งนาน จนเพิ่งมาจับได้ตอนวันวาเลนไทน์ปีนี้ พวกเขามารับกันกลับบ้านทุกวัน ในขณะที่ฉันนั่งทำงานอยู่บนออฟฟิศโดยไม่รู้ไม่เห็น คุณคิดดูสิ ทั้งๆ ที่ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ แต่ฉันกลับบอกใครไม่ได้ หรือไม่มีใครเชื่อคำพูดของฉันอีก มันเจ็บนะคุณ มันเจ็บมาก แต่ฉันก็ทำได้แค่อดทน โดยที่ไม่รู้ว่าเรื่องพวกนี้มันจะจบเมื่อไร มันไม่ยุติธรรมเลย ทั้งๆ ที่ฉันถูกทำร้าย แต่ทำไมฉันต้องเป็นฝ่ายที่อดทนด้วย มันไม่ยุติธรรมเลยคุณ ไม่ยุติธรรมเลย”

วงแขนแข็งแรงกระชับแน่นขึ้น แต่ร่างบางก็ยังคงลั่นทิ่ม เลื้อย
ของเจ้าของวงแขนเริ่มเบียดขึ้น แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจสักนิด

“ดูสิ ดึกขนาดนี้ยังไม่มีใครสนใจโทร.หาฉันเลย แต่ถ้าเป็นน้อง
ของฉัน ป้ากับหม่าม้าต้องถามหาแล้ว และเวลามีปัญหา แค่ว่าร้องให้
แบบนี้ฉันยังทำไม่ได้เลย คนเป็นพี่ต้องเข้มแข็งเสมอ ฉันอ่อนแอไม่ได้
หรอกคุณ แค่นั้นฉันยังไม่มีสิทธิ์เลยเธอ” กอหญ้าพรั่งพรูความในใจต่อ
ความอึดอั้นและความมึนเมาทำให้หญิงสาวพุดวนไปมา จากเรื่องนี้
ไปยังเรื่องโน้น แต่ทุกเรื่องที้ออกมาล้วนบาดใจคนฟัง ทำให้เขายิ่งเห็นใจ
อีกฝ่ายจนดวงตาหม่นแสงตามไปด้วย

“เพื่อนของฉันเขาบอกว่าคนธรรมดาอย่างฉันไม่เหมาะสมกับ
แฟนเก่าของฉันที่เขาแย่งไป ทำไมเธอ คนอย่างฉันจะไม่มีสิทธิ์
เจอรักดีๆ เจอคนที่รักฉันบ้างเลยเธอไง แค่ว่าใครสักคนก็ได้ที่รักฉัน
มองเห็นฉันบ้าง และพร้อมจะอยู่ข้างฉัน ขอแค่นั้น ฉันก็ไม่มีสิทธิ์
เลยเธอคุณ” กอหญ้าคร่ำครวญต่อ ก่อนที่เสียงของเธอจะเริ่มอ้อแอ้
แผ่วเบา และหญิงสาวก็ผล็อยหลับลงไป ชายหนุ่มก้มมองใบหน้าหวาน
หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดคราบน้ำตาให้หญิงสาวอย่างแผ่วเบาจนหมด
จากนั้นเขาจึงกดโทรศัพท์ต่อหาใครบางคนเพื่อพูดธุระของตัวเอง

หลังจากที่วางสายแล้ว ชายหนุ่มก็รวบตัวกอหญ้ามาไว้ในวงแขน
แล้วเดินออกมาที่ประตูด้านหน้าของสวนสาธารณะ เพียงไม่นาน
รถยนต์สีดำคันหรูก็มาจอดเทียบตรงทางเท้า คนขับรีบลงมาเปิดประตู
ให้ร่างสูงที่ค่อยๆ วางร่างของกอหญ้าลงตรงที่นั่งด้านหลัง ก่อนที่เขา
จะก้าวตามขึ้นไปนั่งข้างๆ เธอ โดยมีคนขับรถคอยเปิดประตูให้เรียบร้อย

“ไปไหนครับคุณตฤณ” คนขับรถถามผู้เป็นนายหลังจากที่กลับมา
นั่งประจำที่แล้ว

“กลับคอนโดฯ เลย” ตฤณสบตาคนขับผ่านกระจกมองหลัง
ซึ่งอีกฝ่ายก็รีบตอบรับทันที รถยนต์คันหรูจึงเคลื่อนที่ ขณะที่ตฤณ

ดึงตัวของกอหญ้าให้เอนนอนลงมาบนตักของเขาในท่าที่สบาย

ด ฤณวางร่างของกอหญ้าลงบนเตียงของตนอย่างนุ่มนวล แล้วจึงช่วยถอดรองเท้าของอีกฝ่ายเพื่อให้เธอหายใจอึดอัด ชายหนุ่มลุกขึ้นเดินไปทางห้องน้ำ นำผ้าเช็ดตัวไปชุบน้ำ ก่อนจะยื่นหน้าออกมา มองเมื่อได้ยินเสียงคนเข้ามาในห้อง ตฤณรีบบิดผ้าเปียกน้ำในมือให้หมาด แล้วออกมาเจอกับทิพย์ แม่บ้านคนเก่าแก่ที่คอยดูแลเขายามที่อยู่ที่นี่ ทิพย์มองกอหญ้าที่นอนบนเตียงอย่างตกใจ เมื่อนี้เป็นครั้งแรกที่ตฤณพาผู้หญิงมาที่ห้องของเขา

“นี่ใครกันคะคุณตฤณ ทำไมถึงได้หลับสนิทแบบนี้” ทิพย์เดินไปที่ข้างเตียง แล้วคว้าผ้าในมือของเจ้าของห้องมาช่วยลูบไปตามลำตัวของกอหญ้า

“เพื่อนผมเองครับป้าทิพย์ ผากป้าทิพย์ช่วยดูแลเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขาด้วยนะครับ เดี่ยวผมจะเอาเสื้อผ้าของผมมาให้ก่อน”

“ได้ค่ะ แต่ถ้าคุณผู้หญิงว่าคุณตฤณพาผู้หญิงมาที่นี่ละก็ คุณผู้หญิงต้องตกใจแน่ๆ” ทิพย์พูดถึงบงกชแม่ของตฤณที่ตอนนี้พักอยู่ที่ต่างประเทศ

“คุณแม่จะต้องไม่รู้เรื่องนี้ครับ” ตฤณพูดขึ้น ซึ่งทิพย์ก็เข้าใจความหมายนั้นดี หญิงสูงวัยจึงพยักหน้ารับ แต่ก็อดเตือนไม่ได้

“ค่ะ ป้าจะไม่บอกคุณผู้หญิงหรอก แต่คุณตฤณจะทำอะไรก็ต้องรอบคอบหน่อยนะคะ”

ตฤณอมยิ้ม เมื่อรู้ว่าทิพย์กำลังคิดไปไกลกว่าความเป็นจริงมากแค่ไหน

“ไม่ต้องห่วงครับป้า คืนนี้ผมจะไปนอนห้องของพ่อกับแม่ ไม่มีอะไรแน่นอน”

ทิพย์ทำท่าเบาใจ เธอไม่ได้คิดห้ามปรามหากตฤณจะมีคนรัก

แต่ด้วยความหัวโบราณและเธอเองก็เลี้ยงดูตฤณมาตั้งแต่เขาเกิด จึงอดที่จะดักเตือนไม่ได้ ยิ่งกับหญิงสาวที่ไม่ได้สติด้วยแล้ว การทำอะไร เกินเลยยิ่งเป็นเรื่องไม่สมควร

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมไปเอาชุดของผมมาก่อนนะครับ” ตฤณ บอกกับทิพย์แล้วเดินไปทางห้องแต่งตัว เมื่อนำเสื้อผ้ามาให้ทิพย์แล้ว ชายหนุ่มจึงแยกไปทำธุระส่วนตัวของตนบ้าง แล้วจึงกลับมาดูกอกหม้าย ที่ตอนนี้เปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้ว

“ขอบคุณนะครับป้า และขอโทษด้วยนะครับที่ต้องรบกวน ตอนดึก” ตฤณบอกกับทิพย์ที่เตรียมตัวกลับไปห้องพักของตน

“ไม่เป็นไรค่ะคุณตฤณ ถ้าอย่างนั้นป้าไปก่อนนะคะ” ทิพย์บอกลา หมุนตัวจะเดินออกจากห้อง แต่แล้วก็ทำท่าเหมือนนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“จริงด้วยค่ะ ป้าว่าจะถามคุณตฤณเรื่องเสื้อคลุมอยู่ พอดีป้า จะเอามาซักให้ แต่หาไม่เจอเลยคะ”

ตฤณเหลือบมองไปทางกอกหม้าย แล้วจึงหันกลับไปตอบคำถาม

“พอดีผมลืมไว้ที่บริษัทนะคะ ถ้าเอากลับมาเมื่อไรจะบอกป้า อีกทีนะคะ”

“ลืมหรือคะ” ทิพย์ทวนคำอย่างแปลกใจ เพราะเสื้อคลุมตัวนั้น เป็นเสื้อคลุมตัวโปรดที่ตฤณพกติดตัวเสมอ “คะ เอาไว้ถ้าคุณตฤณ เอากลับมาแล้วค่อยบอกป้านะคะ”

ทิพย์เดินออกจากห้องไป ในขณะที่ตฤณได้แต่ยิ้ม เพราะรู้ว่า ทิพย์คงนึกแปลกใจกับคำโกหกของเขา ตฤณหันมามองกอกหม้าย แล้ว เดินไปนั่งที่ขอบเตียง ฝ้ามองหญิงสาวที่กำลังหลับตาพริ้ม เขาคิดถึง คำพูดมากมายที่เธอรบระบายออกมา และมีหลายคำพูดที่สะกิดใจของเขา จนทำให้ใบหน้าของตฤณอึมครึม

ตฤณกระชับผ้าห่มที่คลุมบนตัวกอกหม้าย แล้วปิดไฟห้องนอน ให้เรียบร้อยก่อนจะเดินออกมา ชายหนุ่มตรงไปทางโต๊ะทำงาน แล้ว

เปิดคอมพิวเตอร์ ก่อนจะเข้าไปในระบบตรวจสอบข้อมูลภายในของบริษัทที่เขาเป็นเจ้าของ ชายหนุ่มรอไม่นาน ข้อมูลที่เขาต้องการก็เริ่มแสดงออกมา ด้านบนสุดของจอมีสัญลักษณ์เดียวกับที่ติดบนอกเสื้อของกอหญ้า เพียงแต่ว่าใต้สัญลักษณ์นั้นมีคำว่าสำนักงานใหญ่กำกับไว้ด้วย

ตฤณไล่ดูข้อมูลของพนักงานในบริษัทย่อยที่กอหญ้าทำงานอยู่ จนได้เจอข้อมูลของหญิงสาว เขาพบว่ากอหญ้าเพิ่งถูกบรรจุเป็นพนักงานประจำได้ไม่นาน และยังได้เห็นประวัติการศึกษารวมถึงผลงานวิจัยสมัยเรียนที่เธอเคยนำมาเสนอตอนสัมภาษณ์กับบริษัทของเขา หนึ่งอ่านไปเรื่อยๆ ในขณะที่นิ้วคอมเข้มค้อยๆ ชมวดเข้าหากัน

“เกียรตินิยมอันดับหนึ่งอย่างนั้นหรือ...” ตฤณพึมพำออกมา ขณะที่ขบคิดบางอย่างในใจเงียบๆ

กอหญ้าพลิกตัวไปมาบนเตียงกว้าง แสงแดดที่ลอดผ่านช่องผ้า màn ทำให้หญิงสาวค่อยๆ ลืมตาตื่น กอหญ้าบิดตัวอย่างขี้เกียจ ความนุ่มสบายและความจำเริญของเครื่องปรับอากาศทำให้เธอหลับสนิท ก่อนที่เธอจะเริ่มชมวดคิ้วเมื่อนึกขึ้นได้ว่าห้องนอนของเธอมิใช่เพียงพัสดลมตัวเก่าเท่านั้น กอหญ้าตื่นเต็มตา รีบลุกขึ้นนั่งมองไปรอบๆ ข้างอย่างไม่คุ้นเคย เสื้อผ้าผู้ชายที่เธอสวมใส่อยู่ทำให้หญิงสาวใจหายวาบ รีบสำรวจร่างกายตัวเองเพื่อค้นหาความเปลี่ยนแปลง

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตูทำให้กอหญ้ารีบดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมเต็มตัว ประตูถูกเปิดออกก่อนที่ตฤณจะยื่นหน้าเข้ามาดูกอหญ้าเพราะเวลานี้สายมากแล้ว

“ตื่นแล้วหรือคุณ” ตฤณหันท้ายหญิงสาวที่มองเขาอย่างไม่พอใจ และหวาดระแวง

“ที่นี่ที่ไหน แล้วคุณพาฉันมาที่นี่ทำไม” กอหญาถามเสียงเข้ม คนฟังลอบยิ้มพลางนึกในใจว่าหญิงสาวจะรู้ตัวบ้างไหมว่าท่าทางของเธอเหมือนลูกแมวตัวน้อยที่น่ารักมากกว่าน่ากลัว

“ที่นี่เป็นห้องของผม แล้วที่ผมต้องพาคุณมาเป็นเพราะคุณมาจนหลับไป และผมก็ไม่ว่าบ้านของคุณอยู่ที่ไหน” ตฤณอธิบายอย่างใจเย็นพร้อมทั้งสบตาคนบนเตียง กอหญาติดตาม ก่อนจะถามอีกคำถามสำคัญ

“แล้วเสื้อผ้าของฉันล่ะ”

“เสื้อผ้าของคุณซักรแล้ว เดี่ยวป่าทิพย์คงเอามาให้” ตฤณตอบ แล้วอธิบายต่อเมื่อกอหญ้ายังคงมองเขาด้วยสายตาไม่ดีนัก “คนที่เปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณคือป่าทิพย์ แม่บ้านของผม ไม่ใช่ผมหรอก”

ตฤณระบายยิ้มเพื่อให้กอหญ้าสบายใจจนหญิงสาวผ่อนคลายใจ ออกมาอย่างโล่งอก เพียงไม่นานก็มีเสียงเคาะประตูอีกครั้ง และทิพย์ก็ก้าวเข้ามาในห้องพร้อมกับเสื้อผ้าของกอหญ้า

“ตื่นแล้วหรือคะคุณ นี่เสื้อผ้าของคุณค่ะ” ทิพย์วางชุดลงที่ปลายเตียง กอหญ้ารีบยกมือไหว้ขอบคุณอีกฝ่าย

“ขอบคุณนะคะป่า”

“อู๊ย ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณเป็นเพื่อนของเจ้านายป่า ยังไงป่าก็ต้องดูแล” ทิพย์ส่งยิ้มให้หญิงสาวที่เธอเริ่มเอ็นดู “เดี๋ยวป่าจะไปเตรียมข้าวให้หะคะ พอคุณเปลี่ยนชุดเสร็จ คุณจะได้กิน”

“ไม่ต้องหรอกครับป่า” ตฤณรีบบอกคนที่กำลังจะก้าวออกจากห้อง “ผมทำไว้แล้วครับ ป่าไปทำงานอย่างอื่นเถอะ”

“นี่คุณเข้าครัวเองเลยหรือคะ” ทิพย์ทวนคำอย่างแปลกใจแล้วจึงเหลือบไปมองหญิงสาวบนเตียงอีกครั้ง เธอรับรู้ได้ถึงความพิเศษของอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรและขอตัวออกไปทำงานของตัวเอง

“เดี๋ยวผมออกไปจัดโต๊ะอาหารก่อน ถ้าคุณเปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้ว

แล้วก็ตามมานะ” ตฤณเดินออกไปจากห้องแล้วปิดประตูเพื่อให้เวลา ส่วนตัวกับกอหญ้า เมื่อเข้าใจเรื่องทั้งหมด กอหญ้าจึงเริ่มมีโอกาส ได้กวาดตามองไปรอบๆ ห้อง ภาพตีกระทบฟ้าที่เป็นภาพวิวอยู่ภายนอก ทำให้เธอรับรู้ว่เธอกำลังอยู่ในคอนโดฯ สูงที่น่าจะตั้งอยู่ใจกลางเมือง ถึงจะเป็นห้องนอนในคอนโดฯ แต่กลับใหญ่โตกว่าห้องที่ตึกแถวของเธอเสียอีก

กอหญ้าลุ่มไต้ผ้าปูเนื้อดี มองเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ รวมถึงของตกแต่งมากมายที่ดูดีและมีรสนิยม หญิงสาวแนใจทันทีว่าชายที่เธอเพิ่งรู้จักนั้น ไม่ใช่แค่คนธรรมดา แต่เป็นถึงลูกเศรษฐี ที่เธอไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้เธอจะมีโอกาสได้รู้จักคนในกลุ่มนี้

กอหญ้าคว้าเสื้อผ้า เมื่อเดินเข้าไปในห้องน้ำยิ่งทำให้เธอตกตะลึงไปยิ่งกว่าเดิม เมื่อพื้นที่ที่ถูกจัดไว้ได้อย่างเป็นสัดส่วนระหว่างห้องอาบน้ำ และพื้นที่แห่งสำหรับแต่งตัวนั้นยังดูดียิ่งกว่าห้องนอนของเธอ กอหญ้ามองกระเบื้องลายหินอ่อน เริ่มรู้สึกประหม่ายามที่คิดถึงชายหนุ่มเจ้าของห้อง เธอเริ่มวางตัวไม่ถูกว่าควรจะพูดคุยกับเขาอย่างไร เมื่ออดรู้สึกไม่ได้ว่าฐานะระหว่างเธอและเขาต่างกันชัดเจน

กอหญ้ารีบอาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้า หวังจะออกไปจากที่นี้โดยไว แต่ทันทีที่เปิดประตูห้องนอน ตฤณที่รออยู่ก็รีบเดินมาหาเธอ พร้อมกับยื่นแก้วน้ำให้กับหญิงสาว

“ดื่มน้ำหน่อยสิคุณ จะได้สดชื่นขึ้น”

กอหญ้าทำท่าเหลวไหล แต่ก็รับแก้วน้ำแก้วนั้นไว้

“ขอบคุณนะ” กอหญ้าตอบรับเสียงแผ่ว เพียงแค่กวาดตาผ่านๆ เธอยังได้เห็นของมีค่ามากมายที่ถูกตกแต่งไว้ในห้องนั่งเล่น ตฤณมองท่าทางเกร็งๆ ของหญิงสาวก็อดแปลกใจไม่ได้ เมื่ออยู่ๆ กอหญ้าก็ทำตัวหดลีบเสียวอย่างนั้น

“เป็นอะไรหรือคุณ ทำไมทำท่าทางแปลกๆ”

“ไม่มีอะไรหรอก ฉันก็แค่ไม่คิดว่าคุณจะรวยขนาดนี้นะ” กอหญ้าตอบเสียงซื่อ

“อะไรนะ” ตฤณหัวเราะ เมื่ออยู่ๆ กอหญ้าก็พูดถึงเรื่องของเขา ตรงๆ กอหญ้ามองไปรอบด้าน แล้วจึงหันกลับมาสบตากับเขา

“นี่ห้องของคุณจริงๆ เหรอ”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องรวยมากๆ จริงๆ ด้วย” กอหญ้าทำตาโต นึกตกใจจริงๆ ที่ชายตรงหน้าที่ดูจะใช้ชีวิตเรียบง่ายนั้น แท้จริงแล้วมีทรัพย์สินสมบัติมากมาย ตฤณมองท่าทางของกอหญ้าอย่างนึกขัน แล้วก้มศีรษะลงเพื่อสบตากับหญิงสาวใกล้ๆ

“แล้วยังไง คุณรังเกียจที่ผมรวยหรอ”

“หืม...ใครจะไปคิดแบบนี้ล่ะคุณ” กอหญ้าส่งค้อน “ฉันแค่ไม่เคยคิดว่าวันหนึ่งฉันจะได้รู้จักกับคนที่รวยขนาดนี้ ก็เลยรู้สึกแปลกๆ นะ”

กอหญ้าเปิดเผยความคิดของตนอย่างชัดเจน จนทำให้ตฤณหลุดหัวเราะอีกครั้ง

“คุณนี่ตรงดีจัง แต่เราอย่าไปสนใจเรื่องนั้นเลยคุณ ไปกินข้าวกันเถอะ ข้าวต้มกำลังร้อนๆ เลย” ตฤณคว้าแก้วน้ำในมือของกอหญ้ามาถือไว้ แล้วเดินนำอีกฝ่ายไปทางห้องรับประทานอาหาร กอหญ้าเดินตาม แต่อยู่ๆ สายตาของเธอก็ไปสะดุดเข้ากับบางอย่างที่เธอรู้สึกคุ้นเคยจนต้องหยุดมอง

กอหญ้าเดินไปมองกรอบรูปที่มีสัญลักษณ์ของบริษัทของเธอเด่นชัด หญิงสาวหยิบขึ้นมาดูอย่างแปลกใจ แล้วอ่านข้อความเล็กๆ ในภาพ

“สำนักงานใหญ่อย่างนั้นหรอ...” กอหญ้าขมวดคิ้ว แล้วจึงมองไปทางด้านหลังร่างสูง ในใจนี้ก็สงสัยขึ้นมา ว่าทำไมถึงมีรูปนี้ตั้งอยู่

ในที่พักของเขา

ดตฤณตักข้าวต้มที่เขาเพิ่งทำเสร็จใส่ชาม แล้วนำไปวางบนโต๊ะกินข้าวพร้อมกับเครื่องเคียง กอหุญ้าเดินเข้ามาหาเขาแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ตั้งอยู่ในฝั่งตรงกันข้าม ตฤณเลยเลื่อนชามข้าวต้มไปให้หญิงสาว แต่เธอดูจะไม่สนใจข้าวต้มชามนั้นมากเท่าไรเพราะเอาแต่จ้องมองเขาอยู่

“เมื่อกี้ตอนเดินผ่านมาฉันเห็นกรอบรูปที่มีโลโก้ของสำนักงานใหญ่ของบริษัทฉันวางอยู่ด้วย ทำไมคุณถึงมีได้ล่ะ คุณทำงานที่สำนักงานใหญ่ออย่างนั้นหรือ”

“ใช่ ผมเพิ่งมาทำงานที่นั่น” ตฤณตอบรับตรงๆ กอหุญ้าทำท่าประหลาดใจก่อนจะตื่นตัวขึ้น

“จริงๆ หรือคุณ เก่งจัง ฉันได้ยินมาว่าที่นั่นมีแต่คนเก่งๆ แถมสอปลั่มภาษณ์ยากมากๆ” กอหุญ้าพูดขึ้น ดวงตาของเธอดูเปล่งประกาย “ที่นั่นสวัสดิการก็ดีมากๆ แถมยังมีทุนให้ไปเรียนต่อต่างประเทศแล้วค่อยกลับมาทำงานต่อได้ด้วย ความจริงแล้วฉันก็อยากจะสมัครที่นั่น แต่...”

กอหุญ้ารีบกลืนคำพูด เพราะไม่อยากพูดถึงเรื่องที่ณิชาเคยขอร้องให้กอหุญ้าสมัครที่สาขาเล็กพร้อมกับณิชา ความมีเมตตาในช่วงคืนวานทำให้กอหุญ้าจำไม่ได้ว่าเธอได้หลุดเล่าเรื่องนี้ให้คนตรงหน้าฟังไปหมดแล้ว

“แต่อะไรหรือคุณ...” ตฤณถามย้ำ เพราะถ้าดูจากประวัติของกอหุญ้าที่เขาได้เห็นเมื่อคืนแล้ว กอหุญ้ามีคุณสมบัติที่จะเข้ามาทำงานที่สาขาใหญ่ของเขาได้ไม่ยาก แต่สาเหตุที่ทำให้เธอต้องไปอยู่บริษัทเล็กแทนคงจะเพราะเหตุผลเรื่องเพื่อนที่หญิงสาวปลั่งปากเล่าออกมา และเขาอยากจะได้ยินอีกครั้งให้แน่ใจ

“ไม่มีอะไรหรอกคุณ” กอหุญ้าหลบสายตาอีกฝ่าย แล้วปิดปาก

เงียบราวกับไม่ยากพูดอะไรอีก ตฤณเลยไม่ถามต่อ เพราะไม่ยากให้หญิงสาวลำบากใจ

“กินข้าวต้มร้อนๆ ก่อนนะคุณ จะได้สดชื่นขึ้น” ตฤณเปลี่ยนเรื่อง
“ขอบคุณนะ แล้วคุณไม่กินเหรอ”

“ผมกินแล้วละ”

กอหญ้าพยักหน้ารับ มือบางคว่ำซ้อนมาถือไว้ทำท่าจะตัดข้าวกินแต่อยู่ๆ มือของเธอก็ชะงัก ก่อนที่กอหญ้าจะเงยหน้าขึ้นสบตากับตฤณ แล้วถามเรื่องสำคัญอีกเรื่อง que เธอนึกกังวลขึ้นมา

“ว่าแต่ เมื่อคืนตอนที่ฉันเมา ฉันเปลอพุดอะไรแปลกๆ ไปหรือเปล่าคุณ” กอหญ้านึกหวั่นเพราะเธอเคยเมาแบบนี้มาก่อนครั้งหนึ่ง ตอนนั้นนักศึกษาเล่าว่าเธอเอาแต่ร้องไห้จนแทนไทและณิชชาติต้องคอยมาปลอบ กอหญ้าเลยกลัวว่าเธอจะเป็นเช่นนั้นอีก เพราะถึงอย่างไรเธอกับชายคนนี้ก็ยังไม่ได้อิสานสนมกันมากนัก และเธอก็ไม่ใช่คนที่ชอบเล่าความทุกข์ของตัวเองให้ใครฟัง

ตฤณหนึ่งไปอึดใจ แล้วจึงส่ายหน้าเพราะนึกเดานิสัยอีกฝ่ายได้ กอหญ้าจึงลอบถอนหายใจออกมา สีหน้าที่ดีขึ้นของหญิงสาวทำให้เขามั่นใจว่าหากไม่ใช่เพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์แล้ว เขาคงไม่มีโอกาสได้รับรู้เรื่องราวความยากลำบากที่เธอต้องเผชิญ

“เฮ้อ ขอบคุณคุณมากเลยนะที่ช่วยดูแลฉัน ปกติฉันไม่ดื่มแอลกอฮอล์หรอก มีครั้งเดียวตอนเรียนจบ แล้วก็ครั้งนี้ จากนั้นไปคงต้องลาขาดจริงๆ แค่นี้ๆ หน่อยๆ ก็หลับซะแล้ว” กอหญ้าส่ายหน้าให้กับพฤติกรรมของตัวเอง ก่อนจะทำท่าตกใจขึ้นมา “จริงด้วย แล้วกระเป๋ากับโทรศัพท์ของฉันล่ะ”

ตฤณลุกขึ้น เดินไปหยิบของที่หญิงสาวถามหามายื่นให้

“ขอบคุณนะ” กอหญ้ารีบรับกระเป๋ามาแล้วหยิบโทรศัพท์ที่อยู่ข้างในออกมาทันที หน้าจอที่ว่างเปล่า ไม่มีการติดต่อกับช่องทางใด

แม้ว่าเธอจะไม่ได้กลับบ้านทำให้เธอรู้สึกใจหาย แต่เธอก็ทำเป็นไม่ใส่ใจ แล้วหันไปส่งยิ้มให้ชายหนุ่มที่นั่งมองเธออยู่

“ข้าวต้มคุณดูดีจัง คุณนี่ทำอาหารเก่งนะเนี่ย” กอหญ้าพยายามพูดเรื่องอื่น แล้วก็มองกินข้าวต้ม แม้ว่าความเจ็บหน่วงในใจจะทำให้เธอแทบกลืนอะไรไม่ลงก็ตาม

หหลังจากที่กอหญ้ากินข้าวเสร็จ กอหญ้าก็ขอตัวกลับบ้าน ซึ่งตฤณก็ยืนยันที่จะเป็นคนไปส่งเธอ รถยนต์คันหรูที่กอหญ้าได้เห็น ยิ่งทำให้เธอแน่ใจว่าฐานะของเธอกับเขาช่างแตกต่างกันหลายเท่า พ่อของกอหญ้าเป็นเพียงข้าราชการที่เพิ่งเกษียณ ในขณะที่มารดา ก็เป็นเพียงแม่บ้านที่คอยดูแลครอบครัว ตึกแถวที่พักอยู่ก็เป็นสมบัติเก่าแก่ ส่วนค่าใช้จ่ายภายในบ้านก็เป็นเงินเก็บและเงินบำนาญของพ่อ ที่แม่ต้องคอยดูแลอย่างเข้มงวด ตั้งแต่เรียนจบกอหญ้าจึงไม่ได้ขอเงินที่บ้านอีก และยังนำเงินเดือนส่วนหนึ่งให้พ่อกับแม่ใช้ ส่วนเธอก็แบ่งเงินส่วนหนึ่งไว้ใช้จ่าย และเก็บเงินอีกก้อนเอาไว้ใช้จ่ายยามฉุกเฉินหรือ อาจจะใช้เรียนต่อในอนาคต

“ฉันเปลี่ยนใจแล้ว เดี่ยวคุณไปส่งฉันที่บริษัทแล้วกัน ไม่ต้องไปส่งฉันที่บ้านหรอก” กอหญ้าบอกกับตฤณหลังจากที่ทั้งคู่ขึ้นไปนั่งบนรถเรียบร้อยแล้ว

“ไปบริษัทคุณนะเหรอ” ตฤณทวนคำอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก

“ใช่ ฉันจะแวะเข้าไปเองานเพื่อไปทำต่อที่บ้านนะ คุณไปส่งฉันที่นั่นแล้วกันนะ” กอหญ้าบอกกับชายหนุ่มราวกับนั่นเป็นเรื่องปกติ แต่คนฟังกลับขบคิดบางอย่างอยู่ในใจ ตฤณทำตามคำขอของหญิงสาว แล้วรีบบอกกับกอหญ้าที่กำลังปลดสายเข็มขัดนิรภัยเมื่อไปถึงจุดหมาย

“เดี๋ยวผมจะรอคุณอยู่ที่นี่ แล้วไปส่งคุณที่บ้านนะ”

“อย่าเลยคุณ ลำบากคุณเปล่าๆ” กอหญ้าคำัน “จากที่นี่ไปบ้านฉัน

นั่งรถเมล์ไปต่อเดี๋ยวก็ถึง แค่นี้ฉันก็รับกวนคุณมากแล้ว คุณกลับไป
เถอะ”

“ผมจะรอคุณตรงนี้ ถ้าคุณไม่มา ผมจะไม่ไปไหน” ตฤณยืนยัน
หนักแน่น แม้จะไม่ได้ทำท่าเซ้าซี้ แต่ท่าทางของเขาทำให้กอหญ้ารับรู้ได้
ว่าถ้าเธอไม่ยอมทำตาม อีกฝ่ายคงไม่ยอมไปไหนอย่างที่เขابอกไว้จริงๆ

“ก็ได้ๆ ถ้าอย่างนั้นฉันจะรีบไปรีบมาแล้วกัน” กอหญ้าลงจากรถ
หายไประวสับห่านที่ก็กลับออกมาอีกครั้ง ในมือของเขามีซองพระรุ้งพระรัง
ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแพ้มงาน จนตฤณต้องรีบลงไปช่วยถือแล้วเอามาวาง
ที่หลังรถ

“ขอบคุณนะ” กอหญ้าส่งยิ้มแห้งๆ ให้กับคนที่นั่งหลังพวงมาลัย
ตฤณหันมาส่งยิ้มให้ แล้วเอื้อมมือข้างหนึ่งมาปิดบอยผมที่ตกลงมา
ปรกใบหน้าของหญิงสาว กอหญ้าเผลอลงันหายใจ ตอนที่มีมือของเขา
ปิดผ่านผิวแก้ม แล้วถึงความร้อนผ่าวเอาไว้นั้น

“เดี๋ยวคุณก็ค่อยบอกทางไปบ้านของคุณให้ผมแล้วกันนะ”
ตฤณพูด แล้วหันกลับไปมองถนนใหญ่ เลยทำให้กอหญ้ารู้สึกตัวขึ้นมา

“อ้อ อืม” กอหญ้าหันหน้าหนีไปอีกด้าน ทำเป็นมองวิวข้างทาง
ต่างๆ ที่เห็นมันอยู่ทุกๆ วัน

ทหลังจากพ้นจากป้ายรถเมล์ที่อยู่ใกล้กับบ้านของกอหญ้าแล้ว
หญิงสาวก็บอกให้ตฤณหยุดรถก่อนที่จะถึงซอยเล็กๆ ที่เข้าไปยังบ้าน
ของเธอ กอหญ้าลงไปเหยียบเอกสาร โดยที่ตฤณรีบลงไปช่วย พร้อมกับ
กวาดสายตามองไปรอบๆ เพื่อจดจำสถานที่นี้ไว้ ที่พักรบบริเวณนี้
ส่วนใหญ่เป็นตึกเก่า บางตึกก็มีคนอาศัย บางตึกก็ถูกทิ้งร้าง แต่
ทุกตึกล้วนดูทรุดโทรมขาดการดูแล

“ขอบคุณนะคุณที่มาส่ง” กอหญ้าบอกกับตฤณหลังจากที่เธอ
รวบรวมของทั้งหมดมาไว้ในมือแล้ว

“บ้านคุณหลังไหนล่ะ เตียวผมขับรถไปส่งหน้าบ้านเลยก็ได้ล่ะ”

“บ้านฉันอยู่ท้ายซอยโน่น ซอยเล็กๆ เตียวรถคุณเข้าไปแล้ว จะหาที่กลับรถลำบากเปล่าๆ ส่งแค่นี้ก็พอแล้วล่ะ” กอหญ้าส่งยิ้มขอบคุณ ให้เขา “อ้อ...แล้วอย่าลืมเรื่องเสื้อคุณล่ะ เตียววันนี้ฉันจะซักให้เลย เอาไว้ถ้าคุณอยากได้คืนวันไหน รีบบอกฉันเลยนะ ฉันจะได้เอาไป ที่บริษัทด้วย”

กอหญ้าย้ำอีกครั้ง แล้วบอกลาฝ่ายชายที่โบกมือให้กับเธอ หญิงสาวหมุนตัว เดินเข้าไปจนสุดซอยที่คุ้นเคย แล้วจึงวางเอกสาร ลงบนพื้นเพื่อเปิดประตูรั้วบ้านของตัวเอง

“หอบงานมาทำในวันหยุดเธอหญ้า”

กอหญ้าถอนหายใจออกมา เมื่อได้ยินเสียงฉิษาที่ตั้งอยู่ด้านหลัง กอหญ้าจึงเดาได้ว่าอีกฝ่ายคงกำลังยืนอยู่ในรั้วบ้านของแทนไท

“อ๊วย แต่ยังไม่สุดเดิมนะอยู่เลยนี่ อย่าบอกนะว่าเมื่อคืนนอนค้าง ที่บริษัทนะ” ฉิษาทำเสียงเยาะๆ “สงสัยปีนี้หญ้าต้องได้รางวัลพนักงาน ดีเด่นแน่ๆ เลย”

ฉิษาหัวเราะร่วนหลังจากที่ได้เห็นใบแนมอดีตเพื่อนสนิท กอหญ้า หันไปมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเหนื่อยหน่าย

“นี่คือตัวตนจริงๆ ของเธอสินะฉิษา” กอหญ้าส่ายหน้า “น่าสมเพชจริงๆ”

“หญ้า”

กอหญ้าหอบงานเดินเข้าไปในบ้านและปิดประตูรั้ว ไม่สนใจฉิษา ที่กำลังตื่นเร่าและร้องเรียกเธออยู่ข้างหลัง ฉิษาจึงได้แต่มองตามด้วยความหงุดหงิด เมื่อกอหญ้าทำราวกับเธอเป็นอากาศธาตุ ยิ่งรวมกับความไม่พอใจที่แทนไททิ้งให้เธออยู่บ้านเพียงลำพังแล้ว จึงรู้สึกไม่ได้ ตั้งใจมากยิ่งขึ้น

สมเพชขึ้นเธอ...ใครกันแน่ที่น่าสมเพช เธอเป็นคนชนะ เธอ

ได้ทุกอย่างมาครอบครองแท้ๆ กอหญ้าจะมาพูดกับเธอแบบนี้ได้อย่างไร
 ณิชาริเชิดหน้าขึ้น คิดว่าอดีตเพื่อนรักคงแกล้งทำท่ายโสเพราะ
 กำลังรู้สึกเสียหน้าเท่านั้น ถึงอย่างไรเธอก็อยู่เหนือกว่ากอหญ้า และ
 จะต้องเป็นแบบนี้ไปตลอดทั้งชีวิต

ณิชาริเริ่มสงบลง ขณะเดินย่ำเท้าออกจากซอย แล้วก็ต้องชะงัก
 เมื่อเห็นรถยนต์คันใหญ่สีดำเพิ่งแล่นออกไป ณิชาริมองตามตาไม่กะพริบ
 เพราะมันช่างดูหรูหราขัดกับสภาพแวดล้อมของที่นี่ ณิชาริรีบก้าวตาม
 จนทันเห็นยี่ห้อและแผ่นป้ายทะเบียนที่ดูสวยงามกว่าทะเบียนทั่วไป
 หญิงสาวเลยยิ่งสนใจขึ้นมาว่ารถยนต์ที่ดูไม่คุ้นตาคันนี้เป็นของใคร
 กันแน่

กอหญ้าปิดแฟ้มในมือ แล้วบิดตัวไปมาเมื่องานทั้งหมดเสร็จ
 เรียบร้อย หญิงสาวรีบลงไปชั้นล่างเพื่อช่วยมารดาทำอาหาร และร่วม
 กินข้าวเย็นพร้อมๆ กับคนอื่นๆ ยกเว้นกฤตยชญ์ที่โทรศัพท์มาบอกว่า
 จะกลับบ้านช้าเพราะมีติวหนังสือกับเพื่อน ปีนี้กฤตยชญ์กำลังจะ
 ขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก และพ่อแม่ของกอหญ้าต่างฝันว่าบุตรชาย
 จะสอบติดคณะแพทยอย่างที่คาดหวังไว้ กอหญ้ามองมารดาที่แยกอาหาร
 เก็บไว้ให้ลูกชายคนเล็ก ก่อนที่เธอจะแยกตัวออกมาเพื่อนำเสื้อผ้าของ
 เธอมาซัก รวมถึงเสื้อผ้าของตฤณด้วย

กอหญ้านั่งกอดเข่ามองเครื่องซักผ้าหมุนไปมาเพลินๆ จนต้อง
 สะดุ้งเมื่อโทรศัพท์ของเธอมีเสียงข้อความเข้า

‘ทำอะไรอยู่เธอคุณ’

กอหญ้าอ่านข้อความแล้วขมวดคิ้วอยู่สักพัก จึงนึกขึ้นได้ว่า
 คนที่ใส่รูปสุนัขขนดำตัวใหญ่แต่ทำทางใจดีเป็นรูปประจำตัวนั้นเป็นใคร

‘กำลังซักเสื้อผ้าให้คุณอยู่’ กอหญ้าตอบกลับตอนที่เสียงเครื่องซักผ้า
 ดังขึ้นพอดี หญิงสาวจึงวางโทรศัพท์ในมือแล้วเดินไปหยิบผ้าออกมา

ใส่ตะกร้าเพื่อนำไปตากบนชั้นดาดฟ้าของบ้าน

“อ้าว กลับมาแล้วหรือหนึ่ง” กอหญ้าแวะทักน้องชายที่เพิ่งเดินเข้าบ้านมา

“หนึ่ง กลับมาแล้วหรือ กินอะไรมาหรือยัง เตียวหม่าม๊าอ่อนกับข้าวให้นะ” นฤมลที่นั่งรออยู่ข้างล่างปรีเข้ามาหาลูกชายคนเล็ก กฤตยชญ์ส่ายหน้าแล้วยื่นถุงกระดาษที่มีสัญลักษณ์ของแบรนด์เสื้อผ้าชื่อดังให้คนเป็นแม่

“หนึ่งกินมากับเพื่อนแล้วหม่าม๊า นี่ของป้ากับหม่าม๊าอะ พอดีก่อนแวะเข้าบ้านเพื่อนชวนไปซื้อของ หนึ่งเลยซื้อมาฝาก”

นฤมลทำท่าปลาบปลื้มเมื่อลูกชายยังอุตส่าห์คิดถึงเธอ

“ขอบใจมากนะลูก น่ารักจริงๆ ป้าจะต้องดีใจและชอบแน่ๆ”

“ส่วนนี้ของเจ้ หัดแต่งหน้าแต่งตาซะบ้าง จะได้ดูดีขึ้น” กฤตยชญ์ยื่นถุงเครื่องสำอางแบรนด์ดังไม่แพ้กันให้กอหญ้าบ้าง กอหญ้าไม่ได้เอื้อมมือไปรับ แถมยังมองน้องชายอย่างแปลกใจ

“นี่หนึ่งไปเอาเงินมาจากไหน มีแต่ของแพงๆ ทั้งนั้น” กอหญ้าถามขึ้น เพราะเธอยังสังเกตเห็นนาฬิกาแบรนด์ดังที่ข้อมือของน้องชายอีก กฤตยชญ์ทำตาล่อกล่แล้วโวยวายขึ้นมา

“หนึ่งก็เก็บเงินของตัวเองนะสิ อย่ามาถามเข้าชี้หน้ารำคาญนะเจ้”

“ถ้าอย่างนั้นหนึ่งควรจะมีไว้ใช้กับเรื่องที่มีประโยชน์ไม่ดีกว่าหรือ ปีนหน้าจะเข้ามทาลัยแล้ว ยังต้องใช้เงินอีกมาก”

“โอ๊ย จะบ่นมากทำไม ถ้าอย่างนั้นเจ้ก็ไม่ต้องเอาหรือก เอาให้หม่าม๊าหมดนี้แหละ น่าเบื่อจริงๆ” กฤตยชญ์ยัดถุงทั้งหมดใส่เหมือนนมแล้วเดินหนีขึ้นบนบ้าน นฤมลที่มองกอหญ้าด้วยสายตาดำหนิจึงรีบเดินตามบุตรชายไป กอหญ้าทำท่าอ่อนใจ ทั้งๆ ที่เธอเตือนด้วยความหวังดี แต่น้องชายเธอกลับไม่เห็นค่าของมัน แถมมารดาของเธอยังไม่พอใจตามไปด้วย

กอหมู้ถอนหายใจพลางคว้าตะกร้าแล้วเดินขึ้นไปชั้นดาดฟ้า เพื่อตากผ้าที่เพิ่งซักอย่างที่ตั้งใจไว้ก่อนหน้า หลังจากเสร็จเรียบร้อย กอหมู้จึงถือเสื้อผ้าของตฤณกลับมาที่ห้อง เพื่อนำเสื้อผ้าของเขามาตาก แยกไว้ตรงระเบียงของห้องนอน แล้วจึงกลับมาดูโทรศัพท์ของตัวเองอีกครั้ง กอหมู้เลยนึกขึ้นได้ว่าเธอไม่ได้ปิดหน้าสนทนา ทำให้ไม่ได้ยินเสียงข้อความอีกแม้คู่สนทนาจะส่งรูปสติ๊กเกอร์มาให้เธอก็หลายอัน

‘เป็นอะไรนะคุณ ส่งอะไรมาเยอะเยอะ’ กอหมู้พิมพ์กลับไป พลางส่ายหน้ายิ้มๆ แต่อยู่ๆ โทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นมา และปรากฏหมายเลขของชายหนุ่ม ที่แม่เธอจะไม่ได้บันทึกไว้แต่ก็พอจำได้แล้ว

“มีอะไรหรือคุณ” กอหมู้ถามต้นสายอย่างแปลกใจ

“ไม่มีอะไรหรอก พอดีอยู่คนเดียวก็เลยคิดถึงคุณ พอเห็นคุณอ่านแต่ไม่ตอบ ก็เลยมือลั่นเยอะไปหน่อย”

กอหมู้เลิกคิ้วเมื่อได้ยินคำว่าคิดถึง แต่ก็ตอบกลับไปด้วยดีดตลก

“ทำไมเธอ กินข้าวคนเดียวเลยเหงาละสิ ไม่มีฉันไปช่วยแย่งกินไหมล่ะ”

คนฟังหัวเราะออกมา

“คงงั้นมั้ง” ตฤณรับมุก “ว่าแต่พรุ่งนี้คุณจะไปไหนหรือเปล่า”

“อืม...คงไม่หรอก ฉันอยากจะทำเต็มที่สักวัน จะได้มีแรงไปลุยงานในวันจันทร์ให้เต็มที่นะ”

“อย่างนั้นเธอ เป็นความคิดที่ดีเหมือนกันนะคุณ ผมเลียนแบบคุณดีกว่า เพราะวันจันทร์ผมเองก็มีงานใหญ่ที่ต้องไปจัดการเหมือนกัน”

“งานใหญ่เธอ ที่สำนักงานใหญ่งานคงจะยากมากๆ เลยสิ เพราะมีแต่โปรเจกต์ที่ใหญ่ๆ ทั้งนั้น” กอหมู้พูดถึงการทำงานที่แตกต่างกันระหว่างเธอและเขา เนื่องจากบริษัทในเครือของเธอมือชื่อเสียงด้านการตลาดและการโฆษณามาก จนมีหลายบริษัทสนใจมาติดต่อกับงานด้วย

งานใหญ่ๆ จึงถูกส่งไปให้สำนักงานใหญ่ดูแล ส่วนงานเล็กๆ ถึงจะเป็นบริษัทย่อยที่เธอทำงานคอยรับผิดชอบ

“ก็ใช้ด้วยแหละคุณ อีกอย่างผมเพิ่งมาทำงานที่นี้อ่างจริงจังไม่นาน ตอนนี่แค่เดือนที่สองเอง เลยต้องเรียนรู้และทำอะไรอีกหลายอย่าง”

“จริงเหรอ ถ้าอย่างนั้นคุณก็เป็นรุ่นน้องฉันนะสิ” กอหญ้าพูดอย่างติดตลก “แล้วก่อนหน้านั้นคุณทำงานที่ไหนเหรอ”

“ผมเพิ่งเรียนจบนะ แล้วก็มาทำงานที่นี่เลย”

“โอ้ เก่งเหมือนกันนะคุณ” กอหญ้าทำเสียงชื่นชมเขาจากใจจริง

“ผมแค่โชคดีนี่ะคุณ” ต้นสายถ่อมตัว แต่กอหญ้ากลับเอ่ยคำ

“ไม่หรอก คุณต้องมีดีอะไรบางอย่าง เขาถึงให้ออกาสคุณ”

“นั่นสินะ บางที...คนเราก็ต้องการแค่ออกาส ใช่ไหมคุณ”

กอหญ้าเงียบไปเมื่อการสนทนาทำให้เธอคิดถึงเรื่องของตัวเองขึ้นมา ถ้ามีโอกาสดีกสักครั้ง ที่ครั้งนั้นเธอจะไม่ฟังเสียงของใครอีก ก็คงจะดีไม่น้อย

“ผมเชื่อว่าทุกคนมีเวลาเป็นของตัวเอง สักวันคุณก็จะได้ออกาสเหมือนกัน” ตฤณพูดต่อ และคำพูดนั้นทำให้กอหญ้ารู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาอย่างประหลาด เมื่อคำพูดของเขาน้ำที่หล่อเลี้ยงให้เธอยังมีความหวังว่าสักวันเธอจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

“ขอบคุณนะคุณ” กอหญ้ายิ้มบาง น้ำเสียงของเธอแจ่มใสขึ้น จนคนฟังสัมผัสได้และรู้สึกดีตามไปด้วย

“ถ้าอย่างนั้นคุณไปพักผ่อนเถอะ เอาไว้วันจันทร์เราเจอกันนะ” ฝ่ายชายพูดขึ้นมา จนกอหญ้าขมวดคิ้ว

“วันจันทร์คุณจะมาหาฉันอีกเหรอ ก็ดีนะ ฉันจะได้เอาเสื้อไปคืนคุณด้วย”

“ใช่ ผมจะไปที่บริษัทของคุณ แต่เรื่องเสื้อผมไม่รับหรอกนะ

หรือคุณจะเก็บไว้ใช้เลยก็ได้”

“หืม... ได้ยังไงล่ะคุณ เลื่อของคุณฉันก็ต้องเอาไปคืนสิ เตียววันจันทร์ฉันเอาไปให้นะ”

“ตามใจคุณละกัน ถ้าอย่างนั้นคืนนี้ ผันคืนนะครับ”

“อืม ผันดี... เหมือนกันนะ” กอหญาักดวงโทรทัศน์ เปลอยยิ้ม ออกมาอย่างไมทันรู้ตัวก่อนที่สายลมจะพัดผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง กอหญาจึงเพิ่งเห็นว่าตอนที่เธอออกไปตากผ้าที่ระเบียงนั้นทำให้สติเกอร์ที่เคยปิดช่องหน้าต่างไว้หลุดออกจนเห็นแสงไฟจากห้องในบ้าน ตรงกันข้าม ตะกอนบางอย่างในใจถูกกววขึ้นมาเล็กน้อย แต่ไม่ได้ลุกไหมจนทำให้เธอร้อนรนอีกแล้ว กอหญาจึงไม่สนใจที่จะปิดหน้าต่างอีก เพื่อให้สายลมเย็นสดชื่นพัดกรูเข้ามาในห้องของเธอได้อย่างเต็มที่

ตฤณส่งยิ้มให้กับโทรทัศน์ เมื่อเริ่มรู้ตัวเลยได้แต่ส่ายหัวให้กับอาการของตัวเองที่ดูจะแปลกประหลาดจนเขายังเริ่มแปลกใจ ตฤณคิดถึงกอหญา และคิดถึงวันแรกที่ได้เจอกับอีกฝ่าย กอหญาอาจจะเข้าใจว่าการที่ได้เจอกันที่สวนสาธารณะนั้นคือการพบกันครั้งแรก แต่ความจริงแล้วมันไม่ใช่

ตฤณคิดถึงรอยยิ้มของกอหญาและความใจดีของเธอตอนที่หญิงสาวช่วยหญิงชราและเด็กน้อยข้ามถนน ตอนนั้นเขานั่งอยู่ในรถ และมองการกระทำของเธอทุกอย่างจนถึงตอนที่กอหญาถอดเสื้อของตัวเองให้เด็กน้อยสวมใส่ ก่อนที่เธอจะเดินห่อตัวแล้ววิ่งขึ้นรถแท็กซี่ไป ตฤณประทับใจในภาพตรงหน้า แต่ตอนนั้นก็ไม่ได้คิดว่าจะได้เจอกับหญิงสาวอีก หลังจากที่เขาสำรวจพื้นที่รอบๆ บริษัทในเครือที่เขาดูแลเรียบร้อยแล้ว เขาก็ให้คนขับรถพาไปร้านอาหารที่อยู่ไม่ไกลจากสวนสาธารณะ และทันได้เห็นกอหญาวิ่งออกมาทั้งน้ำตาจากร้านอาหารร้านนั้น

ตฤณก้าวตามกอหญ้าไปทันทีอย่างไม่ทันคิด แล้วจ้องมองเธอที่เอาแต่ร้องไห้ด้วยท่าทางสิ้นหวัง ตอนนั้นเขาได้แต่แปลกใจว่าจะอะไรคือสาเหตุที่ทำให้คนจิตใจดีอย่างเธอต้องร้องไห้ จนเรื่องราวที่ได้ยินเมื่อคืนวานก็ทำให้เขาปะติดปะต่อเรื่องราวได้ทั้งหมด

ในวันที่เธอรีบออกมาจากร้านข้าวราดแกงเขาเองก็แอบตามเธอออกมา เขาก็ทันเห็นภาพที่มีชายหญิงสองคนลงมาพูดคุยบางอย่างกับกอหญ้า ก่อนที่จะมีปากเสียงและฝ่ายชายก็พาฝ่ายหญิงขึ้นรถไป

สองคนนั้นคงจะเป็นอดีตเพื่อนสนิทและคนรักเก่าที่กอหญ้าพูดถึง กอหญ้าจึงมีสีหน้าที่ไม่ค่อยดีนักหลังจากที่เจอกับคนทั้งสอง

ตฤณใบหน้าอึมครึมลง ดวงตาคู่คมมองเลยไปทางแฟ้มทำงานที่วางอยู่บนโต๊ะ ชายหนุ่มคิดไปถึงเรื่องสำคัญอีกเรื่องที่ได้ยิน คำพูดของกอหญ้าทำให้เขารีบตรวจสอบข้อมูลในบริษัทย่อยอย่างละเอียดและตัดสินใจวางแผนงานบางอย่าง ถึงแม้ในเรื่องส่วนตัวเขาจะยังช่วยเหลือเธอไม่ได้มาก แต่ในเรื่องงาน เขามีอำนาจมากพอที่จะช่วยดึงตัวกอหญ้าออกจากเหตุการณ์ที่ไม่ดีได้

นอกจากนี้เขายังพบข้อสงสัยอีกหลายจุดที่ต้องจัดการ ปัญหาที่ถูกแอบซ่อนไว้อย่างแนบเนียน ที่ก่อนหน้านี้ถูกกละเลย และไม่ได้ถูกตรวจตราอย่างจริงจัง

ตฤณเซ็นเอกสารที่มีคำว่าด่วน แล้วปิดแฟ้มลงเมื่อได้ยินเสียงกริ่งที่ประตูห้อง เขาก็เดินไปเปิดประตูออก จึงได้เห็นแสนรักลูกพี่ลูกน้องของตนกำลังส่งยิ้มกว้างพร้อมกับชูธงพลาสติกที่ข้างในมีน้ำเต้าหู้และปาห่องโก๋

“มาทำอะไร” ตฤณหรือตามองอีกฝ่าย แสนรักส่งค้อน แล้วแทรกตัวเดินเข้าห้องโดยไม่สนว่าเจ้าของห้องจะเชิญหรือไม่

“ก็มีชวนท่านรองประธานกินน้ำเต้าหู้ด้วยกันนะลึเคะ ว่าแต่คืนนี้ไม่ออกไปกินข้าวข้างนอกอีกเธอ หรือว่าเมื่อคืนอึมครึมใจแล้ว”

แสนรักส่งยิ้มทะเล้นให้กับญาติพี่น้องที่ทำท่าเหนื่อยหน่ายใส่เธอ แสนรักหัวเราะคิก เพราะท่าทางแบบนี้ของเขาเลยทำให้เธอชอบกวนประสาทอีกฝ่ายที่ชอบตีหน้าขริมต่างๆ ที่อายุน้อยกว่าเธอ

“ไม่ต้องไปว่าป้าทิพย์ละ รักรู้เอง พอตีตอนเที่ยงแอบเห็นป้าทิพย์ถือเสื้อผ้าผู้หญิงมาห้องนี่นะ ก็เลยแอบไปรอข้างล่างจนเห็นใครบางคนออกไปกับผู้หญิง” แสนรักทำท่าทางล้อเลียนต่อ ตฤณได้แต่ส่ายหน้า

“ว่าแต่ผู้หญิงคนเมื่อคืนเป็นใครเธอ เห็นตฤณให้มานอนที่ห้องของตัวเองด้วย ปกติห้องนี้จะตาย ขนาดเพื่อนๆ ตฤณยังไม่ยอมให้เข้าเลย” แสนรักเริ่มซักไซ้ เธอวางของในมือลงและไม่สนใจมันอีก จนตฤณยิ่งแน่ใจว่ามันแค่ถูกใช้เป็นเครื่องมือให้หญิงสาวหาเรื่องมาหาเขาที่ห้องเท่านั้น

“ว่ายังไงตฤณ ผู้หญิงท่าทางใส่ชื่อคนนั้นคือใครกันเธอ”

ตฤณอมยิ้ม แล้วยื่นใบหน้าไปใกล้ๆ คนข้างสอดรู้

“ไม่บอก”

“ตฤณอะ” แสนรักทำหน้าตุ้ม แล้วยกมือขึ้นกอดอก “แล้วไม่กลัวว่ารักจะไปบอกคุณน้าเธอ”

แสนรักทำท่าทางว่าเหนือกว่า แต่ตฤณกลับยิ้มน้อยๆ แล้วจ้องเข้าไปในดวงตาของหญิงสาว

“รักไม่บอกหรอก” ตฤณส่งสายตารู้อู่ท่าหันที่ท่าเอาแสนรักหน้าเสียไปเล็กน้อย เมื่อเธอก็มีหนักติดหลัง ที่ตฤณพร้อมจะไข้มาเล่นงานเธอได้เหมือนกัน

“เหอะ เมื่อพวกฉลาด” แสนรักทำท่าเช่นเขี้ยว แล้วจึงลุกไปหยิบแก้วมาใส่น้ำเต้าหู้

“แล้วนี่ทำอะไรอยู่ล่ะ วันนี้วันหยุดนะ ยังทำงานอยู่อีกเธอ” แสนรักมองแฟ้มงานบนโต๊ะ ตฤณจึงหยิบแฟ้มนั้นยื่นให้ผู้หญิงสาวดู เมื่อได้อ่านเนื้อหา แสนรักก็ทำตาโตมองหน้าคนที่ยังมีตำแหน่งเป็น

เจ้านายของตบพวงมาด้วยทันที

“คำสั่งด่วนเลยเธอ แล้วตถุณจะประกาศคำสั่งนี้ออกไปที่สาขาย่อยเมื่อไร”

“วันจันทร์นี้” ตถุณตอบเสียงเรียบ “วันจันทร์นี้เราจะไปที่นั่นด้วยตัวเอง”

3

6 เมื่อได้เจอกับบรรยากาศการทำงานเดิมๆ จิตใจที่ฟูฟองของกอหญ้าก็เริ่มกลับมาดำดิ่งแม้จะได้พักไปหนึ่งวันเต็มๆ แล้วความเหนื่อยล้าที่ทับถม ทำให้กำลังใจที่พยายามสร้างขึ้นมาในช่วงวันหยุดสลายไปอย่างง่ายดาย เมื่อได้ยินถ้อยคำเห็บแหนมและสายตาดูแคลนที่ถูกส่งมาอย่างต่อเนื่อง กอหญ้าได้แต่ชมอารมณ์ทำเป็นไม่สนใจ ทั้งๆ ที่ลึกๆ แล้วเธอก็เริ่มยอมรับกับตัวเองว่าเธออยากจะหนีไปจากที่นี่ แต่หนทางข้างหน้าที่ยังดูเลือนรางทำให้เธอยังมองไม่เห็นว่าจะเดินไปในทิศทางใด และมันทำให้เธอเริ่มสิ้นหวังกับชีวิตอีกครั้ง จนทำได้แค่พยายามบอกตัวเองให้ยอมรับกับเรื่องเลวร้ายตรงหน้าและทนอยู่กับมันให้ได้

กอหญ้าถอนหายใจออกมา สูดหายใจชีวิตของเธอก็มีทางเลือกแค่นี้จริงๆ

“จริงหรือคะคุณลุง” อยู่ๆ นุชรีที่เพิ่งรับสายโทรศัพท์ก็อุทานออกมาเสียงดัง “ได้ค่ะ เดี่ยวนุชจะเตรียมตัวให้พร้อมค่ะ”

หลายคนในห้องต่างมองไปทางนุชรี ยกเว้นกอหญ้าที่ยังคงจดจ่ออยู่กับงานของเธอ นุชรีเซิดหน้า หยิบกระเป๋าขนาดเล็กขึ้นมาเช็กความเรียบร้อยของตัวเอง ก่อนจะเติมเครื่องสำอางบนใบหน้าให้ชัดมากขึ้น

“มีอะไรหรือนุช ทำไมอยู่ๆ ถึงได้เต็มหน้า” หนึ่งในเพื่อนสนิทของนุชรีอดถามไม่ได้ นุชรียิ้มกริ่ม พับตลับแป้งในมือ และกวาดตามองคนรอบข้าง

“ก็ตอนบ่ายคุณตฤณจะมาที่นี่นะสิ”

“คุณตฤณเทร่อ”

“ใช่ คุณตฤณจะมาคุยงานกับคุณลุงตอนบ่ายนี้”

หลายคนทำท่าดีดีตามที่ไต่ถามได้ยืนชื้อขายหนุ่มที่แม่จะไม่ได้มาที่นี้ นานแล้วแต่พวกเธอก็ยังจดจำความหล่อเหลาของเขาได้ เมื่อรวมกับ คุณสมบัติที่ครบถ้วนทำให้เขายิ่งกลายเป็นที่หมายปองของบรรดา สาวเล็ก สาวใหญ่ จนตอนนี้หลายคนต่างหยิบกระຈจขึ้นมาส่องใบหน้า ของตัวเองบ้าง นุชรีทำเสียงจี้จ๊ะ ในขณะที่ธนิชาทำท่าแงๆ แล้วหันไป ทางนุชรี

“คุณตฤณนี่ใครหรือคะพี่นุช”

“คุณตฤณเป็นลูกของท่านประธานที่ดูแลสำนักงานใหญ่ นะ หรือ ก็คือลูกชายของเจ้าของบริษัทของเรา นั่นแหละ คุณตฤณเพิ่งมา รับตำแหน่งรองประธาน แต่ธนิชายังไม่ได้เจอเพราะว่าคุณตฤณไม่ได้มา ที่นี้นานแล้ว และงานเลี้ยงต้อนรับก็ยังไม่ได้กำหนดอย่างเป็นทางการ ด้วย” นุชรีบอกเล่า

“คุณตฤณเพิ่งเรียนจบโทที่เมืองนอกจะนั่งธนิชา แต่จริงๆ คุณเขาก็โตที่ต่างประเทศนั่นแหละ เพราะท่านประธานกับคุณผู้หญิง ก็อยู่ที่นั่น ก่อนหน้านั้นเวลามาดูงานที่นี้ก็แค่ส่งตัวแทนมาเท่านั้น ไม่ค่อย ได้เจอตัวพวกเขาจริงๆ หรือ โดยเฉพาะคุณตฤณ เพราะคุณตฤณ เป็นคนเก็บตัวมาก เลยไม่ค่อยรู้จักคนที่ไทยเท่าไร ล่าสุดที่ท่านประธาน กับคุณตฤณมาที่นี้ก็เมื่อสองปีก่อนนะ คุณตฤณหล่อมากเลยนะ นิสัยก็ดี เพอร์เฟกต์สุดๆ ที่สำคัญยังโสดด้วย ใครได้ไปเป็นแฟน ยิ่งกว่าถูกหวยอีก”

“แต่คงไม่ใช่เธอหรอกยะ” นุชรีขีดเพื่อนที่เล่าไม่หยุดพร้อมกับ ทำท่าทางชวนฝัน จนอีกฝ่ายส่งค้อนให้

“ตอนบ่ายคุณลุงให้ฉันไปร่วมคุยงานด้วย ถึงพวกเธอจะแต่งหน้าไป ก็ไม่ได้คุยกับเขาหรอก” นุชรีเหยียดยิ้มให้หญิงสาวคนอื่นๆ จนหลายๆ คน

ได้แต่ลอบสบตากันอย่างซัดใจ ฉิชาดวงตาลุกวาวขึ้นมา แต่ก็เก็บท่าที่เอาไว้ ยังคงทำสีหน้าใสซื่อเช่นเดิม

“อู๊ย นี่ก็เที่ยงแล้วนี่ ฉันรีบไปกินข้าวแล้วรีบกลับมาดีกว่า รีบตามกันมาละ วันนี้ฉันอารมณ์ดี ฉันเลี้ยง” นุชรีคิดว่ากระเป่าแล้ว เดินนำออกไปทันที หลายคนรีบเดินตาม ในขณะที่ฉิชาวิ่งท้าย หญิงสาวหันมามองกอหญ้า เหยียดยิ้ม แล้วเดินตามออกจากห้องไป กอหญ้าได้แต่ส่ายหน้าให้อย่างระอา ก่อนที่โทรศัพท์ของเธอจะดังขึ้นบ้าง

“ว่ายังไงคุณ” กอหญ้ารับสายอย่างคุ้นเคยเมื่อจำเบอร์ของอีกฝ่ายได้แล้ว

“ผมรอคุณอยู่ที่ร้านอาหารนะ...” ต้นสาຍบอกชื่อร้านอาหาร ในขณะที่กอหญ้าขมวดคิ้ว เพราะเธอคิดว่าอีกฝ่ายจะมาพบเธอตอนเย็น อย่างเช่นทุกครั้ง แต่กอหญ้าก็รีบตอบรับและคว้าถุงใส่เสื้อผ้าของเขา แล้ววิ่งไปชั้นล่าง เดินไปทางที่ตั้งของร้านอาหารหรู ที่เธอเคยมีโอกาสได้มาแค่สองสามครั้งแม้ว่าร้านนี้จะตั้งอยู่ไม่ไกลจากบริษัทของเธอ

“นั่งหลบมุมเชียว ฉันเกือบหาคุณไม่เจอแน่ถ้าไม่ถามกับพนักงาน” กอหญ้าพูดกับชายหนุ่มที่กำลังมองเมนูอาหาร ก่อนจะยื่นมันมาให้เธอ

“พอดีผมเป็นพวกชอบแอบดูคนอื่นนะ ว่าแต่คุณสั่งอาหารให้หน่อยสิ หลายอย่างผมก็ไม่รู้จัก คุณอยากกินอะไรคุณสั่งเลยนะ”

กอหญ้าเลิกคิ้วขึ้น ทั้งกับคำพูดแปลกๆ ของเขา รวมถึงเรื่องที่เขาไม่รู้จักอาหารไทยที่แม้ที่นี่จะมีเมนูหลากหลาย แต่ก็ได้ไม่แปลกไปจากร้านอื่นๆ ลักนิต

“เดี๋ยวฉันดูให้แล้วกัน อะนี่เสื้อของคุณ ฉันซักให้เสร็จแล้ว” กอหญ้ายื่นถุงไปตรงหน้า ตฤณคลี่ยิ้มแล้วรีบมาวางไว้ข้างตัว กอหญ้าจึงก้มลงดูเมนูอย่างตั้งใจ

“ถ้าอย่างนั้นฉันสั่งเป็นแกงเผ็ดหนึ่ง แกงจืดหนึ่ง แล้วก็พวกผัดๆ

สักงานละกันนะ”

ตฤณผายมือ รวากับว่าตามใจหญิงสาวตรงหน้าเต็มที่ กอหญ้า จึงหันไปเรียกกบกริกรแล้วสั่งอาหารตามที่เธอคิดไว้ จากนั้นจึงหันมาคุยกับเขา

“ทำไมวันนี้มาตอนกลางวันล่ะ ฉันนึกว่าคุณจะมาตอนเย็นซะอีก”

“พอดีผมมีธุระแถวนี้ตอนบ่ายนะ”

“ธุระตอนบ่ายเหรอ” กอหญ้าทวนคำแล้วทำตาโต “อ้อ...หรือว่า คุณจะมาคุยงานด้วยใช่ไหม”

กอหญ้าทำสีหน้ามึนใจมาก เพราะถึงแม้เธอจะทำเป็นไม่สนใจ แต่เรื่องที่นุชรีและเพื่อนๆ คุยกันก็ยังเข้าโสตประสาทเธออยู่ดี

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องรู้จักคุณตฤณด้วยสิ ใช่ไหม” กอหญ้า สบตากับคนที่นั่งตรงกันข้ามที่อยู่ๆ รอยยิ้มก็เลือนหาย และทำท่า เครื่องขริมขึ้นมา ชายหนุ่มหนึ่งไปอืดใจก่อนจะตอบคำถาม

“ก็ผมนี่ไง ตฤณ” ตฤณตอบเสียงจริงจัง ไม่ได้มีแววล้อเล่น กอหญ้าทำท่าตกใจ ก่อนที่อยู่ๆ จะหัวเราะออกมาทันที

“อะไรกันคุณ อยู่ๆ มาอ่าอะไรแบบนี้เนี่ย” กอหญ้าทำหน้าไม่เชื่อ

“ผมไม่ได้อ่า ผมชื่อตฤณจริงๆ ตฤณที่แปลว่าหญ้า เหมือนชื่อของคุณไง” ตฤณสบตากับกอหญ้าที่นั่งงันไปในทันทีที่ได้ยินคำยืนยันของเขา กอหญ้าหลุบตา เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าที่ผ่านมาเธอไม่เคยรู้ชื่อจริงๆ ของคนตรงหน้าเลย

“นี่คุณชื่อตฤณจริงๆ เหรอ” กอหญ้าถามอีกครั้ง

“ใช่” ตฤณพยักหน้า

เกิดความเงิบขึ้นอืดใจก่อนที่กอหญ้าจะเป็นฝ่ายยิ้มซ้ำขึ้นมาอีก

“คุณนี่ไม่ธรรมดาเลยนะ ชื่อเหมือนกับรองประธานบริษัทด้วย” กอหญ้าส่งยิ้มหยอกล้ออีกฝ่าย ถึงอย่างไรเธอก็ไม่คิดว่าคนตรงหน้าจะเป็นถึงรองประธานบริษัทจริงๆ “จะไปก็แปลกเนอะ ทั้งๆ ที่ความหมาย

เดียวกัน แต่พอสะกดไม่เหมือนกัน ออกเสียงไม่เหมือนกัน ชื่อคุณก็ดูดีกว่าฉันเป็นกองเนาะ ยิ่งพอเรียกว่าคุณตฤณยิ่งฟังดูดี”

กอหญ้าพูดต่ออึ้งๆ ในขณะที่ตฤณแทบบั้นหน้าไม่ถูก แต่ก็ไม่ได้เอ่ยคำอะไร

“คุณรู้ไหม เมื่อกี้พี่ในออฟฟิศต่างพากันกรี๊ดกร๊าดคุณตฤณกันใหญ่เลย” กอหญ้าเล่าต่อ “เดี๋ยวตอนบ่ายคุณคงได้เห็นกับตาแหละแหละๆ อาจจะมีคนแอบไปส่องคุณตฤณตามประตูด้วย”

กอหญ้าพูดติดตลก ในขณะที่คนฟังนึกสนใจเรื่องเล่าของเธอขึ้นมา ตฤณจึงโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อสบตากับกอหญ้าใกล้ๆ

“เหรือ แล้วคุณไม่กรี๊ดกร๊าดคุณตฤณบ้างเหรือ”

กอหญ้าเลิกคิ้วแล้วส่ายหน้าเหวือ

“ไม่อะ...พนักงานตัวเล็กๆ อย่างฉันไม่อยู่ในสายตาเขาหรอก ฉันจะไปกรี๊ดให้เหนื่อยฟรีทำไม คุณดูฉันสิ ธรรมดาจะตาย ไม่มีอะไรให้หน้าสนใจสักนิด” กอหญ้าพูดตามที่เธอคิด เมื่อเรื่องราวระหว่างเจ้าชายผู้สูงศักดิ์กับหญิงสาวธรรมดาแบบในนิทานนั้นมันดูเหลือเชื่อเกินไปสำหรับเธอพลังชีวิตที่ตัวเอง แต่คนฟังกลับทำท่าไม่เห็นด้วยและรีบส่ายหน้า

“ไม่เหรือคุณ ทุกคนล้วนมีความพิเศษในตัวเอง แม้แต่ตัวคุณเองก็เหมือนกัน” ตฤณสบตากับกอหญ้า ก่อนที่ดวงตาของเขาจะเริ่มโล่มองไปตามกรอบหน้าสวยหวานของหญิงสาว กอหญ้ามีดวงตาที่กลมสวยจมูกโด่งพอเหมาะ ปากเป็นรูปกระจับสีชมพูระเรื่อ และมีผิวพรรณที่เปล่งปลั่ง การแต่งตัวที่แสนเรียบง่ายของกอหญ้าอาจจะทำให้คนอื่นๆ มองข้ามความงดงามที่ซ่อนอยู่ของหญิงสาว แต่เขามองเห็นทุกอย่างชัดเจน ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอ

“เอ่อ...คุณ...” กอหญ้าเรียกคนที่เอาแต่จ้องใบหน้าของเธอด้วยความประหม่า ก่อนที่จะพยายามหันเหความสนใจของเขาเมื่อบิกร

นำมาอาหารที่สั่งไว้มาที่โต๊ะ “อะ อาหารมาพอดี กินข้าวกันเถอะคุณ เวลาพักฉันมีจำกัดนะ”

ตฤณพยักหน้า มองท่าทางของคนตรงหน้าที่เริ่มลงมือตักข้าว จนเพลิน ในขณะที่เขาเองแทบไม่ได้กินอะไร ส่วนกอหมูนั่นก็ไม่ได้รู้ตัวอีกเลยว่าเธอได้อยู่ในสายตาของคนที่เธอคิดไม่ถึงว่าจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับเขาตลอดเวลา

หลังจากที่กินข้าวเสร็จ ตฤณก็ออกตัวจ่ายค่าอาหาร แต่กอหมูก็ไม่ยอม จนสุดท้ายตกลงกันว่ากอหมูจะเลี้ยงอาหารตฤณในครั้งต่อไป กอหมูกลับไปห้องทำงาน แต่ก็ไม่พบใคร หนึ่งๆ ที่นูหรือออกไปกว่าจะรีบกลับมาเตรียมตัว กอหมูคิดว่าคนอื่นๆ คงกลับมาสายกันอีกเช่นเคย จึงเดินไปซงโกไกร้อนแล้วค่อยกลับมานั่งที่โต๊ะของตัวเอง

“กินข้าวคนเดียวเหงาไหมหมู”

เสียงทักดังจากด้านหลังกอหมูที่กำลังเก็บข้าวกล่องที่พมมากลับไปบ้าน กอหมูจำเสียงอดีตเพื่อนสนิทได้ จึงไม่สนใจอีกฝ่ายและทำธุระของตัวเองต่อ

“กินแต่ของเดิมๆ คงจะเบื่อน่าดูเนอะ เพราะแทนเองก็ซีบื่อเหมือนกัน โดยเฉพาะของจืดๆ” นิชายยังคงยั่วยุอีกฝ่าย ก่อนจะกลายเป็นเธอที่เริ่มหงุดหงิดเสียเองเพราะกอหมูยังคงนิ่งเฉย นิชายตั้งใจจะพูดต่อ แต่มีเสียงคนอื่นๆ ที่เดินกลับมาให้ได้ยินเสียก่อน เธอเลยต้องรีบกลับไปนั่งที่

“แล้วนี่พี่หนูไม่ได้กลับมาด้วยหรือคะ” นิชาถามบรรดารุ่นพี่

“หนูต้องรีบไปหาผู้จัดการนะ โดนโทร.ตามจนต้องรีบวิ่งหน้าตาตื่นไป ท่าทางตลกสุดๆ” คนตอบหัวเราะ รวมถึงหลายๆ คนที่ลอบเหยียดยิ้ม กอหมู้มองสีหน้าของทุกคนยามที่พูดนุขรีลหลังแล้วก็นึกหน่าย ก่อนจะก้มหน้าทำงานไม่สนใจคนอื่นๆ อีก

วันนี้นางถูกส่งมาให้กอดหม้ายมีไม่มากนัก เพราะนุชรีที่มักจะเป็นคนแจกจ่ายงานอยู่คุยงานตลอดช่วงบ่าย จนเมื่อใกล้เลิกงานนุชรีจึงเดินกลับมาด้วยท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง ในมือของเธอมียี่งมสีดำ ก่อนจะวางลงบนโต๊ะทำงานของตัวเอง

“ตกลงว่ายังไงนุช คุณตฤณมาคุยเรื่องอะไรเธอ” หญิงคนหนึ่งรีบลุกไปเกาะขอบโต๊ะนุชรีและสอบถามทันที นุชรีเซิดหน้า แหวดตาเต็มไปด้วยความคาดหวังบางอย่าง

“คุณตฤณมาคุยเรื่องการประเมินงานและการวัดผลภายในนะ”

“การประเมินงานและการวัดผลเธอ ปกติเรื่องพวกนี้ส่งตัวแทนมาก็ได้นี้ เอ๊ะ...หรือว่า” หญิงคนนั้นทำตาโต นุชรีพยักหน้า จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นยืน และหยิบยี่งมสีดำที่ถือมาจากห้องคุยงานวางบนโต๊ะของกอดหม้าย

“ช่วยพิมพ์ข้อมูลในนี้และส่งอีเมลไปให้หัวหน้าทุกแผนก ตอนนี้เลยนะ”

กอดหม้ายที่กำลังจะเตรียมตัวกลับบ้านจำต้องพยักหน้า เพราะคิดว่าอีกฝ่ายคงตั้งใจกลั่นแกล้งเธออีก กอดหม้ายเปิดแฟ้ม แล้วดวงตาของเธอก็เบิกขึ้นเล็กน้อยก่อนจะรีบเก็บอาการเมื่อได้เห็นข้อความในแฟ้มนั้น

‘ประกาศเรื่อง การสอบสวนสัมภาษณ์ภายในเพื่อบรรจุเป็นพนักงานสำนักงานใหญ่’

“นี่ปีนี้จะมีการสอบเธอหรอ” หนึ่งในพวกรุ่นพี่ถามขึ้นมาอย่างตื่นเต้น

“ใช่ แล้วปีนี้ฉันจะต้องได้แน่ๆ” นุชรีพูดอย่างมั่นใจ แม้เธอจะเคยพลาดหวังมาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ตำแหน่งที่ใหญ่โตขึ้นของลุงของเธอคงช่วยให้เธอสมหวังได้ไม่ยาก เมื่อเหล่าคณะกรรมการเริ่มคุ้นเคยกันมากกว่าเมื่อก่อนแล้ว

ครั้งนี้เธอจะต้องไปทำงานที่สำนักงานใหญ่ให้ได้ และจะต้องหาทางใกล้ชิดกับตฤณชายที่เธอหมายปอง

นุชรียิ้มกริ่ม ในขณะที่คนอื่นๆ เองก็ทำท่าดีใจที่โอกาสได้มาถึงอีกครั้งหลังจากที่การสอบนี้เว้นว่างไปกว่าสองปี

“ไหน ปีนี้รายละเอียดเป็นยังไงบ้าง” หนึ่งในรุ่นพี่แย่งเพิ่มไปจากมือของกอหญ้าที่กำลังตื่นเต้นจนตั้งตัวไม่ถูกเมื่อเธอได้อ่านเนื้อหาในนั้น “ปีนี้รับเด็กที่เพิ่งผ่านโปรหรือเพิ่งเข้าทำงานด้วยเหรอเนี่ย ปกติต้องทำงานมาก่อนสองปีนี่นา”

นุชรีเลื่อนสายตามามองกอหญ้า จนกอหญ้าต้องรีบทำใบหน้าที่นิ่งเฉย รวากับไม่สนใจข่าวนี้นี่

“แล้วจะยังไงล่ะ ที่ผ่านมาก็มียุคที่ผ่านมานางมาเยอะๆ ทั้งนั้นแหละที่จะสอบผ่าน เขาก็คงลงแคंपอเป็นพิธีนะ พวกเด็กใหม่ๆ ต่อให้ตอนเรียนจะโปรไฟล์ดีแค่ไหน ก็สู้รุ่นใหญ่ที่มีประสบการณ์ไม่ได้อยู่แล้ว” นุชรีพูดอย่างหยิ่งผยองพร้อมกับพยายามกดกอหญ้าให้ดูต้อยต่ำกว่าตนเอง เพราะนอกจากคำพูดของธนิษาที่เคยเป่าหูเธอแล้ว ลึกลับๆ นุชรีเองก็แอบหมั่นไส้กอหญ้าเรื่องที่อีกฝ่ายเรียนจบมาด้วยเกรดเฉลี่ยที่สูงจากมหาวิทยาลัยชื่อดังที่เธอเฝฝั้น จนพาลไม่ค่อยชอบกอหญ้าและพร้อมจะเชื่อคำพูดของธนิษาอย่างง่ายดายด้วย

“ไม่ได้การละ เดี๋ยวฉันรีบกลับไปเตรียมตัวคิดแผนงานไปพิธีเซนต์ดีกว่า มีเวลาอีกแค่สองอาทิตย์กว่าๆ ก็ต้องส่งแบบร่างเพื่อคัดรอบแรกแล้ว ฉันกลับบ้านก่อนนะ บายจ๊ะทุกคน” คนที่คิดว่าเพิ่มไปวางมันลงบนโต๊ะกอหญ้า แล้วรีบไปเก็บข้าวของกลับบ้านทันที คนอื่นๆ เลยลุกตามไปด้วย เหลือเพียงธนิษา นุชรี และกอหญ้าเท่านั้น นุชรีทำแขนลงบนโต๊ะกอหญ้า แล้วจ้องเข้าไปในดวงตาของเด็กรุ่นน้อง

“อย่าคิดพยายามในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้จะดีกว่านะ มันเสียเวลานั่นเตือนด้วยความหวังดี” นุชรีพูดเสียงเข้มราวกับต้องการข่มขู่ แล้ว

เดินกลับไปทีโตะเพื่อเตรียมตัวกลับบ้านบ้าง ณิชาริบบตามนุชรีทันที
ที่อีกฝ่ายเดินออกจากห้อง ตอนนี่จึงเหลือกอกอยู่แค่เพียงลำพัง

กอกอญ้ำคว่ำเพิ่มมาดูอีกครั้ง พยายามจดจำรายละเอียดทั้งหมด
ให้ขึ้นใจ เธอรีบพิมพ์เอกสารแล้วส่งอีเมลไปให้ทุกแผนก ทุกฝ่าย แล้ว
พิมพ์สำเนาหนึ่งชุดเก็บไว้ใ้ในกระเป๋าส่วนตัวของตัวเอง

กอกอญ้ำหัวใจพองโต แล้วยกกระเป๋าขึ้นมากอดแนบอกจนแน่น
นี่สินะสิ่งที่เรียกว่าโอกาส...ในที่สุดเธอก็มีโอกาสอีกครั้งแล้ว

กอกอญ้ำกอดกระเป๋าของตัวเองอย่างหวงแหนราวกับว่ามีของสำคัญ
ราคาแพงอยู่ในนั้น เธอเดินเหม่อไปทางป้ายรถเมล์ก่อนจะต้องหวีตรอง
เมื่อมีมือหนามาดึงแขนของเธอไว้ กอกอญ้ำรีบหันไปมอง จึงเห็นตฤณ
ที่ยืนอยู่แล้วมองเธออย่างตกใจและเป็นกังวล ตฤณรีบเดินมาดูกอกอญ้ำ
ใกล้ๆ ในขณะที่กอกอญ้ำเริ่มได้สติ แล้วมองเขาอย่างมีนง

“เป็นอะไรหรือเปล่าคุณ ผมเรียกคุณตั้งนานแต่คุณก็ไม่ได้ยิน”
ตฤณถามกอกอญ้ำอย่างเป็นห่วง กอกอญ้ำเลยรีบส่ายหน้า

“ไม่เป็นไรหรอกคุณ บางทีฉันอาจจะตื่นตื่นไปหน่อย ก็เลย
เหม่อล่ะ” กอกอญ้ำยิ้มแหยๆ ให้กับพฤติกรรมของตัวเอง

“ตื่นตื่นจนเหม่อเทรื่อ” ตฤณเลิกคิ้ว

“ใช่ๆ คุณดูนี่สิ” กอกอญ้ำรีบเปิดกระเป๋าและยื่นแผ่นกระดาษ
ที่มีข้อความสำคัญให้คนตรงหน้าอ่าน “ที่สำนักงานใหญ่จะมีการ
สอบสัมภาษณ์ คุณรู้เรื่องนี้แล้วใช่ไหม อู๋...ฉันลืมไป คุณมากับ
คุณตฤณก็ต้องรู้เรื่องนี้อยู่แล้วสินะ ฉันทนี่เชื่อบื้อจริงๆ เลย ถามอะไร
ก็ไมู้รู้ ทั้งๆ ที่คุณก็ต้องรู้รู้แล้ว เพราะคุณทำงานที่นั่นแถมยังมา
พร้อมกับคุณตฤณในวันนี้อีก คิดอะไรอยู่นะกอกอญ้ำถึงได้ตามไปเรื่อย”

กอกอญ้ำพูดวนไปวนมาเพราะความดีใจที่เธอปิดไม่มิด ตฤณ
ระบายยิ้มให้กับท่าทางของหญิงสาว แล้วเอื้อมมือหนามาจับศีรษะเล็ก

โยกไปมาเบาๆ

“ตั้งสติก่อนคุณ ผมเชื่อแล้วว่าคุณตื่นเต้น” ตฤณยิ้มกริ่มจน กอหญ้าได้แต่ส่งยิ้มอายๆ กลับมาให้ “ผมดีใจนะ ที่เห็นว่าคุณดูมีความสุขแบบนี้”

กอหญ้าอมยิ้ม แต่อยู่ๆ แหวตตาของเธอก็เจอความกังวล

“ฉันมีความสุขสิ แต่อีกใจนี่ก็กลัวอยู่เหมือนกัน ฉันกลัวว่าจะทำไม่ได้แล้วตอนนั้นฉันคงจะเสียใจมากๆ” กอหญ้าพูดเสียงเคียด โดยที่ไม่ทันได้เอะใจเลยว่าตอนนี้เธอกำลังเปิดเผยความรู้สึกทุกอย่างกับชายที่อยู่ตรงหน้าอย่างตรงไปตรงมาแม้จะรู้จักกับเขาเพียงไม่นาน ซึ่งนั่นไม่ใช่นิสัยของเธอเลยสักนิด ตฤณมองท่าทีของกอหญ้าอย่างเข้าใจ แล้วพูดบางอย่างให้กอหญ้าได้ฉุกคิด

“คุณลองคิดดูนะหญ้าว่าคุณจะเสียใจเรื่องไหนมากกว่ากัน ระหว่างลงมือทำแล้วไม่สำเร็จกับคุณไม่ได้ทำอะไรเลย” ตฤณส่งยิ้มบาง ในขณะที่แหวตตาของคนฟังค่อยๆ ทอแสงประกายขึ้นมา ก่อนที่มันจะเจิดจ้าและเต็มไปด้วยความหวัง

“นั่นสินะ ขอบคุณนะคุณ” กอหญ้าส่งยิ้มกว้างให้กับตฤณ เมื่อคำพูดของเขาช่วยตอบคำถามและทำให้เธอกล้าที่จะก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่ต้องลังเลหรือสับสน ตฤณยิ้มตอบ ในรอยยิ้มของเขาเต็มไปด้วยกำลังใจที่มอบให้กับหญิงสาว ในใจของเขาเองก็พลันอ่อนวามเมื่อได้เห็นรอยยิ้มที่แสนสดใสของกอหญ้า ที่เขาเพิ่งเคยได้เห็นเป็นครั้งแรก

“ว่าแต่ทำไมคุณยังอยู่แถวนี้อยู่ล่ะ ฉันนึกว่าคุณควงานจบแล้ว จะกลับเลยซะอีก” กอหญ้าเปลี่ยนเรื่อง

“ผมรอคุณอยู่นะ”

“รอฉันเหรอ” กอหญ้ายกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู เพราะจำได้ว่ากว่าที่เธอจะลงมาชั้นล่าง ก็เลยเวลาเลิกงานไปร่วมชั่วโมงแล้ว

“ไม่ต้องคิดมากหรอกคุณ ผมไม่ได้โทรบอกคุณเอง” ตฤณรู้ว่า

กอหญ้าคงนึกเกรงใจ เขาจึงรีบพูดให้อีกฝ่ายคลายกังวล “แต่ถึงยังไงผมก็รอคุณได้ อีกอย่างวันนี้คุณยังเล็กไวกว่าวันก่อนอีกนะ”

ตฤณพูดถึงวันที่เขามาหากอหญ้าเป็นครั้งแรก กอหญ้าเลยนึกขึ้นได้

“ปกติฉันก็เล็กประมาณนั้นแหละ แต่วันนี้มันไม่ปกตินะ ว่าแต่ที่คุณรอฉันเนี่ย อย่าบอกนะว่าจะชวนไปกินข้าวอีก”

ตฤณอมยิ้มแล้วพยักหน้า

“นี่ ใจคอคุณจะชวนฉันกินข้าวทุกมื้อเลยหรือยังงัย” กอหญ้าหัวเราะ ตฤณทำท่าเลิกลักเริ่มหาทางไปไม่เป็น

“ก็...ก็...ผมเหงาที่คุณ” ตฤณคิดหาข้ออ้าง “มาอยู่กรุงเทพฯ ได้ไม่นาน เพื่อนก็ยังไม่ มี พ่อกับแม่ก็ไม่ได้อยู่ด้วย ต้องกินข้าวคนเดียวตลอด”

ตฤณทำคอตก

“อ้าว คุณไม่ใช่คนกรุงเทพฯ หรือ”

“ไม่ใช่หรือก ปกติผมจะมากกรุงเทพฯ แคปีละครั้งเท่านั้นและอยู่ไม่นาน เพิ่งจะมาอยู่จริงจึงตอนทำงานที่นั่นแหละ”

“อ้อ...อย่างนี้เอง” กอหญ้าคิดไปว่าอีกฝ่ายคงเป็นเศรษฐีจากต่างจังหวัด ที่พอเรียนจบแล้วค่อยเข้ามาทำงานที่นี่ เพราะถึงอย่างไรบริษัทชื่อดังใหญ่ๆ ก็มักจะตั้งอยู่แค่ในเมืองหลวงของประเทศ แบบจะไม่ได้กระจายไปที่อื่น

“โอ้ๆๆ หยุตทำท่าตราหน้าได้แล้วคุณ เตียวฉันไปกินข้าวด้วยก็ได้” กอหญ้าพูดพลอบอีกฝ่ายที่ยังเอาแต่ก้มหน้า จนตฤณเงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มให้ “เอาเป็นว่ามีวันนี้ฉันเลี้ยงคุณคืน แทนมื้อเที่ยงที่คุณออกให้ แต่คงไปได้แค่ร้านแถวนี้แหละคุณ พอดีฉันอยากกลับบ้านไปคิดเรื่องงานนะ แผนกของฉันต้องคิดแผนการตลาดเพื่อใช้ในการประเมิงานด้วย”

“ได้สิ ผมตามใจคุณ” ตฤณพยักหน้า ดวงตาของเขาเป็นประกาย วูบขึ้นมา ก่อนจะพยายามซ่อนไว้ กอหญ้าจึงเก็บเอกสารในมือเขา ใส่กระเป๋าทามเดิมและเดินนำเขาไปทางม้ายายเพื่อจะข้ามถนน

“ระวังนะคุณ” ตฤณพูดขึ้นแล้วคว่ำมือกอหญ้ามากุมไว้ กอหญ้าเลยกลายเป็นฝ่ายเดินตาม หญิงสาวก้มมองมือที่สอดประสาน หัวใจของเธอรู้สึกวูบวาบขึ้นมาอย่างประหลาด รับรู้ได้ถึงความอบอุ่นที่ชายหนุ่มถ่ายทอดให้

กลิ่นหอมของอาหารที่อยู่ในจานตรงหน้าเรียกน้ำย่อยของตฤณได้เป็นอย่างดี ชายหนุ่มจ้องดูเมนูที่เขาเคยเห็นแต่ไม่เคยลองกินด้วยความตื่นเต้น แล้วจึงมองกอหญ้าที่ค่อยๆ ใช้ช้อนตักแผ่นแป้งทอดที่ใส่หอยแมลงภู่ตัวเล็ก จากนั้นจึงตักน้ำจิ้มราด และตักเข้าปากคู่กับถั่วงอกที่วางรองแผ่นแป้งนั้นไว้ ตฤณทำตาม แล้วดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้นจนกอหญ้าที่เงยหน้าขึ้นมาเห็นพอดีนึกขำ ตฤณลงมือกินไม่หยุดแล้วสั่งเพิ่มอีกจาน จนกอหญ้าที่มองอยู่ทำตาโตออกมา หญิงสาวหลุดหัวเราะท่าทางราวกับเด็กๆ ของชายตรงหน้าที่ดูขัดกับบุคลิกของเขาอย่างที่สุด

“ค่อยๆ กินก็ได้คุณ นี่ท่าทางทิวมากนะเนี่ย” กอหญ้าพูดยิ้มๆ แล้วรินน้ำใส่แก้วให้อีกฝ่าย

“ก็มันอร่อยนี่คุณ ผมไม่เคยกินมาก่อนเลย เคยแต่เห็นรูป” ตฤณตอบกลับ

“ไม่เคยกินเลยเหรอ” กอหญ้าถามกลับเสียงสูง “แปลกจังต่างจังหวัดก็มีขายนี่นา”

กอหญ้ารำพึงกับตัวเอง ในขณะที่ผู้ร่วมโต๊ะเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้พูดเรื่องนี้ต่อ และชวนไปคุยเรื่องอื่น

“แถวนี้ของกินเยอะเหมือนกันนะเนี่ย ระหว่างทางมีอาหารตั้ง

หลายร้านที่น่ากินมากๆ”

“ชอยนี่เป็นชอยเด็ดที่ชอยนอญู่ในย่านออฟฟิศแถวนี้เลยละคุณ ถ้าคุณมาตอนเวลาเลิกงานคนจะเยอะมากๆ หลายร้านก็ต้องรอคิว แต่ฉันไม่ค่อยได้มาหรอก พอเลิกงานคำก็อยากกลับบ้านเลยนะ” กอหญา รวบข้อนิ้วแล้วพูดต่อ “ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ฉันก็คงจะมากินข้าวเป็นเพื่อนคุณ แบบนี้ไม่ได้แล้วนะ ฉันอยากรีบกลับบ้านไปคิดงานนะ คงทำอะไรง่ายๆ กินเอาที่บ้าน”

“ได้สิ ผมเข้าใจ แต่ผมขอไปส่งคุณที่บ้านทุกวันแล้วกันนะ” ตฤณ อาสา

“หืม ไม่ต้องหรอกคุณ วันนั้นที่คุณไปส่งฉัน คุณก็เห็นแล้วว่าบ้านฉันกับที่ทำงานอยู่ไม่ไกลกันเลย ฉันกลับเองได้”

“แต่ผมอยากไปส่งคุณนี่ พอดีช่วงนี้ผมต้องมาทำธุระแถวนี้บ่อยๆ อยู่แล้ว บ้านของคุณก็อยู่ระหว่างทางไปคอนโดฯ ของผมด้วย”

“แต่ฉันเกรงใจนี่ เวลาเลิกงานฉันมันเอาแน่เอาอนไม่ได้ วันนี้นะ โชคดีที่คุณตฤณมาบริษัท งานของฉันเลยเสร็จเร็วกว่าทุกวัน แต่ บางวันสองสามทุ่มเลยนะคุณ คุณอย่ามารอเลย”

“แบบนี้ผมยิ่งต้องมา” ตฤณรีบขัดขึ้น “คุณลองคิดดูนะ ยิ่งดีกร รถเมล์ยิ่งน้อย คุณก็ยิ่งต้องรอนาน เสียเวลากลับไปทำโปรเจกต์ที่บ้าน สะเปลาๆ ให้ผมมารับ คุณจะได้มีเวลาคิดงาน ทำงานได้มากขึ้น แบบนั้นดีกว่าเห็นๆ อีกอย่างระหว่างที่รอคุณผมก็มาหาอะไรแถวนี้ กินเอาก็ได้ จะได้ลองร้านใหม่ๆ ไปด้วย”

“แต่...”

“ตกลงตามนี้แหละ” ตฤณจบการสนทนา ทำเอากอหญาหุบปาก แทบไม่ทัน หึงสาวทำแก้มป่อง ส่งค้อนให้ชายตรงหน้า ที่สุดท้ายเธอก็ต้องเป็นฝ่ายยอมทำตามความต้องการของเขา

“ตามใจ ถ้าต้องมารอจนรากงอกหรือถูกยุงกัดจนตัวลายก็อย่ามา

โทษฉันแล้วกัน” กอหญ้า่มุ่ยหน้า แต่ตฤณกลับหัวเราะ ไม่ได้สนใจคำขู่
ของเธอเลยสักนิด สุดท้ายฝ่ายหญิงเลยหลุดยิ้มออกมา เพราะลึ้กๆ
ก็แอบรู้สึกอุ่นใจ ที่คนตรงหน้าอาสาคอยดูแลเธอในแบบที่เธอไม่เคย
ได้รับจากใคร

ทหลังจากที่จ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ตฤณจึงพากอหญ้า่มาส่งที่บ้าน
ซึ่งกอหญ้า่ก็ให้เขาจอดรถที่หน้าซอยเช่นเคย ทั้งสองนัดแนะเวลากัน
ก่อนจะบอกลา แล้วกอหญ้า่จึงลงจากรถเดินไปทางบ้านของตน ตฤณ
มองร่างของกอหญ้า่จนลับสายตา แล้วจึงค่อยๆ เร่งเครื่องรถยนต์
ของตน ระหว่างนั้นมีรถคันหนึ่งขับสวนทางมา ซึ่งภายในรถมีแท่นไท
และนิชานั่งอยู่ด้านหน้าคู่กัน

“จอดก่อนสิแทน” อยู่ๆ นิชาก็ร้องขึ้นจนแท่นไทต้องรีบ
เหยียบเบรกด้วยความตกใจ นิชามองตามหลังรถของตฤณ ดวงตา
ของเธอเปล่งประกายขึ้นมา ในขณะที่แท่นไทได้แต่มองไปรอบๆ อย่าง
งงๆ ที่อยู่ๆ แฟนสาวของเขาก็บอกให้เขาจอดรถ

“มีอะไรหรือนิชานะ” แท่นไทถามขึ้นมาเมื่อเห็นนิชานำท่าสนใจ
บางอย่าง

“เปล่าๆ ไม่มีอะไรหรอก แทนไปเถอะ” นิชารีบหันมาบอก และ
ส่งยิ้มหวานให้อีกฝ่าย แท่นไทจึงถอนหายใจออกมาเบาๆ

“โอเค แต่คราวหลังนิชาน่าจะทำแบบนี้อีกนะ ดินะที่ไม่มีรถ
ตามหลัง” แท่นไทพูดกับนิชานะ แต่ก็พยายามใช้น้ำเสียงนุ่มนวลเพราะ
กลัวคนฟังจะโกรธ นิชานะรีบลงไป แต่ไม่ได้ยินเพราะเธอไม่ใส่ใจฟัง
คำพูดของเขา ในใจของนิชานะแต่ครุ่นคิดถึงเจ้าของรถคันนั้นที่เธอ
ยังเห็นหน้าไม่ชัด และนึกสงสัยว่าอีกฝ่ายเป็นใคร มาหาใครกันแน่
ถึงได้มาที่นี่ถึงสองครั้งแล้ว

ทันทีที่กลับถึงบ้าน กอหญ้าก็รีบอาบน้ำและเตรียมตัวทำแผนงานทันที หญิงสาวอ่านหัวข้อแผนการตลาดที่ถูกตั้งขึ้น แล้วจึงเริ่มหาข้อมูลผลิตภัณฑ์ที่ถูกใช้เป็นโจทย์ รวมถึงข้อมูลทางการตลาดด้านอื่นๆ ด้วย กอหญ้าคิดงานจนไม่สนใจเวลา คร่ำเคร่งกับเรื่องตรงหน้าจนโทรศัพท์ของเธอมีเสียงข้อความเข้า กอหญ้าจึงคว้าโทรศัพท์มาดูและได้เห็นข้อความจากตฤณ

‘สู้ๆ นะคุณ’

‘แต่ก็พักผ่อนด้วยนะ อย่าหักโหม’

‘ดีอยู่แล้ว’

‘ยังทำงานอยู่ละสิ’

กอหญ้าอมยิ้มเมื่อเห็นสติ๊กเกอร์รูปสุนัขทำท่าจับผิดมาให้ เธอมองนาฬิกาตรงมุมบนหน้าจอโทรศัพท์จึงเห็นว่าเป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว

‘รู้แล้วว่าคุณ’

กอหญ้าส่งสติ๊กเกอร์เด็กผู้หญิงแลบลิ้นไปให้ แล้วจึงเริ่มทำงานต่อ เพียงไม่นานกอหญ้าก็เริ่มตาพร่า แต่ก็พยายามฝืนเอาไว้ จนโทรศัพท์ของเธอดังขึ้นมาอีก และเป็นข้อความจากตฤณส่งมาอีกเช่นเคย

‘ยังไม่นอนละสิ’

‘นอนได้แล้วคุณ พรุ่งนี้ต้องทำงานแต่เช้านะ’

กอหญ้าเผลอมองไปรอบๆ คิดในใจว่าอีกฝ่ายซักจะรู้ทันเธอมากเกินไปเสียแล้ว ตฤณส่งรูปสุนัขทำท่าดูมาให้ ทำให้เธอนึกขำจนต้องยอมนกดบันทึกงานเพราะตอนนี้เป็นเวลาตีหนึ่งกว่าแล้วด้วย กอหญ้านอนลงบนเตียง แล้วส่งสติ๊กเกอร์รูปเด็กผู้หญิงนอนหลับให้อีกฝ่ายซึ่งเขาก็อ่านทันที ตฤณส่งรูปสุนัขวิ่งกลับมา และส่งรูปสุนัขบอกว่าฝันดีมาให้

“คนบ้า เฟตต์จการชะมัด” กอหญ้าพูดใส่โทรศัพท์ แต่เธอก็มีรอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้า หญิงสาวเพิ่งนึกได้ว่ายังไม่ได้บันทึก

เบอร์โทรศัพท์ของอีกฝ่าย จึงบันทึกและใช้ชื่อว่าคุณต้นหญ้าจอมบ่น แล้วหัวเราะขำขึ้นมาคนเดียว กอหญ้าวงโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะข้างเตียง ปิดไฟนอนแล้วเข้าสู่ห้วงนิทราไปอย่างรวดเร็ว ใบหน้าของเธอมีรอยยิ้ม น้อยๆ ที่แสดงถึงความสุขและฝันดี

๒อกจากเรื่องรถยนต์คันทรูที่เป็นปริศนาแล้ว ณิชายังมีอีกเรื่องสำคัญให้ต้องขบคิด เมื่อเธออยากไปทำงานที่สำนักงานใหญ่ เพราะเธอรับรู้มาว่าที่นั่นนอกจากจะมีแต่คนเก่งๆ แล้ว หลายคนยังมีประวัติส่วนตัวที่ดีและมีฐานะที่ร่ำรวยด้วย ณิชพยายามคิดแผนงานอยู่ทั้งคืนแต่ก็คิดไม่ออก เพราะนั่นไม่ใช่เรื่องถนัดของเธอเลย ที่ผ่านมาเธอพึ่งพากอหญ้าเป็นหลัก และอีกฝ่ายก็เต็มใจช่วยเหลือเธอมาตลอด หลังจากที่เธอพยายามตีสนิท แต่พอเข้าสู่โลกแห่งการทำงาน เธอจึงได้เห็นว่าการมีเส้นสายกับรุ่นพี่ในที่ทำงานนั้นจะช่วยให้เธอก้าวหน้าได้มากกว่า เธอจึงหาทางตัดสัมพันธ์กับกอหญ้า ซื่อซนและพูดจาประจบเอาใจรุ่นพี่ และเริ่มวางแผนให้รุ่นพี่ในที่ทำงานไม่ชอบอดีตเพื่อนสนิทของเธอ

ส่วนเรื่องของแทนไทนั้น แท้จริงแล้วเธอไม่ได้สนใจในตัวของฝ่ายชายเลยสักนิด เธอแค่หลงใหลในฐานะและความมั่งคั่งของเขาที่เป็นลูกชายคนเดียวของเจ้าของห้องเช่าในย่านที่เธอและกอหญ้าอาศัยอยู่ เธอแอบอิจฉากอหญ้าอยู่ลึกๆ ที่ได้สนิทสนมกับชายหนุ่มผู้ร่ำรวย จึงหาทางแก่งแย่ง แม้ตัวของแทนไทจะเอาแต่ใจและหน้าตาธรรมดาไม่ได้ดูโดดเด่นมากนัก แต่อย่างน้อยความร่ำรวยของเขาก็ทำให้เธอมีหน้ามีตา มากกว่าชีวิตที่เคยเป็นมาของเธอได้ เธอเกลียดความยากจน พ่อของเธอที่อยู่ต่างจังหวัดนั้นก็มิชีวิตที่ลำบาก เพียงแต่เธอไม่เคยบอกให้ใครรู้ เธอจึงคิดจะใช้เสน่ห์และหน้าตาที่ดูน่ารัก นำทะนุถนอมของเธอเป็นบันไดในการไขว่คว้าสิ่งต่างๆ แม้แต่เรื่องของ

แทนไทที่แค่เธอยอมพลีกายให้อีกฝ่าย แทนไทก็หลงเธอจนแทบถอนตัว
ไม่ขึ้นเสียแล้ว

หรือว่าครั้งนี้เธอควรลองใช้ชีวิตนี้อีกครั้ง บางทีถ้าเธอลองย้ายวน
รุ่นที่ผู้ชายในที่ทำงานสักคนเพื่อให้เขาช่วยคิดแผนงานให้กับเธอ เธอ
อาจจะไม่ต้องทนทำงานอยู่ในตึกเล็กๆ นี้อีกแล้วก็ได้

ณิชายิ้มกริ่มขณะที่เดินเข้าห้องทำงาน แล้วก็ต้องแปลกใจที่ยัง
ไม่เห็นเงาของกอหญ้าที่มักจะมาถึงเป็นคนแรก ณิชาหันซ้ายหันขวา
เมื่อแน่ใจว่าไม่มีคนเลยเดินไปที่โต๊ะของกอหญ้าแล้วรื้อเอกสารต่างๆ
เพื่อว่าจะเจอข้อมูลที่น่ามาคิดแผนงานได้

“ทำอะไรนะ”

ณิชารีบวางแฟ้มในมือทันทีเมื่อได้ยินเสียงของกอหญ้าดังขึ้น
ด้านหลัง เธอรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติแล้วหันไปเผชิญหน้ากับเจ้าของโต๊ะ

“เปล่าหรอก ฉันก็แค่...อยากมาเช็กดูว่าเธอทำงานให้พี่นุชเสร็จ
หรือยัง” ณิชาทำท่าไม่รู้ไม่ชี้

“งานเธอ... เธอตั้งใจทำงานขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรเธอณิชา”
กอหญ้าเห็นแบบนี้อีกฝ่าย เพราะตั้งแต่เข้ามาทำงานด้วยกัน คนที่
รับงานจากรุ่นพี่มักจะมาเป็นเธอเสมอ ซึ่งก่อนหน้านี้เธอก็ไม่เคยอะใจ
จนเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับณิชาเปลี่ยนแปลงไป เธอจึงเพิ่ง
สังเกตว่าณิชามักจะได้ทำงานง่าย ๆ ในขณะที่เธอมักจะได้ทำแต่งานยาก ๆ
และสุดท้ายณิชากลับเป็นคนได้รับการชื่นชมจากนุชรีในฐานะน้องสาว
คนโปรด จนทำให้ณิชายิ่งใส่ใจงานน้อยลงแล้วหันไปเอาใจนุชรีมากขึ้น
แทน

“พูดแบบนี้หมายความว่ายังไง ไม่ใช่แค่เธอนะที่จะเก่งได้คนเดียว”
ณิชาพูดอย่างไม่พอใจ เพราะลึกลับ นอกจากเรื่องแทนไทแล้วเธอยังอีกฉา
กอหญ้าเรื่องความเก่งกาจของอีกฝ่าย เธอเลยอยากสั่งสอนให้อีกฝ่าย
ได้เห็นว่าการทำงานเก่งแค่อย่างเดียวไม่อาจจะประสบความสำเร็จได้

แต่ต้องรู้จักประจบเอาใจคนที่ใหญ่โตกว่าตัวเองด้วย

“ฉันไม่ได้เก่งหรือกณิชา ฉันแค่ตั้งใจ ถ้าเธอจะตั้งใจทำงาน เหมือนที่ตั้งใจแย่งแทนไปจากฉัน ฉันว่าเธอก็คงจะเป็นคนที่เก่งได้ คนหนึ่งนะ”

“กอหญ้า” กณิชาตวาดเสียงดัง ไม่คิดว่ากอหญ้าจะกล้าพูดกับเธอ แบบนี้ กอหญ้ายิ้มเหยียด กำลังใจและความเข้มแข็งที่มากขึ้นทำให้เธอ ไม่คิดว่าหัวหน้ากณิชาอีกต่อไป โดยไม่กลัวอีกแล้วว่าลับหลังเธอ คนตรงหน้า จะเอาเธอไปพูดในแง่ร้ายให้คนอื่นฟังมากขนาดไหน

“อย่ามายุ่งที่โต๊ะของฉันอีก ฉันไม่ไว้ใจคนอย่างเธอ กลับไปที่ของเธอซะ” กอหญ้าพูดเสียงเย็น แววดตาของหญิงสาวดูจริงจัง จนกณิชาเริ่มกลัวขึ้นมา กณิชาไม่เคยเห็นท่าทางแบบนี้จากอดีตเพื่อนสาว จึงอดหวาดหวั่นไม่ได้ แม้จะพยายามเชิดหน้า ทำเป็นไม่สนใจมากแค่ไหน

“จะ...ฉันกลับก็ได้ แต่ฉันไม่ได้กลัวเธอหรอกนะ ฉันแค่ไม่อยาก ติดเชื้อที่มีแต่คนรังเกียจแบบเธอ” กณิชาหาทางพูดกลบเกลื่อนทุกอย่าง ที่ไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายแล้วกลับไปโต๊ะของตัวเอง กอหญ้ามองตามแล้ว รีบกลับมาดูของบนโต๊ะ เมื่อเห็นว่าทุกอย่างยังปกติดีจึงถอนหายใจ ออกมาอย่างโล่งอก

ไม่นานหลังจากนั้นจึงมีคนเดินเข้ามาในห้องทำงาน กอหญ้าเลย ดึงความสนใจกลับมาที่งานของตัวเอง

“ว่ายังไงจะนุช ท่าทางอารมณ์ดีเชียวนะ” เพื่อนคนหนึ่งทักนุชรี ที่เพิ่งเดินไปนั่งที่โต๊ะของตัวเอง

“ก็ฉันคิดแผนการตลาดที่จะส่งให้คุณตฤณดูได้แล้วนะลิ และฉันก็เชื่อว่าฉันจะต้องได้ย้ายไปทำงานที่สำนักงานใหญ่แน่ๆ” นุชรียิ้ม ท่าทางมั่นใจจนหลาย ๆ คนต้องพลอยทำท่าเออออก ตื่นเต้นตามไปด้วย กณิชารีบเดินไปหาอีกฝ่าย แล้วส่งเสียงชื่นชมทันที

“พี่นุชเก่งจังเลยคะ นิซาก็คิดว่าพี่นุชต้องได้แน่ๆ ลู๊ๆ นะคะ”

“ขอบใจจ้ะ แล้วนิซาก็ไม่ลองส่งดูบ้างเธอจ๊ะ” นุชรีลองหยิ่งเชิง
“ไม่ละคะ” นิซาก็มหน้าทำเป็นขาดความมั่นใจ “นิซาไม่กล้า

แข่งกับพี่นุชหรอกคะ ยังต้องเรียนรู้อีกมาก”

นุชรีมีสีหน้าพอใจ แล้วปรายตาไปทางกอหญ้า

“ถ้าเด็กใหม่ทุกคนหัดเขียนตัวแบบนิซาบ้าง คงจะดีนะจ๊ะ” นุชรีมองกอหญ้าไม่วางตา กอหญ้ายังคงไม่แสดงพิรุณใดๆ แต่นุชรีก็ไม่อาจวางใจเด็กใหม่คนนี้ได้ เพราะถึงเธอจะเกลียดกอหญ้าแค่ไหน แต่ก็มีความจริงเรื่องหนึ่งที่ต้องยอมรับ

กอหญ้าทำงานเก่งเกินไป...และนั่นคืออีกเหตุผลที่ทำให้เธอพยายามกลั่นแกล้งเพื่อสกัดไม่ให้กอหญ้ามีพรรคพวกหรือดูโดดเด่นจนมีโอกาสก้าวหน้า เพราะเธอจะต้องเสียหน้า ถ้าหากว่าเด็กที่เพิ่งมาทำงานจะเติบโตเร็วกว่าเธอ

นุชรีวางแผนการร้ายในใจเงียบๆ ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ต้องหาทางทำให้กอหญ้าหมดโอกาสในการแข่งขันครั้งนี้

6ปีเนเวลากว่าสามทุ่มแล้วแต่กอหญ้ายังคงไม่ได้กลับบ้าน กอหญ้ามองงานชิ้นสุดท้าย แล้วจึงรีบเร่งมือจนงานทั้งหมดเสร็จสิ้น กอหญ้าถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน วันนี้นุชรีมอบหมายงานให้เธอมากกว่าทุกๆ วันจนเธอแทบไม่มีเวลาหายใจหรือมีเวลาไปคิดเรื่องอื่นๆ หญิงสาวบิดตัวอย่างเมื่อยล้า นึกกังวลขึ้นมาว่าวันนี้เธอคงจะทำแผนการตลาดได้น้อย เมื่องานประจำนั้นกินเวลามากเกินกว่าที่เธอวางแผนไว้

“ป่านนี้คงกลับไปแล้วมั้ง” กอหญ้ารำพึงขึ้นมาเมื่อคิดถึงตฤณที่เคยออกปากว่าจะมารับเธอทุกวัน หญิงสาวไม่เห็นข้อความของเขา จึงคิดว่าเขาคงไม่อยู่รอเธอแล้ว เลยผลอทำท่าหงอยๆ และหยิบของเพื่อกลับบ้าน โดยมุ่งหน้าไปทางป้ายรถเมล์อย่างที่คุณเคย

“เหม่ออะไรอีกแล้วละคุณ” ตฤณเดินมาดักหน้าคนที่ก้มมอง แต่พื้นจนกอหญ้าสะดุ้ง กอหญ้าเงยหน้าขึ้นมองเขา ใบหน้าที่เคย เชื่องซึมปรากฏรอยยิ้มกว้างขึ้นมาทันทีที่ได้สบตากับชายหนุ่ม ก่อนที่ กอหญ้าจะรู้ตัว แล้วรีบหันหน้าหนีพร้อมกับพยายามหุบยิ้มของตัวเอง

“ผมชอบเวลาคุณยิ้มแบบนี้นะ น่ารักดี ยิ้มให้ผมบ่อยๆ นะ” ตฤณพูดขึ้นมา จนกอหญ้าตกใจรีบหันกลับไปสบตากับเขาอีกครั้ง แววตาของตฤณที่จับจ้องมาทำให้กอหญ้ายิ่งวางตัวไม่ถูก จนต้องรีบ ทำหน้าหนึ่งๆ กลบเกลื่อนหัวใจที่กำลังเต้นรัว

“งะ...ไฉนคุณ” กอหญ้าพยายามคิดหาทางเปลี่ยนเรื่อง “อะ...อ้อ... แค่อินแรกฉันก็เลิกตึกซะแล้วเนอะ เกรงใจคุณແ່เลย”

ตฤณรู้ทันหญิงสาว จึงอมยิ้มให้กับท่าทางเขินอายของเธอ แววตา ของเขาพราวระยับ จนทำให้กอหญ้ายิ่งวางมือไม่ไม่ถูก

“ไม่ต้องเกรงใจผมหรอกคุณ ตอนรอคุณผมเลยได้อ่านหนังสือ ที่ค้างไว้จบพอดี ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้อ่านสักที” ตฤณยกหนังสือในมือ ให้กอหญ้าดู “ไปเถอะ เตี่ยผมไปส่งที่บ้านนะ”

“อะ...อ้อม” กอหญ้าเดินตามตฤณไปที่รถของเขา เพียงไม่นาน ตฤณก็พากอหญ้ามาส่งในจุดที่เขาคุ้นเคย กอหญ้าจึงหันมาขอบคุณ

“ขอบคุณนะคุณที่มาส่ง วันหลังถ้าคุณยังรออยู่ก็ส่งข้อความ มาบอกฉันได้นะ ตอนแรกฉันคิดว่าคุณกลับไปแล้วซะอีก”

“ผมสัญญาแล้วว่าจะมาทุกวัน ไม่ว่าจะนานแค่ไหนผมมาก็ได้”

กอหญ้ามองหน้าของคนพูด และเปลอจ้องนานจนใจของเธอ สิ้นขึ้นมาอีก

“งั้นฉันเข้าบ้านก่อนนะ” กอหญ้ารีบลงจากรถ แล้วเร่งฝีเท้าเดินไป ทางบ้านของตัวเองทันที ในใจของเธอเริ่มเกิดความรู้สึกประหลาด จนเธอยังแปลกใจเพราะเธอไม่คุ้นเคยกับมัน

ตอนที่คบกับแทนไท หัวใจของเธอยังไม่สิ้นไหวขนาดนี้

กอหญ้าสำยหน้าไปมา พยายามควบคุมสติของตัวเองขณะก้าวเข้าไปในบ้าน แล้วเดินไปทางห้องนอนของตัวเอง กอหญ้าทรุดตัวลงนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ยกมือขึ้นลูบใบหน้าของตัวเองพร้อมกับมองกระจก

‘ผมชอบเวลาคุณยิ้มแบบนี้นะ น่ารักดี ยิ้มให้ผมบ่อยๆ นะ’

อยู่ๆ คำพูดของตฤณก็ดังขึ้นมาในความคิด

“น่ารักอย่างนั้นหรือ” กอหญ้าพึมพำ ดวงตาของเธอเปล่งประกายขึ้นมา ผู้ชายคนนั้นจะต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่พูดคำนี้ออกมา และเขาก็ทำให้เธอที่กำลังนั่งยิ้มอยู่คนเดียวเพี้ยนตามเขาไปด้วย

ทหลังจากที่ครุ่นคิดหาหนทางและตกลงนัดแนะกับรุ่นพี่ชายคนหนึ่งในบริษัทได้แล้ว วันถัดมาณิชา ก็บอกให้แทนไท่ไม่ต้อมารับเธอที่ทำงานโดยอ้างว่ามีงานด่วน เพื่อมารอรุ่นพี่ในร้านกาแฟ โดยเลือกนั่งในมุมลับตา และยังเลือกนัดเวลาที่มั่นใจว่าคนส่วนใหญ่ในบริษัทต่างพากันกลับบ้านไปหมดแล้ว ณิชาทอดสายตาดออกไปเรื่อยเปื่อย ก่อนจะยึดตัวขึ้นตรงทันทีเมื่อเห็นรถยนต์คันหรูที่เธอจดจำทะเบียนได้ขึ้นใจจอดตรงลานจอดรถของร้านกาแฟแห่งนี้ เธอจึงไปทางด้านคนขับก่อนที่ชายคนหนึ่งจะก้าวลงมา ณิชาตะลึงค้างเมื่อความหล่อเหลาของอีกฝ่ายนั้นทำเธอตาพร่ามัว

ณิชามองดวงตาที่ชวนลุ่มหลง แววตาที่เต็มไปด้วยอำนาจแต่แฝงไปด้วยความอบอุ่นปลอดภัย คิ้วที่คมเข้ม ผิวพรรณที่หมดจด รูปร่างสูงโปร่งที่มีแสงออกกว้างอย่างคนที่ออกกำลังกายและดูแลตัวเองอย่างดี ทุกสิ่งทุกอย่างในตัวของผู้ชายคนนั้นนั้นช่างดูดี ชวนฝันจนทำให้ผู้คนรอบข้างนอกจากณิชา ยังพากันแอบมอง

“นั่นคุณตฤณนี่” รุ่นพี่ที่ณิชาเจออยู่ทุกขึ้น แล้วนั่งลงตรงเก้าอี้ข้างๆ ณิชา

“คุณตฤณหรือคะ” ณิชาทวนชื่อของชายที่เธอสนใจอย่างเพ้อๆ

คนบอกเล่าจึงพยักหน้า

“ใช่ คุณตฤณ ท่านรองประธานสำนักงานใหญ่ไง เอ...ทำไมอยู่ๆ ถึงได้มาแถวนี้ได้นะ ปกติถ้าไม่ใช่เรื่องงานก็แทบไม่เคยมาเลยนี่นา”

ธิดาทาวาว นี้นะเธอ ชายหนุ่มผู้มีคุณสมบัติพร้อมที่ใครๆ ต่างหมายปอง รวมถึงรุ่นพี่ที่ชอบกดหัวคนอื่น ธิดาลอบยิ้ม เธอไม่แปลกใจเลยสักนิดถ้าตฤณจะเป็นชายในฝันของบรรดาหญิงสาว เมื่อเขาดูโดดเด่นมากมายขนาดนี้ ถ้าเขามีโอกาสได้เป็นเจ้าของและครอบครองเขา ผู้หญิงทุกคนในที่นี้จะต้องอิจฉาเธอแน่

“พี่ว่าเรารีบไปกันเถอะนะห้องธิดา เสียเวลามาเยอะแล้ว”

รุ่นพี่หนุ่มเอื้อมมือมาลูบต้นขาของธิดา รุ่นน้องสาวที่เขาแอบมองมานานแล้วด้วยท่าทางที่นกระหาย ธิดาจึงตื่นจากภวังค์แล้วหันไปยิ้มให้เขา ลูกขี้เขินเดินตามฝ่ายชาย แต่ก็ไม่วายทิ้งสายตาไปทางที่ตฤณยืนอยู่อีกครั้งก่อนจะก้าวเดินจากมา

